

BUZLAR

ÜLKESİ

2. Baskı

BUZLAR ÜLKESİ

*Bağladılar umudun sicimlerini,
Senin denizci gözlerine, acı dolu günlerine
Şimdi aç gözlerini, terk et evini,
Ey Kaptan, yeniden kavuş denizlerine*

Ulysses Moore

Doğan Egmont

21.50
TL

ISBN 978-605-09-0026-2

9 786050 900262

Kilmore Koyu'na dönen Jason, Julia, Anita ve Rick rahatsız edici bir gerçeğe yüz yüze geliyorlar: kasabanın sakinleri arasında bir hain saklanıyor. Birisi gölgelerin arasında sinsice planlar yapıyor. Ve Kundakçılar'ın yardımıyla intikamını almak üzere. İpuçları dört arkadaşı tüm cevapların yattığı yere götürüyor: Agarthi'ye. Kimsenin, hatta ünlü Ulysses Moore'un bile ulaşamadığı buzların arasındaki kayıp ülkeye...

Buzlar Ülkesi, Ulysses Moore efsanesinin onuncu kitabıdır.

www.ulyssesmoore.it

BOOKS

MAILS.

Subscribers to SETS only.

a country bookstall—

6 Months. 24 Months.

£0 12 0 - 1 1 0

0 37 6 - 1 11 6

1 3 0 - 2 2 0

1 8 0 - 2 10 0

1 18 0 - 3 3 0

3 0 0 - 5 5 0

Orders to be sent to the

publisher.

Orders to be sent to the

publisher.

~ Villa Stago ~
Kilmore Key Cornwall

KILMORE COVE

INSTITUTE OF PHARMACEUTICAL CHEMISTRY

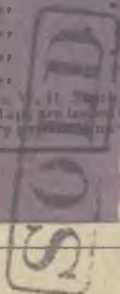
NOVELS are issued to and received from Subscribers in SETS only.

TERMS.

For Subscribers obtaining their books from a country bookstall.—

	6 Months.	12 Months.
For ONE Volume at a time	50 12 0	1 1 0
For TWO Volumes	0 17 6	1 11 6
For THREE " "	1 3 0	2 2 0
For FOUR " "	1 8 0	2 10 0
For SIX " "	1 15 0	3 3 0
For TWELVE " "	3 0 0	5 5 0

The clerks in charge of Messrs. H. Smith & Son's bookstall at Newport are to be supplied with books with illustrations and Maps are issued to all interested parties.

Ulysses Moore

~ Filla Argo ~

Kelmooe Key's Cornhill

Ulysses Moore
Buzlar Ülkesi

Özgün adı: *Il Paese di Ghiaccio*
Metin: Pierdomenico Baccalario
Özgün kapak ve çizimler: Iacopo Bruno
Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2010 Edizioni Piemme S.p.A
via Tiziano 32 – 20145 Milano

Türkiye yayın hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.doganegmont.com.tr
2. Baskı, İstanbul, 2011

Çeviri: Delal Aydın
Yayına hazırlayan: Esen Gür
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A. Ş.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 26 Acar Binası
34524 Haramidere - Beylikdüzü / İSTANBUL
Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-605-09-0026-2

Sertifika no: 11940

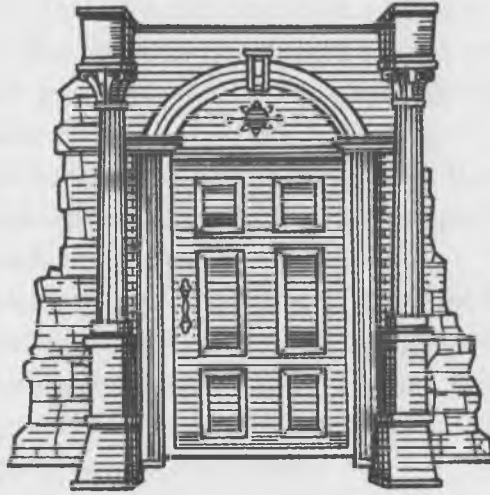
www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

International Rights © Atlantya S.p.A

Ulysses Moore

BUZLAR ÜLKESİ

Doğan Egmont

REPORT OF THE

COMMISSIONERS OF THE
LAND OFFICE

1880

Çok sevgili okuyucular,

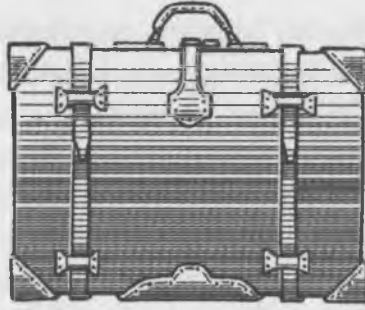
Bu mektubu size, uzun bir sessizlik döneminin ardından yazıyorum. Amacım karanlıkta kalan bazı noktalara açıklık getirmek.

Bana her zaman Ulysses Moore'un, günlüklerinin yayınlanmasına tepkisinin nasıl olduğu soruyorlar: ne yalan söyleyeyim, bilmiyorum. Çünkü onunla tanışma fırsatını bir türlü elde edemedim. Çok karşılaştığım sorulardan ikincisi ise Kundakçılar'ın Londra'daki adresinin neden gerçek olmadığı. Sizin de anlayacağınız gibi adresi saklamak konusunda kılı kırk yarmamın tek nedeni kendi güvenliğimden şüphe etmem. Ayrıca şunun da altını çizmek isterim ki, önceki kitaplarda adı geçen yerlerde ne yaşıyorum ne de daha önce yaşadım. Aynı şekilde Bayan Bloom'la farazi karşılaşmamı anlatırken kullandığım tasvirler de tamamen edebi amaçlarla uydurulmuştu.

Son olarak görevimi suiistimal etme pahasına Fred Ayaktauyur'a pijamasını ve diş ipini benim evimde unuttuğunu söyleyerek bu mektubu bitirmek istiyorum. Diğer taraftan kendileri şahsi eşyalarını gelip almak ve bunca zaman nerede olduğunu bize açıklayıp açıklamamakta özgürdüler.

*En büyük hayranınız
Pierdomenico Baccalario*

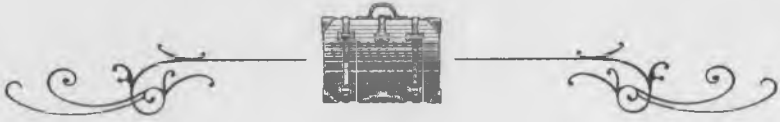

Bölüm 1

BATIK

Göz alabildiğine bir deniz vardı. Ustura ağzı gibi pürüzsüz, gri ve donuk bir boşluk. Ama gene de kaskatı değildi. Deniz düzenli aralıklarla dalgalanıyordu. Dalgaların başı sonu yoktu. Aşağı ve yukarı, aşağı ve yukarı...

Bu sahnenin tekdüzeliği apansız ve pek çabuk bir hareketle bozuldu. Beyaz bir leke vardı. Bir martı. Kulakları sağır eden çılgılığı, rüzgarlara tutunmak için sonuna kadar açtığı kanatlarıyla bir martı. Sonra tok bir düşme sesi: martı, gümüşü pırıltılar saçan bir balığı yakalamak için denize dalmıştı. Gökyüzünde tek bir hareket bile yoktu. Gri ve lacivert. Seher vaktinin ışıkları, bir katedralin vitraylı camlarından geçercesine, battaniyeyi andıran bulutların arasındaki büyük yırtıklardan içeri sızıyor-

lardı. Tommaso Ranieri Strambi kafasını toplamak için birkaç dakika bekledi. Ancak ondan sonra, dehşet içinde, bu sahneyi dışarıdan izlemediğinin farkına vardı.

İçine çekilmişti.

Gri ve buz gibi denizin içine.

Onu bir aşağı bir yukarı sallayan dalgaların arasındaydı.

Kulakları sağır eden çığlık yeniden duyuldu. Ama bu sefer daha uzaktan gelmişti. Başını kaldırıp baktığında martının, gagasında bir balıkla uçarak uzaklaştığını gördü. İçine gömüldüğü boğucu rüyadan uyanmak için şiddetle silkindi. Onun bu hareketiyle etrafını saran görüntüler aniden kırıldılar, buz kütleleri gibi tuzla buz oldular.

Tommaso kendini yeniden deniz yüzeyinin altında buldu.

Gökyüzünün yerini koyu yeşil, yoğun bir su kütlesi aldı. Sırlıklam olan ve leş gibi ağırlaşan kıyafetleri onu denizin dibine çekiyordu.

Şakaklarına basınç yapan buz gibi soğuk su yüzünden kendinden geçmek üzereydi. Ama dayanmak zorundaydı. Başını kaldırıp etrafına baktı. Onu sarıp sarmalayan denizin yüzeyinde mini minnacık adacıklar yavaş yavaş dalgalanıyorlardı. Kıtalar. Bir bavul. Bir sallanan sandalye. Bir sehpa. Kendisi giderek sulara gömülürken onların da uzaklaştıklarını görüyordu.

Birkaç metre ilerisinden bir balık zıpladı ve göz açıp kapayıncaya kadar okyanusun derinliklerinde gözden kayboldu. Tek sorun onun gerçekten bir balık olup olmadığıydı. Balık olmak için fazlasıyla büyüktü. Şeye benziyordu... Bir kuyruklu

piyanoya? Hem de denizin ortasında?

Hatıralar, elektrik akımları gibi birbirlerini takip ediyordu. Derken Tommaso, onu Calypso'nun kitapçısından alıp götürren dalgayı hatırlayıverdi. Dağ gibi bir dalga onu önüne katıp denize doğru sürüklemişti. Oysa daha bir dakika önce Flint kuzenleri, balina şeklindeki anahtarı kullanmamaları için ikna etmeye çalışıyordu. Ama faydasızdı.

En azından kolunu oynatmayı denemeye karar verdi. Tüm gücünü toplayıp kendini sudan dışarı doğru itti ve yarım metre kadar yükselmeyi başardı. Kafasının üzerinde yüzen hareketli zar tabakasının içinde dalgalanan nesnelere bir an için dağılır gibi oldular.

Bir kulaç daha attı ama bu sefer bacaklarını da çırttı. Bu hareketi tekrarlamayı sürdürdü. Önce kukla gibi mekanik bir şekilde kulaç atıyordu ama sonra giderek hızlandı ve hareketi akışkan bir hal aldı. Ciğerlerini yeniden oksijenle doldurmak için acele ediyordu.

Bu şekilde yüzerken bir yandan da başına gelenleri hatırlamaya devam ediyordu. Nereden çıktığı belli olmayan bir dalga gelip onun ayaklarını yerden kesmiş ve tepetaklak sürüklenmesine neden olmuştu. Ellerinin ve bacaklarının birbirine karıştığını hatırlıyordu. Girdabın dışında başka şeyler de vardı. Flint Kuzenler de oradaydı mesela. Bir de kitapçıda çalışan o kız vardı. Adı neydi? Daha önce Ulysses Moore'un kitaplarında onun adına rastlamamıştı.

Yavaşça yüzeye doğru yüzmeyi sürdürdü. Artık suyun içi-

ne sızan güneş ışınlarını görebiliyor fakat henüz onların ısısını yüzünde hissedemiyordu. Ayrıca ciğerleri ölecek gibi yanıyor, gözleri acıyordu.

Nasıl olmuştu da açık denize kadar sürüklenmişti?

Bu konuda sadece fikir yürütebilirdi: Sel dalgası onu ve şimdi üzerinde dalgalanan nesnelere önüne katıp Kilmore Koyu'nun sokakları boyunca sürüklemiş olmalıydı. Zaten ağır ağır yüze yaklaşırken nesnelere de seçmeye başlamıştı. Sahildeki lokantanın masalarını, sandalyelerini ve güneş şemsiyelerini tanıyabiliyordu. Ama aralarda çok acayip şeyler de vardı: bir yağmur şemsiyesi, bir fôtr şapka, iki komodin, bir gece lambası, mobilya iskeletleri, otomobil lastikleri.

Tommaso Ranieri Strambi başını sudan dışarı çıkarır çıkarır çılgınca benzer bir ses çıkardı. Ağzını sonuna kadar açtı ve en sonunda bir süredir arzuladığı havayı ciğerlerine çekti. Sonra bacaklarını ve kollarını uzatıp suyun üzerinde sırtüstü uzandı. Güneş ışınlarının yüzünde gezindiğini hissediyordu. Hala yaşadığından emin olduktan sonra gözlerini açtı ve gülmeye başladı.

Etrafına bakındı. Ama sadece deniz vardı. Kıyı görünmüyordu. Ufukta tek bir tekne bile yoktu. Koskoca bir hiçliğin ortasındaydı. Gelgelelim birkaç metre ötesindeki deriden yapıma heyula gibi bir bavul, boa yılanı gibi suyun biraz altında ve biraz üstünde dalgalanıyordu.

Onu tanır gibi oldu. Son anların karanlığında, aynı zamanda hem yumuşak hem de sert bir şeye dokunduğunu hatırlıyordu. Bu şey onu çarpmalardan korumuş ve etrafındaki bütün güçler

onu suyun dibine çekmeye çalışırken batmasını engellemiştir.

Birkaç kulaç attı ve muhtemelen hayatını kurtarmış olan bu nesneye yaklaştı. Az çok kendisiyle aynı boyutlardaydı. Bu yüzden kolaylıkla üzerine çıkıp oturabildi. Bavul onun ağırlığıyla birkaç santim suya gömülüp çıkarak yeniden dengesini buldu.

Etrafındaki enkaza bakan Tommaso *Ne büyük bir felaket* diye düşündü. Suyun rengini inceleyip kıyının hangi tarafta olabileceğini anlamaya çalıştı. Akıntıyla sürüklenen eşyaların daha fazla ve yoğun olduğu tarafta olmalıydı. Bir izci gibi güneşin konumuna bakarak saati anlamaya çalıştı. Ama başarılı olamadı.

Derken son günlerde başına gelenler birer birer aklına üşüşmeye başladı. Kısacık bir an boyunca Venedik'teki annesiyle babasını hayal etti ve onların ne kadar endişelenmiş olabileceklerini düşündü. Sonra aklına Anita geldi. Kız Pirenelerin eteklerinde bir yerlerde kayıplara karışmıştı. Son olarak da Jason'ın kardeşi Julia Covenant'ı gözünün önüne getirdi. Tıpkı düşündüğü gibi kız ondan daha uzun boylu çıkmıştı.

Uzaktan gelen bir askılığın bavuldan dönüştürülmüş sandalına yaklaşmasını bekledi. Sonra askılığı tuttu ve onu kürek gibi kullanmaya başladı. Akıntıya karşı ilerlemeye çalışıyor, kıyının o tarafta olduğunu düşünerek ufka doğru kürek çekiyordu.

Ağır ağır kürek çekerken açık denizde bunu yapmanın Venedik'in lagününde yapmaktan çok daha zor olduğunu düşündü. Azıcık soluklanmak için birkaç saniye dururse kendi-

ni yeniden başlangıç noktasında buluyordu.

Arada sırada suya bir şey düşmüş gibi boğuk sesler duyuluyordu. Hatta bir seferinde bunun bir konser piyanosu olabileceğini bile düşündü. Ama sonra bu düşüncesinden vazgeçip aslında bir deniz yaratığı olması gerektiğinde karar kıldı. Bir balina. Veya bir köpekbalığı.

Buralarda köpekbalığı olmaz diye düşündü. Ama sonra Kilmore Koyu Feneri'nin bekçisinin tam da bu denizde bir köpekbalığı saldırısına uğradığını hatırladı.

Gözlerini sımsıkı yumdu ve alnına yapışan saçlarıyla kum tanelerini silkeledi. Hemen ardından uyduruk küreğine yapıştı ve var gücüyle yeniden kürek çekmeye koyuldu.

Sonunda iyice pestili çıktığında sadece on, on beş dakika boyunca yol almıştı. Başı dönüyor ve kulakları çınlıyordu. Kürek ellerinin arasından kayıp suya düştü. Onu geri almak için umutsuzca suya doğru uzandı. Ama artık kendi bedenine bile söz geçiremediğini fark etmekten başka bir şey geçmedi eline.

Yüzüstü bavalun üzerine uzandı. Suya düşmemek için sıkı sıkı tutunurken şöyle düşünüyordu: *Sadece bir dakika. Sadece bir dakika gözlerimi kapatacağım ve sonra...*

Ve sonra kendinden geçti. Siyah deri sandalının üzerinde akıntıyla sürüklenmeye başladı.

Bölüm 2

RÜZGARIN ÇOCUKLARI

Altı çift bacak tüm hızlarıyla Kilmore Koyu'nun sahil yoluna doğru koşuyordu. Daha aşağılarda, kasabanın iskelesinin olduğu yerde bir su ve çamur ırmağı, karşısına çıkan her şeyi önüne katarak denize dökülüyordu. Su, eski mahallelerin birinden fışkırıyor ve oradan ana yola sapıp orayı taşkın bir akıntının yatağı haline getiriyordu.

İki metre yüksekliğindeki sel suları kudurmuşçasına şehir meydanının ortasındaki V. William heykelinin ayaklarına çarpıyor, onu yere devirmek istercesine dengesini bozmaya çalışıyordu. Daha ötedeki denize bakan binaların çoğu akıp giden bu taşkın selden payını almıştı. Kumsaldaki lokanta ise masaları, sehpaları ve verandasıyla birlikte tam anlamıyla sürüklenip

gitmişti. Körfezin içinde ters dönmüş sandallar, birbirine girmiş halatlar, dağılmış ağlar ve batmadan yüzmeye devam eden farklı türlerde yüzlerce enkaz göze çarpıyordu.

Kayalığın üzerindeki altı koşucunun ağzından çıt çıkmıyordu. Yüzlerinde kararlı bir ifadeyle aşağıdaki mahvolmuş kasabaya doğru koşuyorlar, son güçlerini harcıyorlardı.

Küçük topluluğun en önünde, uzun ve taranmamış saçları, son günlerde yaşadığı türlü maceraların ardından kirlenmiş ve yırtılmış kıyafetleriyle Jason Covenant koşuyordu. Bakışları buz gibi ve kararlı, hareketleri ünlü bir aktörünkiler kadar akışkan ve mükemmeldi.

Onun ardında Anita Bloom koşuyordu. Venedikli kızın simsiyah uzun saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Yaşadığı dehşetten ötürü gözleri kocaman açılmıştı.

Jason'ın kardeşi Julia'nın zayıf silueti bu ikisinin arkasındaydı. Son günlerde yüksek ateşle boğuşmasına rağmen kız emin adımlarla koşuyordu. Ateş gibi parıldayan kızıl saçlarıyla Rick Banner, Julia'nın hemen yanındaydı. Yüzünde soru işaretleriyle dolu bir ifade vardı ve neredeyse profesyonel bir bisiklet yarışçısının güçlü fiziğine sahipti.

Küçük grubun en arkasında tuhaf bir şekilde birbirlerine benzeyen orta yaşlı iki tane adam vardı. İsteyerek değil, zorunlu oldukları için çocukların arkasında kalıyorlardı. Daha iki gün önce kıyafetleri zarif ve güzelce ütülenmişti, mokasen ayakkabıları ayna gibi parıl parıl parılıyordu, yüzleri tıraşlıydı ve etrafı mis gibi kokular saçıyorlardı. Oysa şimdi sarışın olanın (ki öte-

kine karşı hafif bir avantaj elde etmekten gururluydu) yüzünde uzun ve kirli, fırça gibi bir sakal bitmişti, pantolonu dizine kadar yırtılmıştı ve ayakkabılarının tabanı tamamen aşınmıştı. Bu arada kıvrıcık saçlı olan kardeşi (ki birkaç adım geriden toplanarak geliyordu) özel dikilmiş ceketinin sol kolunu yitirmişti ve kafasının üzerinde hem şekil hem de yoğunluk açısından pamuk şekere benzeyen karmakarışık bir saç kütesi sallanıyordu.

Yolun kenarındaki sarmaşığimsı bitkiler, kayalığı kamçılayan güçlü rüzgar karşısında sert hareketlerle dalgalanıyordu. Küçük grup kasabaya yaklaştıkça arka plandaki gümbürtü de gücünü artırıyordu. Yavaş yavaş kasaba sakinlerinin çığlıkları da kulaklarına ulaşmaya başlamıştı.

Son dönemeci geçer geçmez Julia aniden duruverdi. “Çocuklar! Durun! Bekleyin bir dakika!” diye üsteledi.

Kız, yolun kenarında büyümüş yabancı bir bitkinin dallarına tutunup soluklanmaya çalıştı. Kayalığın dibindeki deniz, birkaç adım ötelindeki tepe boyunca yayılan orman gülleriyle aynı renge bürünmüştü.

“Neden durduğumuzu söyler misin? Neredeyse gelmiştik!” diye bağırdı Jason hoşnutsuz bir tavırla. Daha fazla oyalanmak istemediği her halinden belli oluyordu.

Julia cevap vermek yerine yere çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. “Anneciğim...” dedi nefes nefese. “Biraz daha koşarsam infilak edeceğim!”

“Ama çok az yolumuz kalmıştı!” diye karşı çıktı kardeşi.

“Evet ama boğulurcasına öksürdüğüm bir hastalıktan daha

yeni kurtuldum!” diye karşılık verdi Julia öfkeyle. Hemen ardından da göğsünü yırtacak kadar şiddetli öksürüklerle iki büküm oldu.

Jason’ın bakışları hüsrana doluydu. Ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

Küçük grup Julia’nın etrafında bir çember oluşturdu. Kızın yeniden ayağa kalkacak gücü toplamasını bekliyorlardı.

Bir an sonra Rick, “Hey! Siz de duydunuz mu?” diye sordu.

Uzaktan çan sesleri geliyordu. Çanlar, yaklaşan bir tehlikeyi haber vermek istercesine her seferinde biraz daha şiddetli ve biraz daha ümitsizce çalıyorlardı.

“St. Jacobs kilisesinden geliyor...” diye mırıldandı Jason. Sonra ellerini sabırsızca çırpıp bağırdı: “Ha gayret! Gidip neler olduğunu öğrenmemiz gerek!”

Fakat kıvrıkcık saçlı adam Julia’yı göstererek ‘Mola’ işareti yaptı. “Evlad, bir rahat ver. Kız kardeşine katılıyorum: biraz durup dinlenmemiz gerek.”

Jason kıstığı gözlerini adama çevirdi. Son zamanlarda aralarından su sızmasa da, bu ikisi sonuçta birer kundakçıydı. Bu da onları muhtemel düşmanlar haline sokuyordu. Ellerini çaresizce iki yana açtı.

Bu arada kilisenin çanları zıvanadan çıkmışçasına çalmaya devam ediyordu. Kasabanın yollarında akan suyun gümbürtüleri bir desibel bile azalmamıştı.

“Ben daha fazla bekleyemeyeceğim... Yardıma ihtiyaçları olabilir,” diye tekrarladı Jason, asfalt yolda gerisin geri yürüye-

rek ötekilerden uzaklaşırken. “Kilisede görüşürüz Julia. Gücünü topladığında gel.”

Kız kardeşi cevap olarak sadece öksürdü.

Rick etrafına bakındı. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. O da kasabaya koşmak, annesinin iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Fakat sonra Julia’ya baktı ve kızı bu haldeyken yalnız bırakamayacağına karar verdi. Hemen karşılarında toprak bir yol, ana yoldan ayrılıyordu. Yolun girişindeki tabelada Sinek Kuşu Yolu yazıyordu. Burası Doktor Bowen’in kulübesine giden yoldu. “Belki gidip doktoru çağırmalıyım...”

Julia kıpkırmızı olmuş gözlerini oğlana çevirdi. “Benim doktora ihtiyacım yok!” diye itiraz etti öksürerek. “Yapmam gereken sadece...” Nefes almakta zorlandığı için sustu. Sonra zaten doktorun muhtemelen çoktan kasabaya indiğini düşündü.

“Belki önemli bir şey yoktur,” diye karşılık verdi Rick. “Belki Peder Phoenix herkesi kilisede toplamak için çanları çalıyor!”

Julia bir kez daha öksürdü.

“Burada olduğumuza göre,” diye ekledi Rick, “yukarı çıkıp doktora haber verelim bari.” Sonra iki kundakçıya ve Jason’ın peşinden gidip gitmemek konusunda kararsız kalan Anita’ya döndü. “Siz gidin. Biz de birkaç dakikaya kadar yanınızda oluruz.”

Anita hiç beklemeden Jason’ın peşinden koşmaya başladı. Bu sırada Rick ve itiraz halindeki Julia da doktorun evine giden yolu tırmanmaya başladılar.

Aniden yalnız kalıveren iki kundakçı endişeli gözlerle bir süre birbirlerine baktılar.

“İyi de biz ne yapacağız?” diye sordu sarışın.

“Şefimiz şu dağ gibi suyun altında bir yerlerde olmalı...” diye hatırlattı kıvrıcık saçlı.

“Doğru. Bir de neler yaptığımızı öğrense var ya...”

“Sen dua et, asıl neler *yapmadığımızı* öğrenmesin...”

Bir süre sessizce beklediler. Bu sırada etraflarını saran orman gülleri usulca dalgalanıyordu.

“O da doğru. Arabamızın Londra havaalanında olduğunu ve bizim de Toulouse uçağına binmiş olduğumuzu hesaba katarsak, şefimiz buraya nasıl geldiğimizi sorduğunda ne cevap vereceğiz?”

Kıvrıcık saçlı, haşır huşur kafasını kaşdı. “Hmm... İnandırıcı bir bahane uydurmamız gerekiyor. Demem o ki, bulunduğumuz durum düşünüldüğünde, bu bahanenin basit bir şey olmaması gerek.”

“Yani, *her zaman anlatmak gerek ilk defaymış gibi, ki kelimeler bulsunlar yerlerini kendileri,*” diye karşılık verdi sarışın.

Kızıl saçlı kundakçı aniden dikkat kesildi. “Dur, dur... Bunu kim demişti? Buldum galiba! Bir aktör mü?”

Sarı saçlı adam gülmek için kendini zor tuttu ve ayaklarını asfalta sürerek kasabaya doğru yürümeye başladı.

Ötekisi de topallayarak peşi sıra gelirken, “Bir yönetmen mi? Bir besteci? Yoksa bir caz ustası mı?” diye tahmin yürütmeye devam ediyordu.

Kısa bir süre sonra Kilmore Koyu'nun taş döşeli yollarından kalan yıkıntılara doğru inen basamaklara ulaştılar. Basamakların sonunda baştan aşağı çamura bulanmış üç kişi duruyordu: Bir tanesi yıldırım çarpmış gibi görünüyordu, diğer ikisiyse kaldırım taşlarının arasına sıkışmış bir yatağın pirinç parmaklıklarına tutunmuşlardı.

Gözlerini önlerinde uzanan çamur öbeklerinin üzerinde gezdiren sarı saçlı kundakçı, "Bak şu işe..." dedi. "Şu aşağıdaki-ler buraya son gelişiminde karşılaştığımız o üç serseri değil mi?"

Kardeşinin ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duymamış olan kıvrıkcık saçlı, "Buldum!" diye bağırdı. "Bu cümleyi Nobel ödüllü Dario Fo söylemiş."

Sarışın için için gülererek hayır anlamında başını salladı. "Söyleyen Shakespeare'di," dedi. "Ve hayatı boyunca tek bir Nobel ödülü bile görmemişti."

...

...

...

...

...

Bölüm 3

KÖSTEK OLAN KİŞİ

Nestor, Argo Villası'nın bahçesine kadar topallayarak yürüdü. Bacağı her zamankinden daha fazla ağrıyordu ama zorlukla da olsa ayakta durmayı başarıyordu. Aslında o kadar şaşırmıştı ki bacağındaki ağrıyı bile unutmuştu.

Şaşırmasının nedeni kasabada yaşanan büyük felaket değildi. Büyük sel dalgası, kasabanın yıkılmış olası ve bunları takip eden korkunç olaylar onu bir saniye bile alakadar etmemişti. Asırlık ağaçların yükseldiği uçurumun tepesindeki parkı geçmiş ve bu sırada insanlar dahil, her şeyi önüne katarak denize dökülen dev su kütesine yan gözle bile bakmamıştı.

Bir robot gibi hareket ediyordu. Bahçıvan kulübesine girdi, masanın başına geçti, karısının mektubunu açtı ve oturmaya

bile gerek görmeden, çökmüş yüzüne yayılan şaşkın bir ifadeyle ikinci kez okudu.

“Yaşıyor mu?” Oysa hayatının son yıllarını hala hayatta olmasına imkan ihtimal olmayan karısının mezarına çiçekler götürerek geçirmişti. Ve bir yolunu bulup kendisi de asla açıklanamayan bir ölümle ortadan kaybolmuştu.

Nestor farkında olmadan elini ağzına götürdü. Nefesinin kesilmesine neden olan bu son derece sarsıcı açıklama karşısında heyecana kapılmak istemiyordu. Demek ki Penelope o gece... uçurumdan aşağı düşmemişti. Peder Phoenix'e günah çıkarttıktan sonra Peter'in tasarladığı bir hava balonuyla Argo Villası'nın altındaki yarıktan aşağı inmişti.

Peder Phoenix de, Peter de Penelope'nin yaşadığını biliyorlardı. Ama her ikisi de ona hiçbir şey söylememişlerdi. Ama neden?

Bu kişi senin düşüncelerini tam olarak paylaşmıyor. Kapılarını gizemini çözmeni engellemek için sana köstek oluyor.

Penelope, yıllar önce yazdığı bu mektupta, Büyük Yaz'ı beraber geçirdiği arkadaşları arasında bir hain olduğundan şüphelendiğini söylüyordu. Ama bu hain kim olabilirdi?

“Neden bana bundan hiç bahsetmedin? Neden?”

Nestor zaten bu sorunun cevabını biliyordu.

Bir sandalye çekti ve oturdu. Arkasında duran siyah bakalit telefon kudurmuşçasına çalıyordu ama ihtiyar bahçıvan farkında bile değildi.

“Bana artık güvenmiyordun. Projemize köstek olan kişi as-

lında bendim.”

İhtiyar bahçıvan cebinden dört anahtar çıkardı: çocuklar kasabaya inmeden hemen önce bu anahtarları ona vermişlerdi. *Kontrol etmem gereken bir şey var* demişti ama bu doğru değildi. Aslında tek istediği Argo Villası’ndaki Zaman Kapısı’nı açmak ve Penelope’yi aramaya gitmekti.

Dört anahtarı önündeki masaya dizdi: alligator, çalikuşu, kirpi, istakoz. Yıllar önce bu anahtarları kullanarak Nestor ve babası 1751 yılındaki Venedik’e kadar gitmişlerdi.

Tek fark, buranın, 1751 yılının Venedik’iyle aynı olmayıydı. Burası zamanın dışında kalmış bir Venedik’ti. Değiştirilmeyen ve bozulmayan bir güzellik kıvılcımı. Bir şekilde gerçek Venedik’ten kopmuş ve asla eğitimsiz turistlerle, motorlu teknelerle ve kanalın yeşilimtırak sularında yüzen plastik torbalarla dolup taşan modern bir şehre dönüşmemişti.

Burası kusursuz bir Venedik’ti. Tıpkı hayali bir Cornwall şehrinin kusursuz kasabası olan Kilmore Koyu gibiydi. Rüyanın yollarında bir seyahate çıkmaya cesareti olmayanlar için ulaşılması imkansız iki yer.

O Venedik’te, Ulysses Moore kusursuz bir kadına aşık olmuştu. Onunla evlenmiş ve onu yanında getirmişti. İki hiç çocuk sahibi olmamış ama dünyanın dört bir yanını dolaşmışlar ve Argo Villası’nı olağanüstü yerlerde buldukları daha da olağanüstü eşyalarla doldurmuşlardı. Zaman Kapıları’ndan yalnız başlarına ya da arkadaşlarıyla birlikte o kadar çok geçmişlerdi ki sonunda saymayı bırakmışlardı. Ulysses’in arkadaşları zaman-

la Penelope'nin de arkadaşları olmuştu: yabancı Leonard, kaba saba bir adam olan Kara, dahi Peter ve daha birçokları. Yıllar önce Londra'da toplanan ama daha sonra büyükbabası tarafından son verilen Hayali Gezginler Kulübü'nü Argo Villası'nın salonlarında yeniden diriltmişlerdi.

Ne zaman yeni bir seyahate çıkmak için toplansalar, Penelope, "Hayal kurmak herkesin harcı değildir," derdi. Bu sözü doğrularcasına arkadaşlarının büyük çoğunluğu, kendileri gibi, iflah olmaz hayalperestler olarak kalmamıştı: bazıları büyümeyi yeğlemiş, yetişkin ve sorumluluk sahibi bireylere dönüşmüşler, sonuç olarak da Zaman Kapıları'nın ötesindeki harikalar hakkında hayal kurmayı bırakmışlardı. Tıpkı şimdilerde kasabanın kilisesini yöneten Peder Phoenix ve kendilerini bir çocuğun ya da kedilerin bakımına adanmış Cleopatra ile Clitennestra Biggles kardeşler gibi.

Acı veren bir özlemle sarmalanmış hatıralar Nestor'un gözlerinin önünde hızlıca akıp gidiyordu. İhtiyar bahçıvan zamanın öteki anahtarlarının durduğu kutuyu eline aldı ve çocukların verdiği dört anahtarı onların yanına yerleştirmeye başladı. Anahtarları parmaklarının arasında dolaştırırken karısını kaybettiği geceyi düşünüyordu.

Peter Venedik'e kaçmalı çok olmamıştı. Bu sırada Kara da, şimdi Nestor'un elinde bulunan kutuyu sonsuza kadar saklama amacıyla yola çıkmıştı. Leonard ve Ulysses sayısız kez yaptıkları tartışmalardan birinin ortasındaydılar: Leonard kapıları açık tutmak ve onların sırrını araştırmaya devam etmek istiyordu.

Ulysses ise hepsini sonsuza dek kapatma taraftarıydı. Ve ikisi de Penelope'yi dinlemiyordu.

Nestor yüzünü ellerinin arasına aldı: "Aptal kafam, ah benim şu aptal kafam..." diye mırıldandı kendi kendine. "Hiçbir zaman dinlemeyi öğrenemedim. Ve işte sonunda onu kaybettim!"

Sonra Penelope'yi son defa gördüğü anın hatırası, suratına inen bir yumruk gibi gözünün önüne geldi.

Dışarıda fırtına vardı. Penelope üzerine bir yağmurluk geçirmiş ve Argo Villası'nın mutfağından dışarı çıkmıştı. Buz gibi bir yağmur yağıyordu. Kapkaranlık gece, sık aralıklarla çakan yıldırımlarla aydınlanıyordu.

Nestor onun peşinden gitmemişti. Kendine bir brendi doldurmuş ve eve dönmesini beklemeye koyulmuştu. Geri geldiğinde sesini yükselttiği için ondan özür dileyecekti. Ama gene de onun Leonard'a hak vermesini doğru bulmuyordu.

Fakat Penelope geri dönmemişti.

Sonunda Nestor endişeye kapılıp mutfağın arka tarafındaki kapıdan dışarı çıkmış, karısına seslenmiş ama bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun sesinden başka cevap alamamıştı. Telaş içinde ötekilere telefon etmişti. *Penelope'yi gördünüz mü? Size uğramış olabilir mi? Penelope evinize geldi mi Bayan Bowen?*

Hayır.

Hayır.

Ve yine hayır.

Böylece aradan biraz daha zaman geçmiş ve sonra Nestor

onu aramak için dışarı çıkmıştı. Buz gibi yağmur damlaları dimdik sırtına düşüyordu. Villa'nın etrafını çevreleyen park, bir Van Gogh tablosunu andırıyordu. Penelope nereye kaybolmuştu? Sepetli motosiklet garajda duruyordu. Bisikletler de öyle. Bahçe kapısı hiç açılmamıştı. Argo Villası'nın çatı katı pencerelerinden de ışık sızmıyordu. Geriye sadece...

Uçurumdaki basamaklar kalıyordu.

Nestor gözlerini kapattı. Penelope'nin rüzgarda uçuşan yağmurluğunun çıkardığı sesi hala hatırlıyordu. Kayalardan birinin kenarına takılıp kalmıştı.

Merdivenin basamakları yağmurdan dolayı ıslak ve kaygandı. Koşarak aşağı inen Nestor birkaç defa yuvarlanma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Penelope'ye seslenmeyi sürdürüyor ama ona sadece denizin karanlık kükremeleri cevap veriyordu.

Nestor o gece karısını bulamamıştı. Ertesi gün Doktor Bowen kayalıklarda kan izleri bulmuştu.

Bahçıvan hırsıyla başını salladı. *Birileri bize köstek olmaya çalışıyor*, dedi kendi kendine. Ve hemen ardından kulübeden dışarı çıktı.

Bölüm 4

BİR ÇAMUR DERYASI

Dalga geldiği gibi aniden geri çekildi.

Akıntı geri çekilir çekilmez St. Jacobs kilisesinin olduğu meydan, çamurlara bata çığa yürüyen insanların akıntısına uğradı. Eski mahalleden fişkıran su kütlesi, kitapçının ve postanenin bulunduğu meydana açılan tüm sokakları kaplamış, kilisenin sol cephesini yalayıp geçmiş, binanın kulelerine kadar her tarafına su fişkırtmıştı. Sonra ana yol boyunca sel olup denize kadar akmış, geri çekilirken de ardında yosunlar ve hoplayıp zıplayan balıklardan oluşan bir çamur deryası bırakarak kaybolmuştu.

Evlerin duvarları devasa bir fırçayla boyanmış gibiydi. Vazolar, kepenkler ve zemin kat hizasında bulunan her şey akıntıyla birlikte sürüklenip gitmişti.

Jason ve Anita durup inanmayan gözlerle bu manzaraya bakıyorlardı.

Kilisenin kapısı dev bir çamur tabakasıyla ardına kadar açılmıştı. Kirli su dereleri önlerine kattıkları kağıt parçaları, tahta ve çömlek kırıklarıyla birlikte yavaşça denize doğru akıyordu. Kitaplar her tarafa dağılmıştı: evlerin kapılarının önünde, duvarların üstünde, birinci kat teraslarında, her yerde kitaplar vardı.

“Gel,” dedi Jason, başka açıklama yapmadan ve kilisenin bulunduğu meydana doğru yürümeye başladı.

Anita itiraz etmeden oğlanı takip etti. Arka planda çığlık sesleri ve ağlayışlar duyuluyordu. Bunlara açılıp kapanan kapı ve pencere sesleri, korna ve çamurun içinde boşa dönen tekerlek gürültüleri karışıyordu.

Anita endişeli gözlerle etrafına bakıyor, tüm bu yıkımın içinde bir hayalet gibi dolaşan insanlar arasında babasının veya Tommi'nin tanıdık yüzlerini seçmeye çalışıyordu.

Zorlu bir tırmanışın ardından kilisenin içine girdiler. Zemin bir parmak kalınlığında suyla kaplıydı. Birkaç kadın ellerindeki süpürgelerle suyu dışarı süpürmeye çalışıyorlardı. Peder Phoenix ise sunağın üzerinden emirler veriyordu. “Doğru revire! Hemen! Yatakları nehrin karşı tarafındaki kliniğe götürmemiz lazım!” diye bağıriyordu yanma yaklaşanlara.

Kiminin kolu yarılmıştı, kiminin alını. Yaralılardan durumları ağır olanlar kilisenin banklarına yatırılmışlardı. Ağlamalar ve sızlamalar kilisenin sütunları arasında yankılanıyordu.

Kimse tam olarak neler olduğunu söyleyemiyordu: Yirmi

dakika önce nereden geldiği belli olmayan dağ gibi bir dalga önüne çıkan her şeyi yerle bir etmişti.

“Yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu Jason, pederin dikkatini çekmeyi başarır başarmaz.

“Seçim size kalmış! İsterseniz burada kalıp bankları taşıma-
ma yardım edebilir, isterseniz kliniğe gidip yatakları yerleştir-
mişler mi diye bakabilirsiniz. Veya kasabaya inip çamura sapla-
nıp kalmış birileri var mı diye kontrol edebilirsiniz! Ne olursa
olsun, bir şeyler yapın yeter!”

Peder Phoenix bunu der demez üzerindeki tuniğin kollarını
dirseklerine kadar sıvadı ve ilk sıradaki bankı tutup sanki küçük
bir oyuncakmış gibi kenara itti.

Anita ve Jason sel dalgasının ilk çıktığı yer olan, eski mahalle-
deki durumu kontrol etmeye karar verdiler. Kaymamak için
büyük özen göstererek harap haldeki sokakları geçtiler ve ku-
laklarına bir çığlık sesi gelene kadar ilerlediler. Doğrusunu söy-
lemek gerekirse bu çığlık sesi o kadar tizdi ki onu duymamak
imkansızdı.

İki çocuk dikkatlice akıntıyla üst üste yığılmış enkazın ara-
sından geçip Bayan Biggles’in ahşap evine bakan küçük mey-
dana girdiler.

Suların öfkesi henüz dinmemişti: büyük sokak lambası bir
bitki sapı gibi yana yatmış ve birinci katın balkonundaki par-
maklıklar tamamen sökülüp püskürtülmüştü. Zemin katın
pencereleri suyun gücüne karşı koyamayıp yerlerinden çıkmış-

tı. Su, mutfağa ve salona dolup tencereler, tabaklar ve hatta kanepeyi bile önüne katarak ne varsa hepsini dışarı atmıştı.

Bayan Biggles çatıya tırmanmış, etrafını bir bulut gibi çevreleyen kedileriyle birlikte ciğerlerinde kalan bütün nefesi, çocukların az önce duyduğu o tiz çılgılığı atmak için harcamıştı.

Jason kadına seslenmeye ve onu aşağı inmeye ikna etmeye çalıştı ama ne kadar dil dökerse döksün yaşlı hanımefendiye kendini dinletemiyordu.

“Yine su geldi! Yine!” diye hıçkırdı kadın, süklüm püklüm bir halde. Burnunu çekti ve çatının kornişine doğru kaydı. Kedilerden birkaçı yağmur oluklarına atladılar ve başlarını uzatıp altlarındaki balkondan kalanlara baktılar. “Tanrılar aşkına, Ottaviano hemen buraya dön! Marco Aurelio, hayır! Yanımdan ayrılmayın!”

“Bayan Biggles, şimdi gelip sizi oradan indireceğim!” diye bir kez daha dil dökmeyi denedi Jason. “Hepsi geçti. Su gitti!”

Buna rağmen kadın, “Benim evim de gitti ama!” diye hıçkırmayı sürdürdü.

Gerçekten de evin zemin katından geriye pek az şey kalmıştı. İçeride sadece parçalanmış kitapların bir mozaik gibi etrafa yayılmış sayfaları göze çarpıyordu.

Tam bu sırada çatıdaki yağmur oluklarından birinden endişe verici bir haykırış yükseldi.

“Kımıldamayın Bayan Biggles!” diye bağırdı Jason. “Yardıma geliyorum!”

Zemin katı kaplayan çamurun içinde ilerlemek gerçek bir

başarıydı ama sonunda Anita ve Jason el ele verip birinci kata çıkan merdivene ulaşmayı başardılar. Oradan da kolaylıkla tavan arasına çıktılar. Oraya varır varmaz Jason çatıya çıktı ve iyice kudurmuş kedilerin tıslamaları arasında Bayan Biggles'ı kendisine doğru gelmeye ikna etmeye çalıştı. Bitmek tükenmek bilmeyen pazarlıkların ardından ihtiyar kadın yeniden eve girmeye razı oldu.

Bayan Biggles tavan arasına girip çocuklarla birlikte merdivene doğru yürürken "Tanrılar senden razı olsun oğlum," dedi. "Bu sefer suyun her şeyi alıp götürdüğünü sanıyordum."

"Bu sefer derken ne kast ediyorsunuz, Bayan Biggles?" diye sordu Jason. Kadını kurtarmaya çalışırken yedi gömleği ıslatacak kadar çok terlemişti.

"Ah, evet! Sen hatırlamazsın ama bu olay daha önce de olmuştu! Hem de tıpa tıpa aynı şekilde: her şey yolundayken bir bakıyorsun... kirli mi kirli bir nehir gelmiş ve her şeyi püf diye alıp götürmüştü!"

Sendeleyerek dışarı, cansız güneşin altına çıktılar. Kediler tedirgin adımlarla onları takip ediyor, yürürken kulaklarına kadar çamura gömülüyorlardı.

"Bu taraftan gelin Bayan Biggles..." Anita ve Jason yaşlı kadını kliniğin olduğu tarafa yönlendirdiler.

"Vay başıma gelenler! Benim güzel salonumun haline bak!"

Anita kadının elini sıkıp "Endişelenmeyin, ben burayı hemen eski haline sokacağım!" dedi. Bu küçük yalan bile yüzünün kıpkırmızı olmasına neden olmuştu.

Çamurun içinde üç kaz yavrusu gibi yürümeye koyuldular. Her taraflarına su sıçratarak ve dengelerini kaybedip yuvarlanarak yakınlardaki kliniğe ulaşmayı başardılar. Kapının dışına bir öbek insan yığılmıştı. İnsanı hayal kırıklığına uğratan tabelanın üzerinde şöyle yazıyordu:

PINKLEWIRE KLİNİĞİ
VETERİNER HEKİM

Gene de burası insanların yaralarını sarmak için kullanılabilir kadar geniş olan tek yerdi.

“Bunun gibi bir selin daha önce de yaşadığından emin misiniz?” diye sordu Anita, kadını kapıya doğru götürürken.

Çocukların kendisini yönlendirmesine hiç ses çıkarmadan izin veren Bayan Biggles, “Ah evet ama üzerinden çok zaman geçti,” diye anımsadı. “Fakat o sefer daha az su vardı... Ve günlerden pazardı. Pazar akşamı. Doğal olarak ertesi sabaha kadar kimse farkına varmamıştı. Ne yalan söyleyeyim ben ve kedilerim anlamıştık ama... bize kimse kulak asmaz ki!” Sonra yolun kenarındaki evlerden birini işaret etti: “Şu aşağıdaki evi görüyor musunuz? O gün Bay Thompson kahvaltı yapıyordu ve hiçbir şey olmamış gibi evinden dışarı çıkmış, bacaklarının arasında zıplayan balıkların farkına bile varmamıştı.

“Balıklar mı?”

“Hem de bu büyüklükte balıklar!” diye bağırın Bayan Biggles kollarını çocukların elinden kurtarıp sonuna kadar açtı.

“Dikkat edin Bayan Biggles!” diye rica etti Jason ve kadını arka üstü çamura oturmaktan son anda kurtardı. Fakat hemen sonra aklına bir fikir gelmiş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. Çabucak bir elini suya soktu ve dudaklarına götürdü.

“Hay bin dalgakıran!” diye bağırdı. “Bu su tuzlu!”

1900

...

...

...

...

...

...

Bölüm 5

KILMORE KOYU'NUN DOKTORU

Doktor Bowen'in evinin maviye boyanmış ahşap bahçe kapısının önünde ayakta duran Rick ve Julia birkaç dakika boyunca birilerinin zile cevap vermesini beklediler. Fakat sonra bahçe kapısının kilitli olmadığını fark edip iterek açtılar ve içeri girdiler. Tek kelime etmeden etraflarında hareketsizce duran bahçe cücelerinin arasından geçtiler ve evin kapısını çaldılar.

Bowenlere geldikleri son günü hatırlayan Julia, "Bak göreceksin, şimdi karısı gelecek ve gene bize o aptal terlikleri giydirecek..." diye mırıldandı.

Fakat gelen giden yoktu.

"Belki evde değillerdir," diye fikir yürüttü Rick.

Zili üst üste birkaç kez daha çaldılar.

“Galiba haklısın,” dedi Julia. “Muhtemelen doktor kasabaya inmiştir.”

“Anlaşılan karısı da ona eşlik etmiş.”

Birkaç adım gerilediler. Julia başını kaldırıp birinci katın pencerelerine baktı. Perdelerin arkasında hareket eden bir şey gördüğünü zannetmişti. Derken, baştan aşağı siyahlar içindeki bir figürün yukarıdan onlara baktığını açık bir şekilde fark etti ve hafifçe irkildi.

“Bekle bir dakika...” diye mırıldandı yeniden giriş kapısına doğru kararlı adımlarla ilerlerken.

Kapıyı itti. Açıldı.

Başını kapı eşiğinden içeri uzatıp “Doktor Bowen?” diye seslendi. “Bayan Edna?”

Bowenlerin evinin içi aynı hatırladığı gibiydi: göz alıcı beyaz renkte duvarlar ve cilalı parkeler. Buraya ilk geldiklerinde evin her köşesinde buz gibi bir hijyen hüküm sürüyordu. Şimdiyse çamurlu ayak izleri kapıdan evin içine doğru uzanıyordu.

“Şunları görüyor musun?” diye sordu Julia, şüphe içinde.

“Görmemem mümkün mü?”

“Bu normal değil. Bu izleri onlar yapmış olamaz. Düzen ve temizlik manyağı olduklarını sen de biliyorsun.”

“Evet ama kasaba bir sel felaketinden daha yeni çıktı,” diye itiraz etti oğlan. “Besbelli ki... Hey, sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Kız kaşla göz arasında ayakkabılarını çıkarmış ve evin içine dalmıştı.

“Julia, beni korkutuyorsun! Çabuk geri gel!” diye fısıldadı Rick, kapı eşiğinde durmaya devam ederek. “Kendi evinmiş gibi elini kolunu sallayarak içeri dalamazsın.”

“Sadece bir bakıp çıkacağım,” diye cevap verdi Julia umursamaz bir tavırla. “Hem bakarsın Bowenlere iyilik yapmış olursun. Belki onlar çıktıktan sonra içeri bir hırsız girmiştir!”

“Ah, tabii! Eğer gerçekten de evde bir hırsız varsa, onunla karşılaştığında ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Of, kafa ütölemeyi bırak Rick! Sen eskiden böyle değildin!”

Rick tepesinin atmak üzere olduğunu hissetti. “Anlaşıldı, benim siz Covenantlardan çekeceğim var!” diye bağırды ve başının belası olan kızın yanına gitmek için ayakkabılarını çekip çıkarttı.

Bayan Bowen’in sevimsiz mobilyalarının arasından geçerek çamurlu ayak izlerini takip etmeye başladılar: Masif tahtadan çiçek desenli sandalyeler, kristal ve alüminyum masalar, tavanın köşelerinden aşağı devasa mantarlar gibi sarkan beyaz spot ışıkları, doktorun Tirol tarzı koltuğu ve gözlüklerinin altında duran bulmacaları.

Merdivenin olduğu yere geldiklerinde çamurlu ayak izleri kafa karıştırıcı bir hal alıyordu: bazıları yukarı çıkan basamakları çıkıp iniyor, ötekiler kiler kapısının önünde gözden kayboluyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Julia.

“Dışarı çıkalım ve kilisede ötekilerle buluşalım!” diye cevap verdi Rick. “Böylece belki annemin iyi olduğunu ve... Hey, ne-

reye gidiyorsun?”

Julia ona susmasını işaret etti. Parmak uçlarında yürüyerek merdivenin basamaklarını tırmanmaya başlamıştı. Rick onaylamadığını göstermek için başını salladı ama onu izlemeye devam etti.

Merdivenin son basamağına geldiklerinde durup çömeldiler ve başlarını uzatıp birinci katın koridorunu kolaçan ettiler.

“Fecaat!” dedi Rick.

“Fecaat olan ne? Melek şeklindeki çocuk heykelleri mi, yoksa alttan alta duyulan şu gürültü mü?”

“Her ikisi de,” diye karar verdi kızıl saçlı oğlan.

Bowenlerin kulübesinin birinci katına, zemin kattaki gibi buzul bir hava hakimdi. Fakat aydınlatma amacıyla duvarlara iliştirilmiş tahtadan nur yüzlü melek heykelleri ve odalardan birinden gelen yavaş ama tumturaklı bir horlama sesi bu tek düze havayı dağıtıyordu.

Ayrıca çamurlu ayak izleri de sesin geldiği odaya doğru gidiyor ve oradan geri geliyordu.

“Ben gidip bir bakacağım,” dedi Julia. Rick’in kendisini durdurmasına fırsat vermeden ayağa kalktı ve sırtını duvara dayayıp koridorun sağ tarafına doğru yürümeye başladı.

Rick hemen onu takip etti. “Başka birinin evine hırsız gibi gizlice girmek için gerçekten deli olmak lazım... Uyuyorlar işte, neden anlamak istemiyorsun?”

“Asıl bu ayakkabılarla eve giren kişi,” diye fısıldadı Julia yerdeki izleri göstererek, “bir hırsız olabilir.”

“Olabilir ama bu izleri bırakan Doktor Bowen’in kendisi de olabilir. Neden ısrar ettiğini...”

Ama Julia fikrini değiştirmek bir yana, oğlanı dinlemiyordu bile. Horlama sesinin geldiği kapının önüne kadar yürüdü. Sonra durup yerdeki ayak izlerini inceledi. “Yukarı çıktı, bu kapının önüne geldi... Ve sonra aşağı indi,” diye mırıldandı.

Sonra kapı tokmağının üzerinde de çamur izi olduğunu fark etti. Yanma gelen Rick’e döndü ve bir şeyler yapmasını beklercesine gözlerinin içine baktı.

“Eee?” diye sordu Rick.

“Kapıyı aç.”

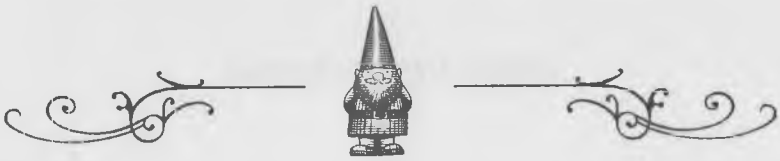
Rick itiraz edecek gibi oldu. Ama sonra gözlerini devirdi, kapının tokmağını tuttu ve yavaşça indirdi. Kapı, güzelce yağlanmış menteşelerinde kayarcasına açıldı.

“Hay bin dalgakıran!”

“Siz... Siz nereden çıktınız?”

Edna Bowen yatakta yatıyordu. Çetrefilli bir tertibatın ardında zorlukla görülüyordu. Kadının yüzü, nefes seslerinin yankılanmasına neden olan acayip bir maskeyle kapatılmıştı. Üzerinde bir gecelik ve kalın bir kazak vardı. Yana uzattığı koluna bir dizi gazlı bez sarılmıştı. Gazlı bezlerin altından küçük tüpler çıkıyor ve tuhaf bir makineye bağlanıyordu.

Julia’nın bu sahne karşısında nutku tutulmuştu. Rick’e baktı ve ona, pencerenin hemen yanında duran koltuğun arkasına asılmış uzun, siyah pardösüyü işaret etti: Kısa bir süre önce bahçeden eve bakarken gördüğü ve ete kemiğe bürünmüş bir

insan olduğunu düşündüğü siyah kıyafet bu olmalıydı.

Hemen ardından, boğuk bir gürültü duruldu. Sanki aşağılarda bir yerlerde bir kapı çarpmıştı. Pardösü hafif bir esintiyle titredi ve aynı anda Edna kulakları sağır eden bir çığlık attı.

İşte o zaman Rick, Julia'yı kolundan yakaladı ve hemen buradan uzaklaşmaları gerektiğini işaret etti. Alelacele merdiveni indiler ama zemin kata geldiklerinde giriş kapısının önünde bir adamın durduğunu gördüler. Üzerinde su geçirmez bir yağmurluk ve yüzünü gizleyen koyu renkli bir şapka vardı. Bir elinde ayakkabılarını tutuyordu. Fakat çocukları dehşet içinde bırakan şey, adamın öteki elindeydi: Bir bıçak.

Adamı bir anda karşısında bulan Julia bir çığlık attı ve pisi pisine adamın kucağına düşmemek için durmaya çabaladı. Fakat ani fren hareketiyle birlikte çorapları cilalı parkelerin üzerine kaydılar. Neyse ki kızın tersine Rick, daha seri bir şekilde tepki vermişti: bir eliyle merdivenin tırabzanını tuttu, öteki eliyle kız arkadaşını yakaladı ve onu kendine doğru çekti.

“Hey!” diye bağırdı kapının önündeki adam. “Sizin burada ne işiniz var?”

Rick o kadar korkmuştu ki, dönüp adama bakmaya bile tezzül etmedi. Julia'yı öteki taraftaki kiler kapısına doğru çekti. Bir saniye sonra kapıyı açmış ve basamakları inmeye başlamışlardı.

“O adam kimdi?” diye sordu Julia nefes nefese.

Zifiri karanlık bir yerde basamakları ikişer ikişer inmeye devam ediyorlardı.

“Bilmiyorum!” diye cevap verdi Rick. “Ama geri dönüp sormaya hiç niyetim yok.”

Aniden açılan bir ışık gözlerini kamaştırdı ve kileri aydınlattı. Etrafına bakan Rick yere konulmuş birkaç kutu, karşı duvara monte edilmiş yarısı boş bir şarap dolabı ve tavandan sarkan kancalara asılmış salamları seçebiliyordu. Ve bir kapı vardı. Açıktı. İçeri girdikleri kapının tam karşısında duruyordu.

Kilerin duvarları taştandı ve her taraf çamur içindeydi.

“O tarafa!” diye bağırdı Julia ve açık duran kapıya doğru koştu. Büyük ihtimalle garaja açılıyordur diye düşünüyordu. Veya başka bir odaya. Ah, bir oraya varabilseler...

“SİZ İKİNİZ, DURUN!” diye bağırdı yağmurluklu adam. Kilerin merdivenlerini yarıya kadar inmişti. Elindeki bıçağı yere düşürdü. “SAKIN YAPMAYIN!”

Adamın bağırarak söylediği şeyler arasında bu söz en tuhafıydı. Ama çocukların fikirlerini değiştirmesi için yeterli değildi. İki çocuk bir solukta odanın karşı tarafındaki kapıya doğru koştu ve içeri girdiler. Daha eşığı geçerken yanlış bir şey yaptıklarını anlamışlardı: Masif kapı bir zırhı andırıyordu. Doğrusu kileri garajdan ayırmak için araya zırhlı bir kapı koymanın hiçbir anlamı yoktu.

Öyleyse... nereye girmişlerdi?

“BUNU SİZ İSTEDİNİZ!” diye bağırdı takipçileri. Bir atmaca gibi eşığın önüne geldi ve her iki eliyle zırhlı, ağır kapıyı kapatmaya başladı.

Rick etrafına bakındı. Durdu. Sonra dönüp kapıya baktı.

“Doktor Bowen?” diye fısıldadı kuşkulu gözlerle. Yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

Kapı ağır ağır kapanmadan hemen önce doktorun kilerdeki ışıkla aydınlanan yüzünü seçebilmişti. Sonra aralık iyice daraldı ve sonunda kayboldu.

Kapı bir gümbürtüyle tamamen kapanmadan hemen önce adamın, “ORADA TIKILIP KALIN!” diye bağırdığını duydular.

Ve bu duydukları son şey oldu. Küçük bir odanın içinde kapalı kalmışlardı.

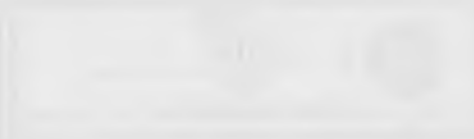
Tuzağa düşmüşlerdi.

Kiler

ESKİ
Bowenlerin Evi

Bölüm 6

İŞVERENLER

“Ben sizi tanıyorum...” diye mırıldandı birkaç kez elini çırpın küçük Flint.

Karşısında kıvırcık ve taranmamış saçlarıyla duran kişiye baktı. Hemen ardından da yüzünü, sarı saçlı ve soluk benizli adama çevirdi.

“Siz... şu 97 model... Aston Martin DB7’li tiptersiniz.”

“97 değil 94 olacaktı, evlat. Onun haricinde evet, doğru tahmin ettin. Biz o bahsettiğin tipleriz...”

Oğlan ayağa kalkmak için çamurun içinde debelendi ama sonra kaburgalarına saplanan bir ağrıyla yeniden iki büklüm oldu. “Ah!” diye bağırdı nefes almaya çalışarak. “Ama... bize neler oldu böyle?”

“Biz de sen açıklarsın diye bekliyorduk,” diye karşılık verdi sarışın adam.

“Biraz önce seni sokak lambasının tepesinden indirdik,” diye ekledi kıvrıkcık saçlı.

Küçük Flint ağrıyan kaburgalarına masaj yaptı. Boynundan göbeğine kadar inen dev gibi bir morluğun dışında kırık çıkık yok gibiydi.

“ÇOK FENAYIM!” diye bağırdı birkaç adım ötelelerinde birisi. “ÇOK CANIM ACIYOR!”

“Hareket etmeyi kes, zırlıtı makinesi!” diye karşılık verdi başka bir ses. “Sadece bir kesik!”

“YALANCI! KIRILMIŞ İŞTE! HİSSETMİYORUM BİLE!”

“Kırılmamış! Bunca zaman boyunca göbeğinin altında kaldığı için uyumuş sadece!”

Küçük Flint tek gözünü açıp kurtarıcılarının bacaklarının arasından neler olduğunu görmeye çalıştı. Birkaç adım ötelelerinde çamurdan iki heykel (biri ötekisinden biraz daha büyüktü), gri-kahverengi bir çamur birikintisinin ortasında ağır dalaşına tutuşmuşlardı. Hareket ettikçe etrafa çamur sıçratıyorlardı. Hiç şüphesi yoktu: Bunlar kuzenleriydi.

“Konuştukça iyileşiyor gibiler...” dedi kıvrıkcık saçlı adam bir kahkaha patlatarak. “Sen yürüyebilecek misin?”

“Sanırım evet, teşekkürler.”

“Buraya nasıl geldiğinizi hatırlıyor musun?”

Küçük Flint sırtına yapışan *Küçük Kadınlar Büyüyorlar* adlı kitabın sayfasını öfkeyle söküp çıkardı. “Elbette hatırlıyorum.

Sizin için kitapçada araştırma yapıyorduk.”

İki adam şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. “Bizim için mi?”

“Bize Covenantları izlememizi söylemişsiniz. Biz de dediğiniz gibi yaptık. Bulduğumuz şey ise...” Ufak tefek oğlan ellerini ceplerine soktu. “Aman ya! Kaybetmiş olmalıyım.”

“Neyi kaybettin?”

“Ne demek neyi? Balinalı anahtarı elbette!”

Makasçı Kardeşler sorgulayan gözlerle birbirlerine baktılar: Görünüşe göre çocuğun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

“Tamam, eğer biraz sabrederseniz size her şeyi açıklayacağım. Ama önce bana vınlayan Aston Martin’inizi park ettiğiniz yeri göstermelisiniz.”

“Bunun Aston Martin’le ne alakası var?” diye sordu kıvırcık saçlı adam. Kafası iyice karışmıştı.

“Vaat ettiğiniz ödülü unuttum sanmayın. Anlaşmamız şöyleydi: Biz size bilgi vereceğiz, siz de bizi arabayla dolaştıracaksınız.”

“Hadi ya, öyle mi?” Sarışın adamın sabrı taşmak üzereydi. “Eh, öyleyse Londra havaalanına kadar gelmeniz gerek. Çünkü arabayı oraya park ettik.”

Kıvırcık saçlı adam sahte bir gülümseme takındı ve “Her neyse,” dedi. “Zaten bu haldeyken arabaya binebileceğinizi düşünüyorduysanız, çok yanılıyordunuz.”

Bu haberler karşısında küçük Flint gözle görülür şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Başını kaldırıp ‘işverenlerine’ küçüm-

seyen bir bakış attı. “Siz de pek öyle derli toplu görünmüyorsunuz. Sizin başınıza ne geldi? Arabanın pencerelerini açıp balta girmemiş ormanlara falan mı daldınız?”

“Bakıyorum senin dilin de pabuç kadar,” diye karşılık verdi sarı saçlı adam. “Artık aramızdaki bütün sorunları çözdüğümüze göre, bize burada neler olduğunu söyleme nezaketini gösterir misin?”

“Selden mi bahsediyorsun?” Küçük Flint etrafına bakındı. Sonra başka hiç açıklama yapmadan parmağını kaldırdı ve ortalama boyutlardaki kuzenini işaret etti. “Hepsi onun suçu!”

Bu kelimeleri duyan ortanca Flint ağrıyan dizine masaj yapmayı bıraktı ve kafasını kaldırıp kuzenine baktı. “Yalancı! Ben bir şey yapmadım!”

“Hadi oradan! Sen yaptın işte!” diye bağırdı büyük Flint. “Sen yaptın! Sen yaptın!”

“Kesin şunu!” diye bağırdı kıvrıkcık saçlı adam öfkeyle. Sonra kendini topladı ve konuşmaya sakince devam etti. “Çok merak ettim, acaba bütün bunları yapmayı nasıl başardı?”

“Balinalı anahtar,” diye kestirip attı küçük Flint. “Kitapçının arka tarafındaki kapıyı açmak için balinalı anahtarı kullandı.”

“Ah, öyle mi? Tamam o zaman gerçekten de her şeyi ben yaptım.” Bu kabullenişin ardından ortanca Flint gözle görülür şekilde çökmüştü.

Onun bu halini gören büyük Flint arkasından, “Ben de öyle demiştim zaten!” diye bağırdı. Bir yandan da ilkel bir canavar gibi etrafa su fişkırtıyordu. Biraz sakinleştikten sonra o da yeni-

den ağrıyan sağ koluyla ilgilenmeye koyuldu.

İki kundakçı kara kara düşünerek kafalarını kaşıdılar. Sonra sarı saçlı olan yeniden söz aldı: “Şöyle yapacağız: yağ tulumu kuzeniniz bir tarafını kırmadıysa eğer, ayağa kalkacak ve bizi bahsettiginiz şu kitapçıya götüröceksiniz, anlaştık mı?”

Birbirlerine işkilli işkilli bakışlar atan ve birkaç kez omuz silken üç Flint, sonunda gidebileceklerine karar verdiler. Böylece onları kasabanın eski mahallesine götüröcek yola düştüler.

Bir süre sonra küçük Flint, “Sizin şefinizle konuştuk,” dedi.

“Bay Voynich’le mi?” diye sordu kıvırcık saçlı adam. Kulaklarına inanamıyordu. “Nerede?”

“Kasabada. Rüzgarlı Han’ın hemen önünde. Şeyden hemen önce... Ah, lanet olsun.”

Buldukları yerden iskelenin ve Kilmore Koyu Meydanı’nın yerle bir olduğunu görebiliyorlardı. Hepsini soluksuz kalmıştı.

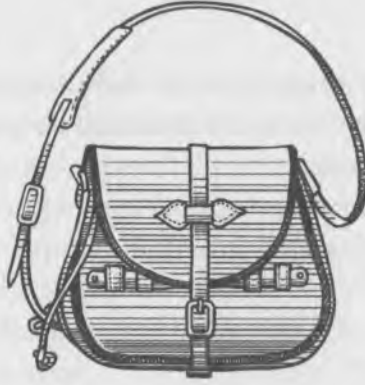
Sonra küçük Flint sel sularının süpürdüğü sahil yolundan geriye kalanları işaret etti ve şöyle dedi: “İşte, tam şuradaydı. Masalar vardı ve o kasabadan iki adamla konuşmak için bunlardan birine oturmuştu. Siyah arabasını da şimdi şu girdabın olduğu yere park etmişti...”

İki kundakçı gözlerini oğlanın işaret ettiği tarafa çevirdiler. Bir zamanlar orada bulunan Rüzgarlı Han’ın yerinde şimdi kırık dökük bir bina vardı. Sel sularının gücüyle yana eğilmişti ve etrafı, çamurdan sürüklenmiş yıkıntılardan oluşan bir kütleyle çevriliydi. Sahil yolunun olduğu yerde ise şimdi toprak ve asfalttan oluşan bir göçük vardı.

“Hmm... Planımız değişti çocuklar,” dedi etraflarındaki harabeye dönen kasabaya bakan sarışın adam. “Kitapçıya gitmeden önce şefimizden arta kalanları aramamız gerektiğini düşünüyorum.”

Oysaki Malarius Voynich'ten de, arabasından da, konuştuğu adamlardan da tek bir iz bile yoktu.

Bölüm 7

BİR TELEFON

Nestor Argo Villası'na doğru ağır aksak bir yürüyüşe geçmişti ki, evin bahçeye geçilen kapısı aniden açıldı ve Bayan Covenant endişe içinde kendini dışarı attı.

“Ah, Nestor! İyi ki buradasınız!”

Bir saniye sonra da telefon deliler gibi çalmaya başladı.

“Neler olduğunu öğrenmek için kasabaya iniyorum. Kocama bir türlü ulaşamıyorum. O kadar endişeliyim ki!”

“Arayan kişinin o olmadığından emin misiniz?” diye karşılık verdi ihtiyar bahçıvan, her zamanki aksi tavırlarıyla.

Bu kelimeleri duyan Bayan Covenant çabucak arkasını döndü ve gerisingeri eve doğru koşmaya başladı. Az sonra “Alo!” diyen sesi duyuldu.

Kadın bir süre karşıdaki kişiyi dinledi, sonra cevap verdi: “Hayır, ben Bayan Covenant’ım. Kendisi hemen yanımda. Telefonu ona veriyorum.”

O telefonu açarken içeri giren Nestor’a döndü ve siyah bakkalit ahizeyi adama uzattı.

“Telefon size.”

“Bana mı?” dedi ihtiyar adam şaşkınlıkla. “Beni neden buradan arıyorlar ki?”

“Kulübedeki telefonu açmamışsınız!” diye bağırdı Bayan Covenant ellerini çaresizce iki yana açarak. “Ben arabayı garajdan çıkarmaya gidiyorum. Lütfen kapıları kapatmayı unutmayın!”

Nestor kadının telaşla evden çıkmasını bekledi. Bu sırada cebindeki dört anahtarın hala orada olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Artık kapıları kapatmak istemiyordu: Bütün kapıları açmalıydı. Sonra şüphe içinde ahizeyi kulağına götürdü: “Alo?”

“Nestor?”

Telefonun karşı tarafındaki sesin kime ait olduğunu anlamak için bir saniye düşündü. Sonra bunun Doktor Bowen’in sesi olduğunda karar kıldı. Anlaşılan adam nefes nefeseydi de. Sesi heyecanlı çıkıyordu.

“Bir şey mi oldu Doktor?”

“Bir şey mi oldu, ne demek? Yukarıdan hiçbir şey görünmüyor mu? Her yeri sel aldı götürdü!”

“Ah, evet. Şu sel.”

“Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Az önce Peder

Phoenix'le konuştum. Yardıma ihtiyacı var, Nestor. Çok fazla yaralı var. En az yirmi kişi kayıp.”

“Şimdi kasabaya inemem,” dedi Nestor ters ters. Öteki kuşağı da arabasını çalıştırıp yola koyulan Bayan Covenant'taydı.

“Klinikte tek başıma yeterli olamıyorum.” Bowen'in sesi artık yalvarır gibi çıkıyordu.

“Pinklewire yok mu?”

“Nestor, yalvarırım...”

İhtiyar bahçıvan kendini kötü hissetse de, “Gerçekten Bowen,” diyerek adamın sözünü kesti, “buradaki işimi bitirir bitirmez yanma ineceğim.”

Doktor bir süre sessiz kaldı, sonra ekledi: “Biraz önce Kara'yı getirdiler.”

Kara'nın adını duyan Nestor karnına sert bir yumruk yemiş gibi oldu. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Yaşıyor ama bu durumun uzun süreceğini sanmıyorum. Eski dostunu son bir kez görmem gerektiğini düşünüyorum.”

Nestor öfkeyle yumruğunu sıktı. Bowen'in ondan istediği şey elbette çok anlamlıydı. Doğru olan buydu. Kara'dan bahsediliyordu. Binlerce maceraya birlikte atıldığı dostundan.

Nestor pencerenin camlarının ardındaki parkta Bayan Covenant'ın kapıyı açıp arabadan indiğini gördü.

Kadın eve kadar yürüyüp mutfağın kapısının camından içeri seslendi.

“Nestor? Çocuklarla da ilgilen, olur mu?” dedi kadın. Sonra koridoru işaret etti. “Julia odasında olmalı. Şansımız var ki, Ja-

son okul gezisine gitmişti!”

“Bayan Covenant, bir dakika beni bekleyin!” diye bağırdı Nestor. Sonra tekrar ahizeye döndü. “Hemen geliyorum. Sen neredesin?”

“Teşekkürler. Veteriner kliniğinde hizmet veriyoruz. Beni yatakların arasında bulamazsan üst kattaki ofisteyimdir. Eczanede de olabilirim.”

“Beş dakikaya kalmaz oradayım.”

Nestor telefonu kapattı. Sonra cebinde taşıdığı dört anahtarı ve şu anda yapması gereken en önemli şeyin Zaman Kapısı’nu açıp Penelope’yi aramaya gitmek olduğunu düşünmemeye çalışarak arabanın yanında ayakta duran Bayan Covenant’a doğru topallayarak yürüdü.

“Ben de sizinle aşağı geliyorum,” dedi sadece.

“Peki ya... çocuklar—”

“Çocuklar kendi kendilerini çok güzel idare ederler. Beni bir dakika bekleyin.”

İhtiyar bahçıvan, kulübesine girdi, avcı çantasını eline aldı ve öteki zaman anahtarlarının durduğu kutuyu içine attı.

Balinalı anahtarın başına gelenlerden sonra kendini bıçkın bir sokak serserisi zanneden başka bir çocuğun daha aklına tuhaf fikirler gelmesi riskini almaya hiç gerek yok diye düşündü. Hemen ardından da dışarı çıkıp kapıyı kapattı ve parka geri döndü.

Nestor yan koltuğa otururken, Bayan Covenant, “Evi de kapattınız mı?” diye sordu.

“Bahçe kapısını çekelim yeter,” diye cevap verdi adam, kaba saba bir şekilde. “Her halükarda Argo Villası’nda artık çalacak değerli hiçbir şey yok.”

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE

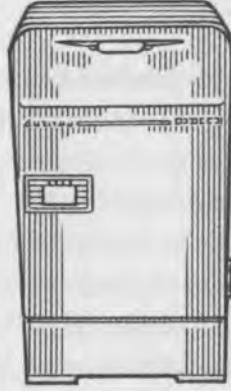
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE

Bölüm 8

DUVARLARIN ÖTESİNDE

Rick ışığı açmak için buldukları küçük odanın duvarlarını elleriyle yokladı. Sonunda elektrik düğmesini buldu. Düğmeye bastıktan sonra alıcı gözüyle tüm odayı inceledi ve sonunda iyice morali bozulmuş bir halde Julia'ya döndü: "Buradan çıkış yok," diye mırıldandı. "İçeri hapsoldük."

Julia hayır anlamında başını salladı. Düşünceli bir ifadeyle ellerini saçlarının arasında dolaştırırdı. Tavandan sarkan neon ışık odaya soğuk ve dondurucu bir hava katıyordu. Etrafına bakınıp oturabileceği bir şey aradı. Köşede duran koltuğu görünce de süngüsü düşmüş vaziyette kendini içine bıraktı.

Duvarların daha yeni boyanmış gibi görüldüğü göz önünde tutulacak olursa, buldukları eski oda yakın zamanda elden

geçmiş olmalıydı. Bir havalandırma sistemi ve evin önündeki çimenliğe açılan on santim yüksekliğinde küçük bir pencere vardı. Ama bu mazgal deliği de cam bir plakayla sızdırmaz bir şekilde kapatılmış ve sırlanmıştı.

Julia içine gömüldüğü koltuktan başını kaldırıp Rick'e baktı. "Rick, biz hangi cehennemdeyiz söyler misin?"

Rick de kendi kendine aynı soruyu soruyordu. Doktorun vakti zamanında bu çirkin kulübeyi eski bir evi yıkıp onun yerine yaptığını biliyordu. Söylenenlere göre bu ev Napolyon zamanından kalmaydı. Anlaşılan evin temelleri hala duruyordu. Ve bunun gibi bazı odaları da. "Bowen ailesi kasabanın en eskilerindendir..." dedi. "Thos Bowen'i hatırlıyor musun?"

Julia evet anlamında başını salladı. "Zaman Kapıları'nın Mısır'da bulduğumuz haritasını çizen adam değil mi bu?"

"Ta kendisi. Bana kalırsa haritanın bu evle bir ilişkisinin olması tesadüf değil..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kasabada bizim ve Nestor'un arkadaşlarının haricinde hiç kimsenin kapılardan haberi olmadığına hiç sorgulamadan inanmış durumdayız. Ya olaylar hiç de düşündüğümüz gibi değilse? Ya Doktor Bowen de bir şeyler biliyorsa?"

Rick yeraltındaki hücrenin duvarında asılı duran mantar panoya yaklaştı: Üstüne karınca duasını andıran yazılar yazılmış yüzlerce sarı not kağıdı, aynı renkte raptiyelerle üst üste panoya yapıştırılmıştı. Üzerlerindeki el yazısı o kadar sıradan ve tek düzeydi ki, insanda bilgisayar çıktısı izlenimi uyandırıyordu.

Küçük kağıtların üzerindeki kelimeler beş satıra yayılıyorlardı; bazılarının altı tek bir çizgiyle, bazılarının iki ise iki çizgiyle çizilmişti.

Julia oturduğu koltuktan kalktı ve panoya bakan arkadaşının yanına geldi. “Tüyler ürpertici...” diye mırıldandı, kağıtlardan birinin üzerinde parmağını dolaştırırken. Sonra her kağıdın altında başka kağıtlar olduğunu fark etti. Önüne ilk çıkanı okudu. “Kilmore Koyu’ndan bahsediyor.”

Öteki kağıtlara da göz gezdirmeye başladı, ta ki altı iki defa çizilmiş tanıdık bir kelimeyle karşılaşınca kadar. “Burada benim adım yazılı!”

“Öyle,” diye mırıldandı Rick. “Burada da benimki var. Bir dakika... Altına da geçirdiğim bütün hastalıkların isimleri ve doğum sırasında kırılan kemiklerim hakkında notlar düşülmüş.”

Julia küçük dilini yutmak üzereydi. “Benimkinde de... okulda aldığım notlar yazıyor. Ama neden?”

“Şunda da Biggles kız kardeşler hakkında bilgiler var,” diye okumaya devam etti Rick.

Alelecele bütün kağıtları gözden geçirdiler. Hepsinde Kilmore Koyu’nun sakinleri hakkında bilgiler vardı. Görünüşe göre doktor her biri hakkında ders programlarını, sağlık durumlarını, hobilerini ve katıldıkları etkinlikleri kapsayan bir bilgi arşivi oluşturmuştu.

Bir nedenden ötürü neredeyse kasabadaki herkes doktorun merakını çelmişti ama anlaşılın en son takıntısı Fred

Ayaktauyur'du.

Fred Ayaktauyur hakkındaki kağıtlarda çok fazla altı çizili kelime göze çarpıyordu. Görünüşe bakılırsa Fred kasabadaki okullarda okumamıştı. Daha da önemlisi belediyedeki nüfus verilerini çıkaran makineden sorumlu olduğu işinden önce, hayatının tek bir gününü bile çalışarak geçirmemişti. Fakat işin asıl tuhaf tarafı bu şeytani makineyle aralarında kusursuz bir uyum olmasıydı. Belki de bunun nedeni makinenin, Fred'in kuzeninin ofisinden alınıp geri dönüştürülmüş malzemelerden yapılmış olmasıydı.

“Bak bak...” diye mırıldandı Rick parmağını sonlardaki notlardan birine koyarak. “Anlaşılan doktor bazı şeyleri doğru tahmin etmiş.”

“Neden? Ne yazmış?”

“İlk Anahtar, Fred Ayaktauyur'da olamaz. Kontrol et. Ulysses Moore'u ara. Agarthi'ye sor.”

“Agarthi de kim?”

“Galiba yanlış yazmış,” diye cevap verdi Rick. “Bildiğim kadarıyla Agarthi bir kişi değil; Himalaya dağlarının altında bir yerlerde saklanan gizli bir şehir.”

Aynı anda Julia, bu ismi daha önce nerede duyduğunu hatırladı: Ulysses Moore'un günlüklerinden birinde okumuştı. Kasabadaki Zaman Kapıları'ndan birinin ardındaydı ve bu kapı ejderhalı anahtarla açılıyordu.

“Yanında bir kelime daha var,” diye devam etti kızıl saçlı oğlan. “Doktor bu kelimenin altını üç defa çizmiş: *cevaplar*.”

Belki de Agarthi'yi bulmaya çalışıyordu...”

“Ta oraya nasıl gidebilir...” Daha cümlesini tamamlayamadan Julia içinin ürperdiğini hissetti. *Hayır!* diye düşündü kendi kendine. *Olamaz!*

Tam bu sırada, “BENİ DUYUYOR MUSUNUZ?” diye bağırdı, nereden geldiği anlaşılmayan boğuk ve metalik bir ses. Daldığı düşüncelerden sıyrılan Julia korku dolu bir çığlık attı.

“Evet! Seni duyuyoruz! Kim konuşuyor?” diye bağırdı Rick, bu sesin hangi köşeden geldiğini anlamak için gözlerini odada gezdirirken.

Julia ise, “Bizi dışarı çıkar!” diye bağıırıyordu.

“Sessiz olun!” diye bağırdı megafondan konuşan ses. “Rahat durur ve sessiz olursanız başınıza kötü bir şey gelmez.”

Julia eliyle Rick'in elini aradı ve sıkıca kavradı.

“Hangi akla hizmet evime girdiğinizi bilmiyorum ama aradığınızı buldunuz sanırım. Artık başkalarının işlerine burnunuzu sokmamanız gerektiğini öğrenmişsinizdir!”

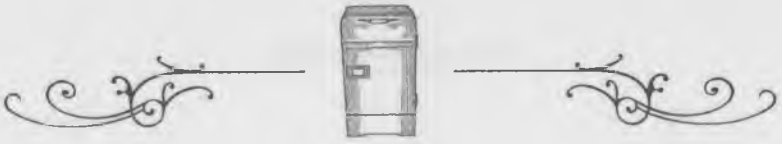
“Doktor Bowen!” diye seslendi Rick. “Benim, Rick! Bir yanlış anlaşma oldu!”

Megafondan gelen ses anlaşılmaz birkaç cümle mırıldandı.

“Burnumuzu işinize sokmak istememiştik,” diye devam etti oğlan. “Sadece sizi bulmaya çalışıyorduk! Julia çok kötü üşüttü ve... kasabada büyük bir felaket yaşandı.”

Bunu anlaşılması mümkün olmayan başka sesler ve kulak tırmalayan bir ıslık sesi takip etti

“Lütfen, gelip kapıyı açın!” diye yalvardı Julia.

Kötü duyulan ses yeniden ayarlandı ve yavaş yavaş anlaşılır bir hal aldı: “Üzgünüm ama şu an için sizi dışarı çıkaramam. Odanın içinde küçük bir buzdolabı var. İçinde işinize yarayacak ilaçları bulabilirsiniz. Julia hastaysa ona bu ilaçlardan içir Banner. Oda soğuksa ısınısını da ayarlayabilirsiniz. Bol sıvı tüketin. Bu önemli.”

“Neden kapıyı açmıyorsunuz?”

“Uslu durun çocuklar. Eğer uslu durursanız söz veriyorum başınıza kötü bir şey gelmeyecek.”

Rick yumruğunu zırlı kapıya indirdi. “Neden? Bize ne yapacaksınız Doktor Bowen?”

“Bu hikayeye sizi ben bulaştırdım. Biliyorum. Şimdi bir süre orada kalın. Yakında sizi dışarı çıkaracağım!”

“SİZ NE DEDİĞİNİZİ BİLMİYORSUNUZ!” diye bağırdı Julia. Aklı başından gitmek üzereydi.

Rick kızın kolunu tutup onu sakinleştirmeye çalıştı ama Londralı kızın tepesi iyice atmıştı. “Burada daha fazla kapalı kalacak değiliz! Arkadaşlarımız gelip bizi kurtaracaklar! İşte o zaman bize büyük bir açıklama yapmak zorunda kalacaksınız!”

“Sizin... arkadaşlarınız mı?” Hoparlörün öteki tarafından beklenmedik bir kahkaha sesi yükseldi. “Kimmiş bakalım sizin şu ‘arkadaşlarınız’? Karısı planlarını bozmaya başlayınca onu tutup uçurumdan aşağı atan katil mi? Yoksa şu define avcısından dönüştürülme deniz feneri bekçisi mi? Veyahut... Durun, durun, sakın söylemeyin: sizin şu ‘arkadaşlarınız’ öz kızını denizin ortasında ölüme terk eden Kara Volkan olmasın? Yoksa

sonsuz kadar bir çocuk kalacak olan Peter Dedalus mu? Hani şu insanları da birer makine gibi kontrol edebileceğini düşünen, sonra da kimse onun istediği gibi davranmıyor diye hepsine kazık atan dahi? Bunlar mı sizin ‘arkadaşlarınız’? İyi şanslar öyleyse! Gerçekten iyi şanslar!”

Megafonun öteki tarafında irtibat küt diye kesildi. Geriye sadece yavaş yavaş azalan vızıltılar kaldı ve onlar da sonunda kayboldu.

Julia ve Rick birbirlerine sarıldılar. Acımasız neon ışık altında yüzlerini birbirlerinin omzuna gömdüler.

“Dediklerinde hiçbir doğruluk payı yoktu...” diye mırıldandı Rick. Ama gene de doktorun kelimeleri uçları sivri soru işaretleri gibi içine batmayı sürdürüyordu.

Katil mi?

Hırsız mı?

Suçlu mu?

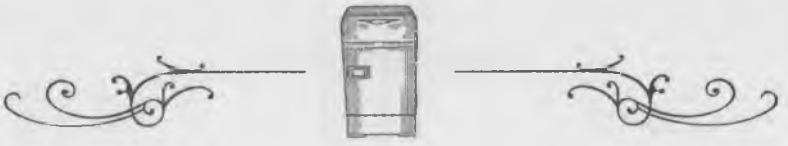
Hain mi?

Derken başlarının üzerinde ayak sesleri duydular. Bunu kapı çarpması ve arabadan gelen bir motor gürültüsü takip etti. Son olarak da çakıl taşları üzerinde dönen lastiklerin gıcirtısını duydular.

Gürültüler sona erer ermez, “Neler oluyor Rick?” diye fısıldadı Julia.

Kızın saçlarını okşayan Rick, “Bilmiyorum. Artık hiçbir şey anlamıyorum. Gerçekten,” diye cevap verdi.

Son birkaç saattir başlarından bir dizi akıl almaz olay geçmiş

ve Kilmore Koyu'nu yerle bir eden selle aynı hırsla ve hızla oğlanın içindeki bütün inancı silip süpürmüştü: Kundakçılar'ın şefi, Rick ve Jason'a Labirent'in gizemini çözmekte yardımcı olmuş, iki yardımcısı da onların hayatlarını kurtarmıştı. Herkesin öldü zannettiği Penelope sadece izini kaybettirmek istemiş ve Büyük Yaz'dan kalan grubun içinde bir hain olduğu fikrini ortaya atmıştı... Bu da yetmezmiş gibi Kilmore Koyu'nun doktoru onları yeraltında bir hücreye hapsedmişti ve Nestor'un bir katil, Leonard'ın bir hırsız, Peter'in de sadece kendini düşünen bir çocuk olduğunu söylüyordu.

Rick "Biz sadece buradan çıkmanın bir yolunu bulalım," diyerek cümlesini bitirdi.

Bölüm 9

İYİLER VE KÖTÜLER

Anita ve Jason'ın, Bayan Biggles'ı veterinerden bozma revire bırakmaları çok kolay oldu, çünkü yaşlı kadın bir zamanlar kedilerinin burada sağlıklarına geri kavuştuklarını hatırlıyor ve veterinere güveniyordu. Bu yüzden onu veteriner kliniğinin zemin katma hazırlanmış yataklardan birilerine yatmaya ikna etmeleri de çok zor olmadı. Zaten kadıncağız kafasını yastığa koyar koymaz derin bir uykuya daldı.

İki çocuk çabucak salonun içinde bir tur atıp sel felaketi sırasında kasabada bulunan arkadaşlarını ve ailelerini aramaya başladılar: Anita'nın ve Jason'ın babaları, Tommaso, Kara... Fakat ne kadar baktıysalar da tanıdık bir sima göremediler ve bunu iyiye yormaya karar verdiler.

Buna karşılık yaşananlar hakkında ilk elden bilgi sahibi olabildiler: Bazıları su borularının patladığından bahsediyor, bazıları ise barajın taşıdığını söylüyordu. Birkaç kişi de yeraltındaki bir su kaynağının aniden yüzeye fıskırdığını ileri sürüyordu. Kulağa en mantıklı gelen açıklama, Calypso'nun kitapçısının ve postanenin içinde bulunduğu Mayıs Meydanı çeşmesinin taşıdığı ve suyun oradan fıskırarak sokaklara yayıldığı üzerineydi. Fakat hiç kimse tam olarak neler olduğunu bilmiyordu.

Derken Jason, yatakların arasında dolaşırken birisinin hafifçe kendisine dokunduğunu hissetti. Kim olduğunu görmek için hızla arkasına baktı. "Cindy?" Kız kardeşinin arkadaşılarından birinin morluklar içindeki yüzünü hemen tanıdı. Sarışın ve daima gülümseyen bir kızdı. "Cindy, sen misin?"

"Flintler yaptı..." diye mırıldandı kız, kısık bir sesle.

"Flintler mi? Ama... nasıl?"

"Kitapçıya geldiler... ellerinde acayip bir anahtar vardı..."

Oğlanın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"... ve arka taraftaki kapıyı açtılar. Su... oradan geldi."

Kitapçının arka tarafındaki kapı... diye içinden tekrarladı Jason. Ve aniden her şey apaçık ortaya serildi. Demek bütün su oradan gelmişti! Calypso'nun kitapçısının arka tarafındaki Zaman Kapısı'ndan. Asla açılmaması gereken kapılardan birinden. Cindy'nin bahsettiği anahtar büyük ihtimalle tutma yeri balinalı olmalı. Ama bu Flintler... onu nasıl ele geçirmişlerdi?

Tam bu sırada arkasından gelen tanıdık bir ses, "Jason?" diye seslendi. Oğlan döndü ve karşısında Rick'in annesini bul-

du. Kapının hemen önünde ayakta durmuş, Jason'a bakıyordu. Elinde üzerlerinden duman tüten çay bardaklarının durduğu bir tepsi vardı.

Hay bin dalgakıran!

“Artık gitmeliyiz. Ufukta tehlike görünüyor!” diye fısıldadı Anita'ya. Sonra da kızı kolundan tuttuğu gibi veteriner kliniğinden dışarı çıkardı.

Arka sokakta bir kapının önünde durup takip edilmediklerinden emin olduktan sonra, “O kimdi?” diye sordu Anita.

“Rick'in annesiydi,” diye cevap verdi Jason, endişeli gözlerle etrafı kolaçan ederken. “Benim annemle Rick'in annesinin, bizi hala okul gezisinde zannettiklerini unutmuşum!”

Anita hayır anlamında başını salladı. “Ben şu zavallı kızdan bahsediyordum... Cindy. Yanlış mı duydum, yoksa gerçekten de suyun kitapçının arka tarafındaki kapıdan geldiğini mi söyledi? Bu mümkün mü?”

Doğru. Rick'in annesiyle karşılaşmak neredeyse Jason'a bu beklenmedik bilgiyi unutturacaktı. Cindy haklıydı. Olayların gidişatı, daha önce hiç olmadığı kadar karışık ve kaygı verici bir hal almıştı. Genç Covenant zihnini, Flintlerin anahtarları gönüllerince kullanmalarının yarattığı tehlikeden uzaklaştırdı (ki bunun nasıl sonuçlandığını görmüşlerdi) ve bir eylem planı düşünmeye koyuldu.

“Hemen kiliseye dönmeli ve ötekilerle konuşmalıyız,” dedi Anita'ya. “Burada hiç anlamadığım dolaplar dönüyor... Bir de Rick'e annesinin iyi olduğunu ve... yakın zamanda ona bazı

açıklamalar yapması gerekeceğini söylemem gerekiyor.”

Kız bakışlarıyla onu onayladı ve ikna olmuşçasına başını salladı; fakat daha birkaç adım atmışlardı ki Jason küt diye duruverdi. Yolun sonunda Doktor Bowen’in tanıdık silüetini görür gibi olmuştu. Kasabanın hem doktoru hem de eczacısı olan adam çamurların üstüne köprü gibi koyulan sallantılı tahtaların üzerinde dengede durmaya çalışarak olabildiğince hızlı adımlarla yürüyordu. Bu tahtaları, sağduyulu birileri, insanlar üstleri başları çamurlanmadan yürüyebilsinler diye yere koymuş olmalıydı.

“Doktor Bowen!” diye bağırdı Jason. Bir yandan da adama doğru koşuyordu.

Adam, oğlanın geldiği tarafa baktı ama hemen sonra yüzünü yeniden ayağının altındaki tahta döşenmiş yola çevirip Jason’ı görmemiş gibi yoluna devam etmeye koyuldu.

“Hey! Doktor Bowen!” Adama doğru koşan Jason, ısrarla bağırılmayı sürdürüyordu. “Benim! Jason!”

En sonunda doktor durup oğlana baktı. Jason, adamın ifadesinden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anladı. Kaygılı görünüyor ve bir şeylerden dolayı rahatsızlık duyuyor gibiydi. Oğlan içgüdüsel olarak durdu.

“Jason Covenant! Uzun zamandır ortalarda görünmüyorsunuz...” dedi Bowen yüzünde zoraki bir gülümsemeyle.

“Doğrudur.” Jason’la adamın arasında şimdi sadece birkaç adım mesafe vardı. “Ezka Julia’yı görmüş olabilir misiniz?”

Doktorun rengi atar gibi oldu. “Şeyden mi bahsediyorsun...”

kız kardeşinden? Ha-hayır, neden, görmeli miydim?” diye cevap verdi kaçamak bir tavırla.

“O ve Rick Banner sizin evinize uğrayacaklardı. Julia kendini iyi hissetmiyordu...”

Doktor, “Eh, farkında olduğun gibi bugün kendini pek de iyi hissetmeyen bir kasaba dolusu insan var!” diye cevap verdi. Sanki bir şeylerden rahatsız olmuş gibiydi. “Eğer izin verirsen ben de şimdi kliniğe gidiyordum...”

“Ama... doktor?” dedi Jason ısrarlar. “Acaba babamdan haber aldınız mı? İyi mi? Ya Kara Volkan.”

Bu kelimeler Bowen’i tam anlamıyla çileden çıkarmışa benziyordu. “Hayır, sizin şu ‘arkadaşlarınız’ hakkında hiçbir şey bilmiyorum, tamam mı?” diye bağırdı. Hor gören bakışlarla oğlana bakıyordu. “Ve eğer beni dinleyeceksen sana bir tavsiyede bulunayım: bazı insanlardan ve onların tehlikeye atılma manyaklıklarından uzak dursan iyi edersin... Bak bizi ne hallere düşürdüler!”

Bunu dedikten sonra yüzünü çevirdi ve öncekinden daha hızlı adımlarla kliniğe doğru yürümeye koyuldu. Bu sırada olanlara uzaktan şahit olan Anita da Jason’ın yanına gelmişti. İki çocuk, doktor tahta köprülerin üzerinde yalpalayarak uzaklaşır ve binaların gölgeleri arasında karanlığa karışırken durup kuşku dolu gözlerle arkasından baktılar.

“Ben de seni bekliyordum!” diye bağırdı Doktor Bowen birkaç dakika sonra.

Nestor kasabaya daha yeni girmiş ve doktorun, veteriner kliniğinin üst katına hazırlanmış uydurma ofisindeki bir sandalyeye oturmuştu. Bowen, terden alınına yapışmış saçlarını kaldırarak sarsakça odayı arşınladı. “Phoenix’in yanından geliyorum. Kaç kişinin kayıp olduğunu öğrenmek için gitmiştim! Bu bir felaket Nestor, tam bir felaket!”

“Kara nerede?”

Bowen alelacele ellerini lavaboda yıkadı, sabunladı ve sonra da havluyla sertçe kuruladı. “Bir dakika nefes almama izin ver, olur mu? Senin de anlamış olacağın üzere burada büyük bir izdiham yaşanıyor. Peacocklar hala kayıp ama büyük ihtimalle Zennor’a kızlarını bulmaya gitmişlerdir...”

“Kara’nın durumunun ağır olduğunu söylemiştin.”

“Evet.” Bowen üzüntüyle başını salladı. Aniden üzerine büyük bir ağırlık çökmüş gibi görünüyordu. “Ne yazık ki durumu ağır olan tek kişi o değil.” Odanın içinde birkaç adım attı ve çalışma masasının arkasındaki koltuğa oturdu. Gözlerini kapattı ve parmaklarıyla şakaklarına masaj yapmaya koyuldu.

Nestor sessizce onu izliyordu.

Birkaç saniye sonra derin bir nefes aldı ve “Evet, ne diyoruz...” dedi. Bilmem kaçınıcı kez havaya dikelmış saçlarını düzelttikten sonra çalışma masasının üzerindeki kağıtları kontrol etti. “Kara. Evet. Bizim iyi kalpli, yaşlı Kara’mız...” Hemen ardından ellerini dizlerine koydu ve çok yorgun olduğunu gösteren abartılı hareketlerle yerinden kalktı. “Hadi bakalım, onun yanına gidelim.”

İhtiyar bahçıvan, ilaçların tatlı ve yapışkan kokularıyla kaplı koridor boyunca Doktor Bowen'i takip etti. *Sağlıklı insanı bile hasta eder bu kokular* diye düşünüyordu bir yandan da. Eliyle burnunu kapattı. Bu sırada önünden yürüyen doktorun çamurlu pantolonuna ve ayakkabılarına bakıyordu. Adam yürürken arkasındaki zeminde gri bir çamur izi bırakıyordu.

Sonra doktorun kendisini ters tarafa götürdüğünü fark edip "Kliniğe inmiyor muyuz?" diye sordu.

Bowen cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

Bunun üzerine, "Edna da seninle mi?" diye sordu, topallayarak yürümeye devam eden Nestor.

Bu sefer Bowen cevap verdi: "Hayır. Zavalıcık evde yatıyor. Bir kriz daha geçirdi. Ona sakinleştirici bir ilaç verdim ve oksijen maskesi taktım. Şimdi daha iyi. Yatağında dinleniyor."

Nestor, Edna Bowen'in telaffuz edilmesi zor bir hastalıktan muzdarip olduğunu biliyordu. Bu hastalık kadının uzun günler boyunca yatakta yatmasını ve ilaç almasını zorunlu kılıyordu. Ağır bir astım hastalığı gibiydi ama belirtileri binlerce kat daha kötüydü.

Zavalıcık diye düşündü ama ilaçlardan, ameliyatlardan ve hastalıklardan konuşmayı sevmeyen insanlardan olduğu için sadece başını kederle sallamakla yetindi.

"Eskisi gibi değil ama," dedi doktor. Hala yürümeye devam ediyordu.

"Efendim?"

"Bu seferki kriz daha beterdi."

Bowen'in karısından mı, Kara'dan mı, yoksa kasabayı yerle bir eden sel felaketinden mi bahsettiğini anlayamayan Nestor adamı sessizce takip etmeyi sürdürdü. Sonunda doktor koridorun sonundaki buzlu camdan bir kapının önünde durdu. Kapının üzerindeki tabelada şöyle yazıyordu:

ARŞİV

Bowen cebinden bir anahtar çıkardı ve kilide soktu. Sonra sanki aniden aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve dönüp ihtiyar bahçıvanın gözlerinin içine baktı. "Bir kez olsun durup da, hareketlerinin neye mal olacağını düşünmedin, öyle değil mi Nestor. Ama gördüğün gibi bir kapıyı aralamak gibi zararsız görünen bir hareket bile büyük felaketlere yol açabiliyor."

Nestor'un kafası karışmıştı: bu da neydi böyle? Şifreli bir mesaj mı? Öfkeyle homurdandı: "Beni dinle Bowen, sen ve ben..."

Doktor, "Sen ve ben," diyerek lafı Nestor'un ağzından aldı, "Aynı yıl doğduk: 1956. Zaferlerle dolu ve mutlu bir yıl. Ve Cornwall'un aynı küçük kasabasında yaşıyoruz. Ama... tüm bunların dışında tek bir ortak yönümüz bile yok, öyle değil mi? Sen kendi hayatını yaşıyorsun. Ben kendiminkini."

"Nereye varmak istediğini anlamıyorum..."

"Öyleyse sana açıklayayım. O kapıyı son açtığımda -hangi kapıdan bahsettiğimi anlamışsındır- kasabayı yarıya kadar sel basmıştı ve Leonard'la sen ödünüz kopmuş bir şekilde kapıdan

geçerek geri gelmiştiniz. O Pazar gününü hatırlıyorsunuzdur. Penelope, tek gözünü kurtarmam için Leonard'ı bana getirmişti ama sen, sen... katır kadar inatçı olduğun için yarana bakma bile izin vermemiştin ve bu yüzden de hayatının geri kalan kısmını, şimdi olduğu gibi eli ayağı tutmayan bir ihtiyar gibi topallayarak geçirmek zorunda kadın. Peki ama neden? Çünkü cevap vermek istemediğin sorularla karşılaşmaktan korkuyordun. Kilmore Koyu'nun ormanlarında üç dişli zıpkınla yaralanmayı nasıl başarmıştın, veya nasıl olmuştu da Leonard'a bir köpekbalığı saldırmıştı?

"Bu kadar yeter Bowen. Sen de iyice abarttın ha!"

"Asıl abartan sensin. Sen ve senin ipe sapa gelmez sıraların!" Doktor bitmek bilmeyen birkaç saniye boyunca gözlerini Nestor'un gözlerine dikti. Sonra bakışlarını elindeki anahtara çevirdi ve arşivin kapısını açtı. "Şimdi içeri gir, lütfen."

Nestor itiraz etmeden adamın dediğini yaptı. Sonra birden ışıklar yandı ve Nestor sedyelerin üzerinde uyuyan Kara Volkan'la Bay Bloom'u fark edebildi. Hızla arkasını döndü. "Lanet olsun, burada neler oluyor?"

"Senin sıralarından bıktım usandım, işte o oluyor!"

Bu kelimeleri duyduktan bir saniye sonra Nestor, kolunda hafif bir batma hissetti.

Doktor elinde tuttuğu şırıngayı geri çekti ve kurbanı, şırınganın içindeki safran renkli sıvıyı görsün diye yukarı kaldırdı. "Korkmana gerek yok: Doğal yollardan elde edilmiş uyku getiren bir iksir enjekte ettim sana. Bunu senin çok sevdiğin

dünyalardan birinde imal ediyorlar. Sana kötülük yapmak istemiyorum. Tek dileğim bu hikayenin kesinkes sona ermesi.”

“Bowen, ben...”

Nestor’un dünyası dönmeye başladı. Etrafındaki görüntüler bulanıklaşıyor ve kararıyordu. Argo Villası’nın eski sahibi aniden kendisini son derece güçsüz ve savunmasız hissetmişti. Küçük odanın dört duvarı arasında bilinçsizce birkaç adım attı, ayakta kalabilmek için tutunacak bir yer aradı ama bulamadı. Sonunda ne olduğunu bilmediği bir şeyin üzerine devrildi. Aynı anda bir sürü kağıt ve dosya etrafa saçıldı. Kağıt tomarlarının arasında boğulduğunu hissediyor, bu sırada uzaklarda bir yerlerde konuşan doktorun sesini duymaya devam ediyordu.

“Sırların yüzünden bizi ne büyük tehlikelere attığın hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Üstüne üstlük bir de utanmadan bizi dışladın. Parktaki buluşmalarınız sırasında yaptıklarınızı hatırlıyor musun? Daha on yaşındaydık. On! Ve sen daha o zamanlarda bile şimdiki gibi acımasızdın!”

“Roger...”

“Bak hele! Adımı hatırlıyorsun demek!”

Nestor dosyaları yüzünden çekti ve düştüğü yerden, başında dikilen Doktor Bowen’e baktı.

“Ama o yaz tatili boyunca adım aklına bile gelmemişti, öyle değil mi? Herhalde ayakaltında dolaşmamdan hoşlanmıyordun. Sizin oyunlarınızı, sizin... keşiflerinizi bozacağımı düşünüyordun.”

O Büyük Yaz'ın görüntüleri bir kez daha Nestor'un aklına üşüştü. O ve arkadaşları ilk defa anahtarlarını kuşanmışlardı. Roger Bowen aralarında yoktu çünkü onun ebeveynleri dışarı çıkmasına izin vermiyorlardı. Bu yüzden onu gruplarına dahil etmemişlerdi. Çünkü onun ötekilerle birlikte maceralara atılması imkansızdı. "Roger sen ne... diyorsun... sen hiçbir zaman..."

"Ve her şey nasıl başladıysa öyle devam etti. Tüm bu yıllar boyunca Ulysses. Sen ve senin kasabaya asla inmemeye ve kulübünü Villa'da yaşatma oyunların. Benim asla davet edilmediğim ayrıcalıklı bir salon. Beni bir kez olsun oraya davet etmedin!"

Nestor avuçlarıyla bedenini kapıya doğru sürümeye çalışıyordu ama hiç gücü kalmamıştı. Bowen'e vermek istediği cevaplar beyninin içinde fır dönüyorlar ama bir türlü dudaklarından dışarı dökülemiyorlardı. Roger, Argo Villası'na hiç davet edilmemişti çünkü Penelope onun karısına katlanamıyor, Edna'nın ev hakkındaki eleştirilerini dinlemekten hoşlanmıyordu. Zaten Roger da toplantılara katılmayı hiç istememişti. Öyleyse nereden biliyordu? Şimdi ne yapması gerekiyordu?

"Ödeşme zamanı geldi, ihtiyar dostum. Çünkü artık iyice abarttınız. Londra'dan gelen çocuklardan oluşan yeni bir nesli de işin içine katarak ne yaptığınızı zannediyorsun? Hem onlardan önce neden benim kızımı hiç düşünmedin? Ya da Cindy'yi? Ya da dişlerine tel takılı olan küçük Pinklewire'ı? Ah, hayır tabii ki, Ulysses Moore kendi kararlarını kendi verir: Londra'dan gelen

ikizler ve Rick Banner. Onları kasabadaki öteki çocuklardan daha değerli yapan şey ne? Sen kim oluyorsun da, zaman kapılarının anahtarlarını kimin kullanıp kimin kullanamayacağına karar veriyorsun?”

Nestor, rahat nefes alabilmek için dönüp arka üstü yattı. Bütün renkler önce mora dönüştü, sonra griye doğru akmaya başladı. “Karar veren... ben... değilim...” diye cevap verdi, inleyerek.

“Kimi kandırıyorsun? Cesaretin varsa cevap ver. Neden benim kızımı seçmedin?”

Tuhaf bir nedenden Nestor’un gülesi geldi: Bowenlerin kızının bir fırsatını bulur bulmaz kapağı Londra’ya attığını hatırlamıştı. O zamandan beri de bir kez bile Kilmore Koyu’na ailesini ziyarete gelmemişti. Kızı anlıyordu. Hem de çok iyi anlıyordu.

Yerde sürüklendiğini, sonra da yukarı kaldırıldığını hissetti. Gözünü açıp baktığında Roger Bowen’in yüzünün birkaç santimetre ötesinde olduğunu gördü. “Hala fırsatın varken gül, Nestor Moore. Az sonra hayallerle dolu bir uykuya dalacaksın. Belki de şöyle ağzına layık bir karabasanı tercih edersin. Şimdi bir de şunu düşün bakalım: Karının yerini biliyorum. Her zaman biliyordum. Ve neden sana geri dönmediğini de biliyorum. Onu uçurumdan aşağı atarak öldürmeye çalıştığını unuttun mu yoksa?”

Nestor’un kalbine bir acı saplandı. Sanki göğsünde derin ve acı veren kapkara bir yara açılmış ve içi dışına çıkmıştı. Ayır-

dına vardığı son şey doktorun yüzüne çemkirdiği sözleri oldu:
“Tatlı kabuslar, Moore.”

Sonra her yer karardı.

Nestor uykunun derinliklerine yuvarlandı.

Ve bu her zamankinden daha kötü bir uykuydu.

Zaman Kapısı

Calypso'nun Kitapçısı

Bölüm 10

ECZACININ İLAÇLARI

Anita, “Herkes nereye kayboldu?” diye sordu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Doktor Bowen’le olağandışı karşılaşmalarının ardından o ve Jason, Julia ve Rick’i bulma umuduyla koşarak kiliseye geri dönmüşler ve beklemeye başlamışlardı. Ama gelen giden olmamıştı. Sanki yer yarılmış içine girmişlerdi. Tıpkı Anita’nın babası, Tommaso ve Kara Volkan gibi...

Julia’ya ulaşmak için Morice Moureau’nun defterini kullanmayı bile denemişlerdi. Ama sonuç alamamışlardı.

Şimdi de bir hangarın ve onun, selin etkisiyle allak bullak olmuş bahçesinin önünden geçiyor, ne yapmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Uzaklarda bir köpek çatıya konan martılara

havlamahtaydı.

Jason kaygılı bir ifadeyle aşağı yukarı yürümeye başladı. “Başlarına kötü bir şeyler geldi, hissedebiliyorum!”

Anita demir parmaklıklılı bahçe kapısına dayandı. Gözlerini evlerin çatıları üzerinden görünen mavi gökyüzü parçasına dikti. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Jason durdu. “Bilmem,” diye cevap verdi kaşlarını çatarak. “Ama Kilmore Koyu’na döndüğümüzden beri o kadar çok tuhaf şey oldu ki. Önce sel felaketi, sonra da Flintleri Calypso’nun kitapçısının arka tarafındaki Zaman Kapısı’ını açmakla suçlayan Cindy. Bunlar yetmezmiş gibi şimdi de Julia ve Rick ortadan kayboldular. Uzaylılar tarafından kaçıırılmışlarsa hiç şaşırmam!”

Bir an için Anita’nın kalbi durur gibi oldu. “Onları son gördüğümüzde Makasçı Kardeşlerle beraberlerdi. Yoksa onlar...”

Jason gözlerini kıza dikti. Sonra hayır anlamında başını salladı. “Hayır, onlar olamaz. O ikisi bundan böyle bir karıncayı bile incitemezler.”

Anita düşünceli bir tavırla dudağını ısırıldı. “Doktor Bowen hakkında ne düşünüyorsun? Biz yanlarından ayrıldığımız sırada Rick ve Julia onu görmeye gideceklerini söylüyorlardı. Doktor kasabadayken bir iş çeviriyormuş gibi görünüyordu... Sence de öyle değil mi?”

“Haklısın.” Jason bir süre düşündü. “Beni gördüğüne pek de sevinmiş gibi bir hali yoktu. Sanki sorularıma cevap vermek istemiyormuş gibi görünüyordu. Bir de... bizim ‘arkadaşlarımız’ hakkında söylediği o şeyler... Herhalde Kara’dan bahsedir-

yordu. Sanki... bir şeyler biliyor gibiydi.”

“Onu ne kadar tanıyorsun?”

Jason kafasını toparlamaya çalıştı. “Konu temizlik oldu mu keçileri kaçırın bir kadınla ve bahçedeki yer cüceleriyle yaşayan yumuşak başlı bir adam olması dışında hiçbir şey bilmiyorum. Beyinlerini çalıştırmayı seven bütün yaşlılar gibi çapraz bulmacaları elinin altından eksik etmiyor. Ayrıca kasabada bir ecza dükkanı var. Dükkan ana cadde üzerinde. Eğer selle birlikte yok olmadıysa şimdi de oradadır. Onu herkes tanır ve...” Jason bir anda duruverdi. “Bekle. Galiba aklıma bir şey geldi.”

“Sahiden mi?”

“Kulübesinde, mutfak masasının hemen üzerinde eski akrabalarından biri olan Thos Bowen’in çizdiği bir harita var... Kilmore Koyu’nun 1800’lü yıllardan kalma bir haritası. Bir ara o haritayı çok aramıştık, çünkü haritada Zaman Kapıları’nın resmedildiğini düşünüyorduk.”

Anita fal taşı gibi açılmış gözlerle oğlanı dinliyordu. “Doktor Bowen’in evinde Kilmore Koyu’ndaki Zaman Kapıları’nın yerlerini gösteren bir harita olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Jason gülümseyerek başını salladı. “Ah, hayır, hayır! Bundan biraz daha karmaşık. Doktor Bowen’in haritası Zaman Kapıları’nın yerlerini göstermiyordu. Çünkü Penelope bir yolunu bulup onların üzerlerini karalamıştı.”

Anita’nın ağzı bir karış açık kaldı. Kafası giderek daha fazla karışıyordu. “Bakalım doğru anlamış mıyım? Sen diyorsun ki,

Doktor Bowen'in mutfağında Kilmore Koyu'nun bir haritası var ama Penelope bu haritayı alıp üzerini karalamış, öyle mi?"

"Az çok, evet."

"Eh, öyleyse ondan şüphelenmekte haksız sayılmayız."

Jason gözlerini yukarı kaldırdı ve sıkıntıyla iç çekti.

"Biliyorum!" diye sızlandı. "Ama elimizde başka kanıt yok. Aslına bakarsan... işler iyice zıvanadan çıktı! Artık hiçbir şey anlayamıyorum. Sanki akıntıya karşı kürek çekiyor gibiyim. Ve bu hiç de hoş bir his değil!"

Anita anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. Sonra hangarın köşesinden başını uzatıp yolu kolaçan etti. Birkaç saniye bekledikten sonra da, "İçinden bir ses, sana Doktor Bowen'den şüphelenmeni mi söylüyor?" diye sordu.

"Evet," dedi Jason. "Nedenini bilmiyorum ama öyle."

"Öyleyse onu takibe almalıyız."

"Ne demek istiyorsun?" Jason'ın kafası karışmıştı. O da kafasını uzatıp yola baktı.

Anita ona, tahtaların üzerinde yürüyen yağmurluklu ve şapkalı bir adamı işaret etti. "İti an, çomağı hazırla. Yine klinikten çıkmış, bir yerlere gidiyor."

Doktor Bowen ıssız bir sokağa döndü ve ana yola paralel başka bir sokağa saptı, veteriner kliniğinin olduğu binayı geçti ve eczanenin arka tarafındaki kapıya ulaştı. Yağmurluğunun cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve kapıyı açtı. Ama hemen içeri girmede. Önce etrafı uzun uzadıyla kolaçan etti. Sanki kimsenin

kendisini görmediğinden emin olmak istiyordu.

Anita ve Jason, tam zamanında sokaktaki gölgelerin arasına saklanmayı başarmışlardı. Doktor eczanenin içinde gözden kaybolunca saklandıkları yerden çıkıp emekleyerek arka kapıya kadar ilerlediler. Biraz ötelerinde küçük bir pencere vardı. Jason içeri göz atmak için büyük bir dikkatle pencereye yaklaştı.

Birkaç saniye orada durdu, sonra aniden başını aşağı indirdi. “Ne gördün?” diye sordu Anita sabırsızlanarak.

“Hiçbir şey anlamıyorum. Oyalanıp duruyor... elinde de bir sırt çantası var.”

Anita umutsuzca başını salladı. “Galiba artık iyice parano-yaklaştık.”

Fakat gene de bir göz atmak için pencereye yaklaştı.

“Bir merdivene çıktı,” diye anlattı gördüklerini. “En üst raflardaki ilaç şişelerini alt üst ediyor.”

“Ben içeri giriyorum,” dedi Jason.

“İçeri girip ne yapacaksın?”

“Burada durup beklemekten iyidir.”

Anita bir süre düşündü. “Hayır. Bekle. Benim bir fikrim var.”

Aklına gelen fikri çabucak Jason’a açıkladı: “Ama kendini büyük bir tehlikeye atacaksın!”

“Senin için daha tehlikeli,” diye itiraz etti kız. “Hem benim tanınma gibi bir riskim de yok. Benim kim olduğumu bilmiyor. Hiçbir şeyden şüphelenmeyecek.”

Jason kararsız kalmıştı. “Tamam,” diye mırıldandı sonunda. “Senin dediğin gibi olsun: Kapının açıldığını duyunca içeri gireceğim.”

Kararsızlıkla geçen birkaç saniyenin ve dudaklarını yakıp yanaklarını alev alev yapan bir öpücüğün ardından çabucak kucaklaştılar.

Anita son sürat yolu geçti. Issız yola saptı, oradan ana yola çıktı ve veteriner kliniğiyle öteki dükkanları geçti. Çevik hareketlerle çamurun üzerine konulmuş tahtaların üzerinde yürüdü ve acele ettiği için çarptığı insanlardan özürler dileyerek nefes nefese 1872 yılından beri açık olan Bowen Eczanesi'nin ön kapısına ulaştı.

Sel suları en yüksek olduğu sırada, dükkanın vitrinine kadar ulaşmış ama camı kırmayı başaramayıp vitrini çamurla bir güzel sıvamıştı. Çamurların üzerinde birkaç kitap sayfası yapışmış duruyordu. Giriş kapısı ise, doğal olarak kapalıydı.

Anita önce avuçlarıyla kapıya vurdu. Gelen giden olmayınca da üzerinde ACİL DURUMLARDA KULLANIN yazan çanı tuttu ve var gücüyle çalmaya başladı.

Bir yandan da, “Doktor Bowen! Doktor Bowen!” diye bağı- rıyordu. “Doktor Bowen, lütfen yardım edin!”

O kadar gürültü yapmıştı ki, sonunda doktorun kapıya çık- maktan başka çaresi kalmamıştı. Anita, camı kaplayan çamur tabakasının ardından adamın kendisine doğru geldiğini görebiliyor ve yüzündeki sıkıntılı ifadeyi seçebiliyordu. Adama se- vinçle gülümseyerek yolun karşı tarafında duran bir şeyi işaret

etti. Ama adam bulunduğu yerden kızın gösterdiği şeyi görmüyordu.

“Yalvarırım kapıyı açın. Bu acil bir durum!”

Bowen el kol hareketleriyle kıza kapıyı açamayacağını anlatmaya çalıştı. Bunun nedeni kapının açılmayacak kadar çamura batmış olmasıydı. Ama Anita ısrarla adama kapının açılacağını söylüyordu. Sonunda pes eden taraf Doktor Bowen oldu. Anahtarı kilide soktu ve kapıyı kendine doğru çekti. Adam üç defa sertçe bu hareketi tekrarladıktan sonra kapı korkunç bir gürültü çıkartarak azıcık aralandı.

“Ortalığı neden bu kadar velveleye veriyorsun, söyle bakalım küçük kız.” Doktor Bowen’in yüzü iş üstünde yakalanmış bir hırsızınki gibi kıpkırmızı olmuş ve şaşkın bir ifadeye bürünmüştü.

Anita elini kapının aralığından içeri soktu ve doktorun üzerindeki yağmurluğu kollarından yakalayıp adamı dışarı çekti. “Gelin doktor, yalvarırım!” diye bağırdı. “Babam denize düştü! Babam denize düştü!”

Adam sert bir hareketle kolunu kızın elinden kurtardı. “Bana ne!” diye cevap verdi umursamaz bir tavırla. “Her denize düşeni ben mi kurtaracağım? Onu kliniğe götür. Hemen şu aşağıdaki kapı, gördün mü? İhtiyacım olan ilaçları alır almaz ben de geleceğim zaten! Şimdi eğer izin verirsen...”

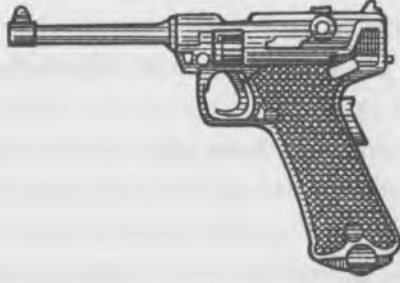
Doktor Bowen tüm gücüyle eczanenin kapısına abandı. İki denemenin ardından kapıyı yeniden kapatmayı başardı. Hemen ardından da altın yaldızlı harflerle yazılmış tabelayı çevirip

vitrinin üst kısmına astı. Tabelanın üzerinde şöyle yazıyordu:

*MAALESEF ŞU ANDA KAPALIYIZ.
ACİL DURUMLARDA
YOLUN KARŞISINDAKİ
ST. JACOBS KİLİSESİ'NDEKİ
PEDER PHOENİXE BAŞVURULMASI
RİCA OLUNUR.*

Anita birkaç saniye durup yukarıda asılı duran tabelaya baktı. Sonra yeniden tahtaların üzerinde yürümeye başladı. İçinden *Sıra sende Jason* diye geçirdi.

Bölüm 11

ŞÜPHE UYANDIRICI İLAÇ

Eczanenin deposundaki süpürgelerin ve kovaların arasında kırmıldamadan bekleyen Jason Covenant nefes almaya bile korkuyordu.

Doktor Bowen ön kapıyı açmaya gittiğinde o da gizlice arka kapıdan içeri dalmıştı. Odaya girer girmez de, kendini mavi beyaz çizgili bir perdenin güç bela kapattığı bu küçük süpürgeğe atmıştı. Doğrusu içerideki süpürgeleri ve boş kovaları devirmemiş olması büyük bir mucizeydi. Sonunda hareketsiz kalmayı başarıp ön taraftan gelen seslere kulak kabartabilmişti. Aynı anda da Doktor Bowen, eczanenin kapısını büyük bir gürültüyle açmış ve Anita'ya bir dizi hakarete bulunup kızı uzaklaştırmıştı. Nefes almaya bile korkan Jason, daha sonra bir

taburenin yerde sürüklenerek çekildiğini işitmiş ve Bowen'in yeniden işe koyulduğu sonucuna varmıştı.

Jason başını perdenin kenarından dışarı uzatmadan önce yutkundu.

Bowen'in eczanesinde uzun yıllar önce hangi mobilyalar vardıysa, bugün de aynaları kullanılıyordu: Zemindeki tahtalar ceviz ağacındandı. Dağ gibi kocaman bir konsolun içinde farklı türlerde ilaçlar korunuyordu. Koyu renk tahtadan raflar yıllardır kullanılmamanın etkisiyle aşınmış, farklı boyutlarda sayısız şişenin ve şifalı otların durduğu mavi siyah porselenlerin üzerine binen ağırlığıyla yayvanlaşmıştı. Tavandaki çerçevesi yıldızlı büyük bir aynayla tezgahın bulunduğu kısım ve küre biçiminde bir lambanın ışığı yansıtılıyordu.

Jason kafasını geri çekti.

“Bir bakalım...” diye homurdandı doktor. Eline geçirdiği kavanozların kapaklarını açıp kapıyordu. “Seni nereye koydum?”

Sabırsızca her birini didik didik ararken eline gelen otları ve tohumları hışırdatıyordu. En sonunda sallandıkça çıtır çıtır eden bir paketi eline aldı.

“İşte burada,” dedi doktor. “Galiba hepsi bu kadar... Mükemmel. Biraz da şundan eklersek...”

Jason birbirine çarpan metal sesleri duyuyordu. Bu ses, kayıdan bir bardağı karıştıran bir kaşıktan çıkıyor olabilir miydi? Yoksa teraziye koyulan bir ağırlık mıydı? Hemen ardından bir çekmecenin açılıp kapandığını işitti. Bunu yeniden hışırdayan yapraklar ve kuru otlardan oluşan bir kabı karıştıran el

sesi takip etti.

“Ve tabii biraz da bundan katmak gerek. Tedbirli olmaktan kimseye zarar gelmez.”

Doktor yaprakları kavanozun içine koydu, kapattı ve yerine yerleştirmek için yeniden taburenin üzerine çıktı. Jason da böylece eczaneye bir kez daha bakma şansını elde etmiş oldu. Eğer gerekirse diye, adamın elindeki kavanozu, eczanenin raflarını dolduran binlerce kutudan ayırt edebilmek istiyordu.

Sonra gözüne tezgahın ortasında duran çamurlu bir şey ilişti. İşte o an yüreği ağzına geldi: bu gördüğünün Nestor’un sırt çantası olduğuna yemin edebilirdi!

Ama çantanın burada ne işi vardı?

Bowen hakkındaki şüpheleri giderek artmaktaydı.

Yer tahtalarının gıcirtısı doktorun yeniden tabureden indiğine delalet ediyordu. Jason hemen başını içeri çekti. Ama bunu takip eden sesler o kadar esrarengizdi ki, perdeyi bir milimetre yana çekmeye ve etrafa bir kez daha bakmaya karar verdi.

Doktor tezgahın önünde ayakta duruyordu. Sırtı ana yola dönüktü. Eczaneyi açan hekimin resmedildiği tabloyu duvardan indirmişti. Tablonun arkasında, duvara gizlenmiş bir kasa vardı.

Bowen bir gören var mı diye etrafını kolaçan etmek için başını çevirdiğinde Jason yeniden kafasını geri çekti.

Saklandığı yerden doktorun ısıklık çaldığını duyabiliyordu. Bir yandan da kasanın kilidini bir sağa bir sola çeviriyor ve şifreyi giriyordu.

Tıklamaları say, Jason... SAY ONLARI! dedi içinden. Ama bir dizi tik-tik-trik sesinden başka bir şey anlayamadı. Sonra kasanın açıldığını duydu. Bunu Doktor Bowen'in sesi takip etti: “Şimdi canlarım, sizleri güvenli bir yere koyuyorum.”

Jason bir kez daha başını saklandığı yerden dışarı uzattı ve doktorun hızlı hareketlerle Nestor'un çantasından çıkarıp kasa-ya yerleştirdiği metal nesnelere görmeye çalıştı.

Kirpili anahtarı gördüğünde neredeyse çığılığı basacaktı.

Bu nasıl olur?

Yüreği ağzına gelmiş bir halde bu alçakça hırsızlığın neyle sonuçlanacağını izlemeye devam etti. Sonra Bowen'in kasadan siyah bir kılıfa sarılmış bir şey çıkardığını gördü.

“Ve işte, bu savaşı sonlandıracak en gerekli araç,” diye mırıldandı doktor, kendinden emin bir tavırla. Ellerinin arasında uzun namlulu, siyah ve parlak bir tabanca tutuyordu. Jason tabancayı şıp diye tanımıştı: eski bir Luger'di. En sevdiği çizgi roman kahramanı olan Doktor Mesmero'nun azılı düşmanı bu tabancayı kullanırdı.

Kilmore Koyu'nda bir tabancanın ne işi vardı?

Saklandığı yerdeki süpürgelerin ve kovaların arasına iyice sokulurken, Doktor Bowen'in kasayı yeniden kapattığını... ti-ti-tik, ti-ti-tik seslerini... ve adamın anlaşılmayan bir şeyler homurdandığını işitti. Hemen ardından doktorun ayak sesleri eski tahtaların üzerinde yankılandı. Giderek yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Sonunda durdu. Hem de tam süpürge dolabının önünde.

Jason, adamın bu mesafeden kalbinin sesini duyabileceğinden emindi.

Doktor, perdenin öteki tarafından, “Etrafı amma dağıtmışım!” diye bağırdı. “Edna eczanenin çamur içinde olduğunu görse beni öldürürdü.”

Ah, hayır. Hayır, Doktor Bowen, hayır. Bir kez olsun lanet olası çamuru boş verin!

“Biraz temizlik yapсам iyi olacak.”

Arkasına saklandığı perde aniden açıldığında, deponun içindeki gölgelerin arasına sığınmış bekleyen Jason taş kesiliverdi. Doktor otuz santimetre uzağındaydı. Bir eliyle deponun perdesini tutmuştu. Gözleri ayakkabılarında ve yerdeki çamurdaydı. Jason, adamın yağmurluğunun altından tabancanın şişkinliğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Tam kaçınılmaz sonu beklediği sırada, kimsenin aklına gelmeyecek bir şey oldu: doktor gırtlaktan gelen bir kahkaha attı ve hiç düşünmeden perdeyi geri kapattı.

“Kimin umurunda!” diye mırıldanıyordu depodan uzaklaşırken.

Birkaç dakika sonra Jason adamın, eczanenin arka kapısını açıp çıktığını işitti.

Ancak o zaman rahat bir nefes alabildi. Deponun duvarına yaslanarak yere çöktü ve kovalardan birinin içine oturuverdi.

Sonra saklandığı yerden çıkıp camı tıklatan Anita’ya içeri girmesi için kapıyı açmaya gitti.

“Nihayet! Anlat bakalım, nasıl gitti?” Hiçbir şeyden haberi

olmayan Anita'nın ağız kulaklarındaydı. "Her şey yolunda mı? Bakıyorum bir temizlik kovasının içine düşmüşsün."

Jason hemen dışarıya baktı: Gökyüzü sönük, gri bir ışıkla kaplanmıştı. Kilmore Koyu'nun ahşap evleri birer harabeyi andırıyorlardı.

Anita'yı apar topar içeri soktu. Üzerine oturduğu kovayı yerine koydu ve takatsiz bir sesle gördüklerini anlattı.

Jason lafını bitirdiğinde Anita, "Kulaklarıma inanamıyorum!" diye bağırdı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Ne yapacaksak, buna bir an evvel başlasak iyi olur," diye önerdi Jason. "Her an geri gelebilir."

Bu cümlelerin bir uzantısı olarak da ayağa kalktı ve dükkanın ön tarafına geçip tavandaki aynanın altında durdu. Sonra da bu eczacılar sülalesinin kurucusu olan adamın resmini duvardan aşağı indirdi. "Anahtarlarımızın hepsi elindeydi ve onları buraya koydu!" dedi tablonun arkasındaki kilitli kasayı göstererek. "Ne yazık ki şifreyi ezberleyemedim..."

"Kasayı açıp kapatmak dışında başka bir şey yapt mı?" diye sordu Anita.

Eczane derli topluydu. Sanki fotoğrafı çekilsin diye hazırlanmış gibi görünüyordu.

"Nestor'un sırt çantası dışında... bir ara rafların arasında bir şeyler karıştırdı."

Doktor Bowen'i taklit ederek tabureye çıktılar. Sonra da Jason'ın kısa bir süre önce Doktor Bowen'in elinde gördüğü üç kavanozu raftan indirdiler. Teneke kutuları masaya dizdiler

ve dikkatlice incelemeye başladılar. Öteki kutular gibi bunlar da beyaz ve mavi renkteydiler. Etiket kısımlarında güzel bir el yazısıyla şöyle yazılmıştı:

Ardıç
Binbirdelik Otu
Beşparmak Otu

Önce üzerinde *Ardıç* yazılı kutuyu açtılar ve içinin kara renkli minik yemişlerle dolu olduğunu gördüler. Hemen ardından da Jason hiç düşünmeden elini kavanozun içine soktu.

Eliyle yemişleri karıştırırken, “Bu sesi daha önce duymuştum!” diye bağırdı zafer dolu bir sesle. “Demek ki bu kavanozu kullanmış.”

Derken parmaklarına yemişlerin altında duran, şekil olarak farklı bir şey geldi. Buna her ikisi de çok şaşırdılar. Jason bu şeyi tutup kavanozdan dışarı çıkardı. Bir paketti: eskimiş yağlı kağıttan yapılmıştı. İçine baktıklarında tıklar tıklar eden birkaç tane küçük nesne gördüler. Paketin üzerinde Doktor Bowen’in her zamanki el yazısı göze çarpıyordu: *Uyku İksiri*. Bunlar içleri safran renginde bir sıvıyla dolu iki tane, küçük ilaç şişesiydi.

“Ötekilere de bir bak...” diye mırıldandı Anita. Kız şaşkınlık içindeydi.

Binbirdelik otunun durduğu kavanozdan dört tane şişe çıktı. Üzerlerinde *Uyandırıcı İksir* yazıyordu. Beşparmak otunun

kavanozunda ise *Ağır Karın Ağrıları İçin İksir* yazıyordu.

“Doktormuş, hadi oradan!” diye bağırdı Jason. “Tüm o sağ-
lık uzmanı havalalarının ardında büyük bir antik iksir kaçakçısı
yatıyormuş!”

Anita, üzerinde karın ağrısına iyi geldiği yazan eflatun renkli
şişeyi elinde salladı. “Acaba işe yarıyorlar mıdır? Bu tür şeyler
sadece masalarda olur...”

“Veya hayali yerlerde,” diye ekledi Jason düşünceli bir ifa-
deyle. “Kim bilir ne zaman ve kim tarafından hazırlandılar?
Kim bilir doktor bunları elde etmeyi nasıl başardı?”

Tam o sırada sokaktan gelen ani bir ses her ikisini de yerle-
rinden sıçrattı.

“Dışarı çıkmalıyız,” dedi Anita. Sonra da yağlı kağıda sarıl-
mış şişeleri gösterdi. “Bunları ne yapacağız?”

“Yanımıza alalım,” diye önerdi Jason. “Kavanozları da yer-
lerine geri koyalım.”

Tez elden işlerini hallettiler. Ama kasadaki anahtarları nasıl
geri alacakları sorunu kafalarını kurcalamayı sürdürüyordu.

Konsolun çekmecelerini gözden geçirdiler. Ama bir blok-
notta, bahçe için gereken ekipmanların dosyalandığı bir kata-
logdan, kullanılmamış defterlerden ve bir bulmaca kitabından
başka bir şey bulamadılar.

“Her şeyine bahse girerim etrafı mikroskopla incelemek bile
tek bir toz zerresi bile bulamazdık,” dedi Anita. Etrafın man-
yaklık derecesinde temiz olması kızı çok şaşırtmıştı.

Jason isteksizce bloknotun ve katalogun sayfalarını çevirip

bulmaca kitabını incelemeye koyuldu. Kasayı açmayı başaramasalar bile eczaneye bir daha girmek istediklerinde kullanabilecekleri ikinci bir anahtar bulmayı umut ediyordu. Üstelik doktoru gözden kaybetmekle kalmamışlar, kız kardeşiyle Rick'in nerede olduklarını ve ötekilerin başına neler geldiğini de öğrenememişlerdi.

“Hadi yeniden kitapçığı açmayı deneyelim,” diye önerdi Anita. “Belki şimdi onları bulabiliriz.” Sonra alalacele sırt çantasını açtı ve içinden Morice Moreau'nun defterini çıkarıp önüne koydu.

Bu sırada sokaktan gelen bir gürültü çocukların tezgahın arkasına saklanmalarına neden oldu. Orada bağdaş kurup yere oturdular ve Fransız ressamın defterini dizlerinin üzerine açtılar. Anita hızlıca sarıya çalan sayfaları çevirmeye başladı.

Doğüstü bir karaktere sahip Çin kağıtlarından yapılmış sayfalardan kızın parmaklarına doğru bir güç aktı.

Sonra, tıpkı umut ettikleri gibi, önlerinde açık duran sayfada Julia'nın resmi belirdi.

“İşte kız kardeşin!” diye heyecanla bağırdı Anita ve parmağını resmin üzerine bastırdı.

Jason da rahat bir nefes aldı. “Sonunda! Nasıl olduklarını sor!”

Anita Bloom gözlerini kapattı ve defterin sayfaları arasından Julia'yla konuşmaya başladı. Bu defterlerin dışında iki tane daha vardı. Ve sadece dört okuyucu birbirleriyle sayfaları kullanarak konuşabiliyordu.

Fakat bu seferki konuşma çok kısa sürdü.

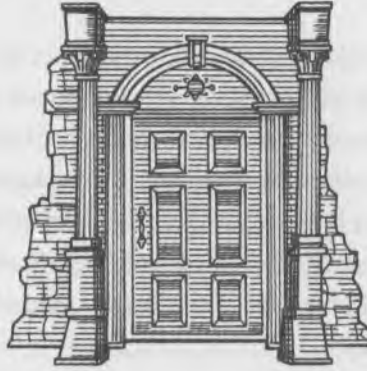
“Haberler kötü, Jason,” dedi Anita. “Doktor onları kilere kapatmış!”

Bowen Eczanesi

Pemley Yolu

Bölüm 12

KİLİTTEKİ ANAHTAR

Mayıs Meydanı artık yoktu.

Kilmore Koyu'nun eski mahallesindeki Arnavut kaldırım ve çeşmeli güzel meydan bir çamur ve enkaz yığına dönmüştü. Meydanın bir tarafındaki postane tamamen sular altında kalmıştı. Öteki tarafta, Calypso'nun kitapçısının bulunduğu bina yıkılıp gitmişti. Ne camekanı kalmıştı, ne üzerinde bir çanın durduğu kapısı, ne de girişteki bankları. Sadece duvarlar ve kolonlardan oluşan boş bir kütleydi.

Kitaplar etrafa dağılmıştı: Islanmış kağıtlardan ve kartonlardan oluşan bir lapa, kaldırımın üzerine yayılmıştı. Kitap kapakları rüzgarla uçuşuyordu. Sayfalar taş evlerin duvarlarına yapışmıştı.

Kürekler, kovalar ve iş aletleri kuşanmış bir sürü insan yerleri temizlemeye koyulmuşlardı. Duvarcılar sel sularından zarar gören duvarları onarma ve enkaz kaldırma işine girişmişlerdi. Kasabanın iki su tesisatçısı, eskiden müşteri kapmak için birbirleriyle sürekli yarış halinde olmalarına rağmen, bugün sessiz bir ateşkes yapmışlardı ve birlikte ev ev dolaşarak ellerinden geleni yapıyorlardı. Daha büyük bir tehlikeyi önlemek için her yerde elektrikler kesilmişti.

Makasçı Kardeşler ve Flint kuzenler sıkıntıyla kitapçıdan geriye kalan yığına bakıyorlardı.

“Siz gerçekten içeride miydiniz?” diye sordu kıvrıcık saçlı adam. Bir zamanlar Calypso’nun kitapçısının olduğu yerdeki, nereye açıldığı belli olmayan derin ve karanlık çukuru kast ediyordu.

Sarı saçlı adam çukurun içine bakmak için duvara tutundu ve öne doğru eğildi. Bu ufacık hareketi bile, zorlukla ayakta duran duvardan bir parça kopmasına neden oldu.

“Evet. Kapı dipte, arkada kaldı,” diye üsteledi küçük Flint. Bir yandan da ağrıyan kolunu tutuyordu.

“Aynen öyle, arkada kaldı,” diye tekrarladı ortanca Flint.

“Artık Tombul Tatlıcı’ya gidebilir miyiz?” diye sızlandı büyük Flint. Midesinin gurultuları kolunun ağrısını bile bastırıyordu.

Binanın içinde bomba patlamış gibi görünüyordu: kapılar ve pencereler gibi içindeki bölme duvarları da yıkılmıştı. Üst kattaki bütün camlar aşağı inmişti.

“Bahsettiğiniz kapının yerinde yeller estiğine eminim,” dedi sarı saçlı adam. Başını uzatıp elindeki çakmağın ışığıyla karanlık deliğin içini görmeye çalıştı. Sonra moloz yığınlarının üzerine çıktı ve damlayan çatının altında su birikintileriyle enkazların arasında yürüyerek kitapçının iç kısımlarına doğru ilerledi. Tek bir ara duvarın bile ayakta kalmadığı düşünülecek olursa, çocukların bahsettiği kapının da artık var olmaması gerekirdi. Cam kırıklarının ve kırılmış tuğlaların arasında yürüyerek kapının nerede olabileceğini çıkarmaya çalıştı. En sonunda durdu.

Çakmağı havaya kaldırdı. Ve karanlık dükkanın içinde birinin olduğunu gördü.

Bu kişi her kimdiyse onun farkına varmamış gibi görünüyordu: sırtı dönüktü ve ellerini arkasında birleştirmiş, büyük bir hayranlıkla duvarın hala ayakta kalan kısmını seyrediyordu.

“Işık olmadan da çok rahat görülebiliyor,” dedi yüzünü göstermeyen yabancı.

Ama sarı saçlı adamın onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Şeflerinin kuru ses tonunu şıp diye tanıdı.

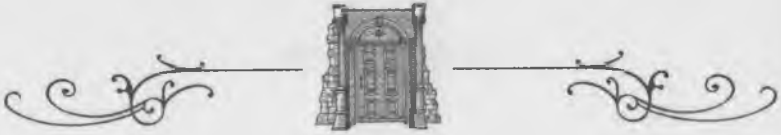
“Doktor Voynich? Gerçekten... siz misiniz?”

İsminin söylendiğini duyan Kundakçıların şefi, yüzünün dörtte birini çevirdi. “Ah, Makasçı. Burada ne işin var senin?”

Sarışın adamın ayağı yerdeki bir şeye takıldı ve ıslanmış kitaplardan oluşan bir lapanın üzerine doğru sendeledi. “Denize sürüklendiğinizi sanmıştık! Sizi aramadığımız yer kalmadı!”

“Siz Fransa’da değil miydiniz?”

“Aslında öyleydik, efendim. Ama sonra...”

“Zararı yok,” diye kestirip attı Malarius Voynich. Sonra yeniden dönüp eski kapıyı incelemeye koyuldu. Israrcı bir su damlası bu kısa konuşmanın altını çizmek istercesine şıp diye yere damladı.

Ne diyeceğini bilemeyen sarı saçlı adam bir süre daha bekledikten sonra, “Suların sizi denize sürüklememiş olmasına çok sevindim Doktor Voynich,” dedi.

“Ah, sadece şansım yaver gitti. Biz sele kapılıp... sürüklenmekten son anda kurtulduk. Ben asıl sizin buraya nasıl geldiğinizi merak ediyorum.”

“Muhbirimiz suyun şu önünde durduğunuz kapıdan geldiğini söylüyor. Bunun için sadece anahtarı kilide sokup çevirmesi yetmiş.”

“Acaba bu muhbire güvenebilir miyiz, Bay Makasçı?”

“Kendisiyle konuşmak isterseniz... hemen dışarıda bekliyor.”

Moloz yığınları Bay Voynich’in ayaklarının altında çatırda dılar. Adamın yüzündeki ifadeden kafasının içindekileri anlamak mümkün değildi.

“Tüm bu olan biten bana neyi hatırlattı biliyor musun?” diye sordu uzun bir sessizliğin ardından. “Çocukken okuduğum bir masalı. Kısa bir öyküden biraz daha uzundu. Uyumak için yatağa giren bir çocuktan bahsediyordu. Ama ne yazık ki banyodaki musluğu açık unutuyordu ve gece şehri seller alıp götürüyordu. Ertesi gün çocuk uyandığında şehrin yok olduğunu görüyor ve hepsinin kendi suçu olduğunu düşünüyordu.

“Ne güzel bir hikaye, efendim,” diye tebrik etti sarı saçlı adam.

Voynich'in ayağının altındaki molozlardan insanın kanını donduran bir gıcırta yükseldi. "Sahiden de güzel mi buldun? Kendini yetişkinlerin dünyasından sorumlu hisseden bu masum çocuğun hikayesi, sence güzel mi?"

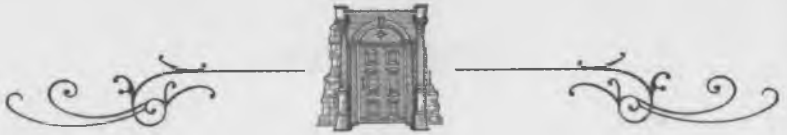
Sarı saçlı adam yutkundu. Ne cevap vereceğini bilemiyordu. Bunu çatıdan damlayan suyun sesi izledi.

Bir süre sonra Voynich, "Bu olanlar kafamı karıştırıyor," diye konuşmaya devam etti. "Buraya çocuklar için yazılmış bir kitabı ve onun karizmatik yazarını ortadan kaldırmaya geldik. Ayrıca bu yazarın, kulübümüzün toplandığı binada çok eskiden yaşamış olan uçuk kaçık fikirli bir ailenin üyesi olduğunu da biliyoruz. Ve şimdi, sanki her şey tamamen normal seyrinde ilerliyormuş gibi sen ve ben, kendimizi bir kitapçının içinde bulunan var olması imkansız bir kapıyla konuşurken bulduk. Sence de çok gülünç değil mi?"

Tam bu sırada içeri yeni giren biri, "Ah, hem de nasıl!" diye bağırdı. Kitapçıdan geri kalanların arasında büyük bir çeviklikle dolaşıyordu. "Ve bu gülünç duruma artık bir son vermemizin vakti geldi."

Adam yanlarına gelince kendisini tanıttı. "Benim adım Doktor Bowen. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi sarı saçlı adama. "Ben de sizi arıyordum."

Doktor Voynich buz gibi bir ses tonuyla, "Kız kardeşimin arkadaşı, tabii ya!" diye selam verdi. Birkaç saat önce deniz kenarındaki lokantada gerçekleşen nahoş karşılaşmalarını düşünüyordu.

“Evet ama sizi temin ederim ki, kız kardeşinizi sadece size yaklaşmak için kullanmıştım. Sizi Kara Volkan’ın yanında gördüğümde gözlerime inanamadım. Sizin gerçekten Malarius Voynich olduğunuzdan emin olmam gerekiyordu. Size Malarius dememde bir sakınca var mı?”

Voynich gözlerini kısarak adama baktı. O anda taştan bir heykelden farkı yoktu.

“Uzun sözün kısası, neyle uğraştığınızı bildiğimi itiraf etmek istiyorum...” diye devam etti Doktor Bowen. “Sizin hizmetlerinize ihtiyacım var.”

“Beni aydınlatın Doktor Bowen,” diye söze girdi Malarius Voynich. “Ne sebeple bizim... ‘hizmetlerimizi’ size sunmamızı istiyorsunuz?”

“Bu kapının hikayesini noktası virgüline kadar biliyorum...” diye cevap verdi doktor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Ve öteki kapıların da. İsterseniz size de anlatabilirim.”

“Çok nazıksınız,” dedi sarı saçlı adam.

“Ama önce, dediğim gibi, sizin yardımınıza ihtiyacım var.”

“Eğer işinize burnumu soktuğumu düşünüyorsanız söyleyin ama bu yardımın ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Çok basit,” diye açıkladı doktor. “Bu hikayenin artık mutlu sona ulaşması lazım. O yüzden de kayalığın tepesindeki evi bir an evvel yakmalıyız.”

Bölüm 13

KİLİTLİ KASA

“Biraz düşünelim...” diye mırıldandı Jason. O ve Anita hala eczanedeki tezgahın altında bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Defter kızın dizlerinin üzerinde açık duruyordu. Anita gözlerini kısıp Jason’a baktı. Oğlan başını arkaya atmıştı. Rulo haline getirdiği bulmaca kitabını hafif hafif alnına vuruyor, aklına parlak bir fikir gelmesini bekliyordu.

Bir süre sonra, “Aman ya, başlarım böyle işe! Dördümüz de bir yerlerde sıkışıp kaldık!” diye bağırdı sıkıntıyla. “Birilerinin gidip onları dışarı çıkarması gerek. Biz ise doktor geri dönmenden anahtarları kasadan çıkarmalıyız. Ve ben kafamı toparlamayı bile başaramıyorum!”

“Dediklerine göre buldukları oda notlarla doluymuş: bel-

ki aralarında kasanın şifresi de vardır,” diye karşılık verdi Anita. Ama bu söylediğine kendisi bile inanmıyordu.

“Eh, denemekten zarar gelmez...”

Kız yeniden elini Julia'nın resminin üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Bitmek tükenmek bilmeyen birkaç uzun dakikanın ardından yeniden gözlerini açtı. “Etrafa bakıyorlar ama... işe yarar bir şey yok gibi. Hatta doktorun kasabayı terk etmeye hazırlandığından neredeyse emin gibiler.”

“Nasıl yani?”

“Görünüşe göre yakınlarda kulübesini başkasına satmış ve taşınmaya hazırlanmış,” diye açıkladı Anita.

“Vay canına!” diye bağırdı Jason. Bulmaca kitabını tekrar kafasına vurdu. “Bütün anahtarları topladı. Şimdi de... pılını pırtını topladığı gibi kayıplara karışıyor, öyle mi?”

“Bir şey daha var...” diye ekledi kız. “Tuhaf bir deniz minaresi bulmuşlar.”

Jason elinde tuttuğu bulmaca kitabını açtı ve sayfalarını çevirmeye başladı. “Neden tuhaf?”

“Buzdolabının içindeymiş. Su şişelerinin arkasında ve...”

“Bekle bir dakika!” Jason sertçe kızın sözünü kesti. Bulmaca kitabının sayfaları arasında tuhaf bir şey dikkatini çekmişti. Belki de o kadar tuhaf değildi. Ama bir anlam ifade ettiği ortadaydı. “Çapraz bulmaca... Doktor çapraz bulmacaları çok sever!”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Şuna bir bak,” diye cevap verdi Jason. Sayfaları Anita'nın

burnunun dibine kadar yaklaştırdı. “Doktorun bulmacayı çözmek için bir metodu var: birinden başlayıp sonuca ulaşıyor. Hepsine aynı anda başlıyor... ve sonra hepsini aynı anda bitiriyor. Üçünü ya da dördünü bir arada çözüyor.”

“Jason, bunun için zamanımız yok...” diye mırıldandı Anita, başını sertçe sallayarak. “Buradan çıkıp gitmeliyiz. Doktor Bowen her an geri dönebilir.”

“Zaman anahtarlarını kasada bırakıp gidecek değilim!”

Anita kınayan bakışlarla oğlana baktı. “Hayır, şu anda endişelenmemiz gereken anahtarlardan daha önemli şeyler var! Julia ve Rick’in bize ihtiyaçları var! Ayrıca ötekilere ne olduğunu da öğrenmemiz gerekiyor: eğer hala iyilerse, eğer hala...” Cümlesini tamamlayamadan sustu.

Jason sıkıntıyla dudaklarını kemiriyordu. Elbette Anita haklıydı ama... Doktor Bowen’in çapraz bulmacaya yazdığı kelimelerde önemli bir bilgi gizliymiş gibi hissediyordu... Bir türlü anlayamadığı ama önemli olduğunu bildiği bir şey. Kız arkadaşının itirazlarını kulak arkası etmeye karar verdi ve bulmacayı daha iyi inceleyebilmek için öne doğru eğildi.

Her zaman sistemlidir ve işlerini usulüne göre yapar diye düşündü. Bu yüzden hareketleri önceden kestirilebilir. Kitaptaki ilk bulmacaları çözmüş...

Hızlıca sayfaları çevirdi.

Anita önündeki defteri kapattı. “Jason, artık yeter! Buradan çıkmalıyız.”

Yarısından başlamış...

“Jason?”

Sadece başlamış. Sadece başlamış. Ve bunda da sadece başlamış.

Anita, oğlanın eline dokundu. “Gidip kız kardeşini kurtarmalı ve birilerine neler olduğunu anlatmalıyız,” diye fısıldadı. Sesi tuhaf biçimde sakindi.

“Anita, lütfen bana bir dakika izin ver,” diye cevap verdi Jason, yalvararak. “Bak: Bowen bulmacalara birinci satırdan başlamıyor. Genelde bir çapraz bulmacaya başladığında her zaman birinci satırdan başlarsın. Önce sağdan sola birinci satıra bakarsın, aklına gelmezse yukarıdan aşağı olanı denersin. Normal olan böyle yapmaktır. Ama o başka bir şey yapıyor...”

“Ne var bunda? Herkesin kendi yöntemleri olabilir...”

“Evet ama onun yöntemi insanı delirtir! Şunu görüyor musun? Bulmacaya ortasından başlamış... bunda da... ve şunda da! Ve hep aynı numaradan başlamış. Bu da...”

Oğlan hızlıca bütün sayfalarındaki çapraz bulmacaları karıştırdı. Sonra bakışlarını kasanın kilidine doğru kaydırды. “Bir deneyelim.”

“Neyi deneyeceğiz?” diye sordu kız, kuşku içinde.

Jason kitabın son sayfasındaki çapraz bulmacayı açtı. Bunda sadece tek bir kelime çözülmüştü. “Eğer doğru anladıysam, Bowen bulmacaya hep aynı numaradan başlıyor demektir: Bu da on üç oluyor. Sağdan sola, yukarıdan aşağı fark etmiyor. Şimdi kilidin düğmesini on üçe getir.”

“Jason, bu çok anlamsız!”

“Denemekten bir zarar gelmez! Zaten başka çaremiz de yok! Sen dediğimi yap.”

Anita oflayıp poflayarak ayağa kalktı, kasaya yaklaştı ve kilidin üzerindeki düğmeyi çevirip on üçe getirdi. “Tamam.”

Jason bulmacanın baş sayfalarına döndü. “Şimdi yirmi yediye getir.”

Anita düğmeyi bir kez daha çevirdi. “Sonra?”

“Otuz dokuz.”

“Bu gerçekten çok saçma Jason.”

“Yaptın mı?”

“Evet, yaptım.”

Aynı anda kasadan *Trak*, diye bir ses çıktı.

“Ben sana ne demiştim?” diye bağırdı Jason. Ayağa kalkıp elindeki bulmacayı havaya fırlattı.

On üç, yirmi yedi, otuz dokuz: doktorun uğurlu rakamları. Onun bulmaca çözme yöntemi. Ve kasanın şifresi.

Anita şaşkınlıktan olduğu yerde donakalmıştı. Kasanın metal kapağı elinin altında kayarak açılırken bile gözlerine inanamıyordu. Sonra silkindi ve uzanıp doktorun kasaya koyduğu şeyleri dışarı çıkardı: Argo Villası’ndaki Zaman Kapısı’nın dört anahtarı ve hala nemli olan balinalı anahtar kutunun içindeydi.

“Adama bak, önce gidip bunu almış...” diye tısladı Jason. Yüzü iğrenmiş bir ifadeyle buruşmuştu. “Kasabadaki yaralıları düşünmek yerine, o ilk iş gidip balinalı anahtarı almış!”

“Yorum yapmak için zaman yok!” diye hatırlattı Anita.

“Şimdi hemen buradan çıkalım!”

Sırt çantasını açtılar ve bitki kavanozlarının içinde buldukları iksir şişelerini kırmamaya dikkat ederek anahtarları içine koydular. Hemen ardından kasayı kapattılar, tabloyu eski yerine astılar ve arka kapıya doğru koştular.

Kapıyı açmadan önce Anita dönüp Jason’a baktı. “Şimdi gidip kız kardeşinle Rick’i kurtaracağız, öyle değil mi?”

“Daha önce yapmamız gereken başka şeyler olabilir,” diye cevap verdi oğlan.

“Ama onları hapsoldükleri odadan bir tek biz çıkarabiliriz!” diye itiraz etti kız.

“Evet ama bu halde oraya gitmek... tehlikeli olabilir. Yanımıza bir şeyler almamız gerekiyor.”

“Ne gibi?”

“Mesela hızlı bir taşıt aracı...” Jason bir an durup düşündü. “Ve silah.”

Anita kulaklarına inanamıyordu. “Lütfen bana şaka yaptığınızı söyle!”

“Hiç de bile! Hatırlatırım, adamın elinde bir tabanca var.”

“Ya sen karşısına nasıl çıkacaksın? Elinde bir tüfekte mi?”

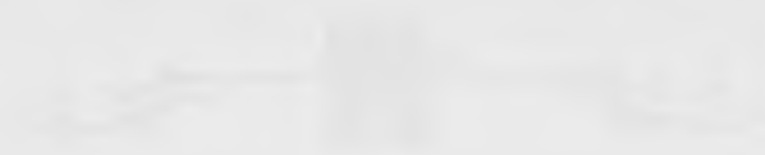
Jason kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. “Pek sayılmaz ama onun gibi bir şey... Hadi gidelim!”

Eczanenin arkasındaki sokaktan yola çıktılar. Oradan da hızlı adımlarla biraz önce önünden geçtikleri hangara doğru yürümeye başladılar.

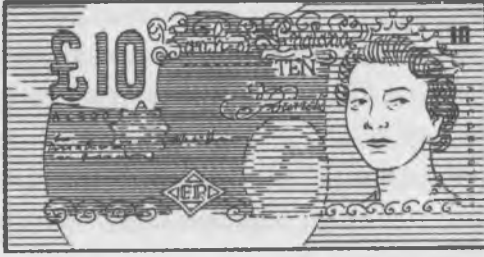
Hangarın önündeki demir parmaklıklara vardıklarında Ja-

son, “Ne düşünüyorum, biliyor musun?” dedi. “Baş başa biraz zaman geçirmekten Rick ve Julia’ya zarar gelmez.”

Anita bir kahkaha attı. “Sen dehşet bir erkek kardeşsin Covenant!”

[The text in this section is extremely faint and illegible. It appears to be a series of paragraphs or a list of items, but the specific content cannot be discerned.]

Bölüm 14

KAYALIĞIN TEPEŞİNDE

Argo Villası'na çıkan sahil yolunda arabayla ilerlerlerken, “Bu kapıları kim yapmış?” diye sordu Makasçı Kardeşlerden biri.

“Sorunun cevabı çok basit: Kapı ustaları tabii ki!” diye yanıt verdi Doktor Bowen. Şoför koltuğunda oturmuş gülümsüyordu.

“Sizin cevabınız bana ünlü bir sözü hatırlattı: ‘Eğer ölmeseydi, şimdi yaşıyor olacaktı,’ dedi kıvrırcık saçlı adam.

“Muhterem Jacques La Palisse efendi!” diye bağırdı sarı saçlı adam. Bu sözün sahibini şıp diye bulmuştu.

“Aslına bakarsanız kapıları kimin yaptığının önemi yok...” diye ekledi doktor. Aniden ciddileşmişti. “Şimdi *asıl* önemli olan hepsini aynı anda ortadan kaldırabilmek. Bu kapılar macera turizmi için yapılmadılar. Veya birileri karısını aramak için

geçebilsin diye...” Bu son cümleyi fark edilir bir öfkeyle söylemişti. “Bunlar çok tehlikeli kapılar. Sizin de ilk elden şahit olduğunuz üzere bu kapıların anahtarları çocukların ellerine asla bırakılmamalı! Çocuklardan ne kast ettiğimi anlamışsınızdır herhalde, öyle değil mi?”

“Çocuklar demişken...” diye konuştu sarı saçlı adam ve dönüp arka camdan çıkmakta oldukları sahil yoluna baktı. “Sizce o üçü bizi takip ederler mi?”

‘Üçü’nden kastı Flint kuzenlerdi. Doktorun kahverengi otomobilinde yer olmadığı için onlarla gelememişlerdi (Yer olsaydı bile üstleri başları çamur içinde olduğu için doktor onları otomobile almazdı zaten).

“Onlara on sterlin verdim,” diye cevap verdi kardeşi, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. “Ve bize yardım etmeye devam ederlerse on sterlin daha vereceğimi söyledim.”

“Sırası gelmişken...” diye lafa girdi sarı saçlı adam. Öne kaykılıp şoförün yanında oturan Voynich’in koltuğuna tutundu. Kundakçıların şefi yol boyunca sessizliğini korumuş ve gözlemini, karadan sürüklenen malların yüzdüğü denizden bir kez olsun ayırmamıştı. “...Neden bunun gerekli olduğunu düşünüyorsunuz, Doktor Bowen? Neden evi yakmak istiyorsunuz?”

“İster inanın ister inanmayın ama,” diye cevap verdi doktor büyük bir sükunetle, “aslında bu fikri bana veren sizlersiniz. Daha düne kadar sadece olan bitenler ve bu işe karışanlar hakkında ipuçları toplamakla yetiniyordum. Bu arada siz ‘Kundakçılar’ hakkında da bilgi topladım elbette. Ama şefinizle sahilde

karşılaşmam kaderin bana bir işaretiydi! Hemen ardından gelen sel, bardağı taşıran son damla oldu. Beni artık harekete geçmem konusunda ikna eden dev bir damla.”

“Kabalığımı mazur görün ama,” diye konuştu öteki, “neden bizim yardımımızı istiyorsunuz?”

“Soruya bak!” diye karşılık verdi doktor. “Bu işi ustasına bırakmak gerek diye düşünerek hata mı ettim yani? Bırakın bütün bir binayı ateşe vermeyi, ben hayatım boyunca şömine bile yakmamış adamım!” Gaza bastı. “Her halükarda, eğer endişelendiğiniz konu evin sahipleriye içiniz rahat olsun. Evin yasal anlamda tek sahibinin ‘ıcabına baktım’,” diye ekledi kötücül bir ifadeyle.

Sarı saçlı adam, bu olayı derinlemesine sorgulamamanın daha doğru olduğuna karar verdi ve sırtını koltuğa dayadı. Hemen ardından da, “Ay aman!” diye bağırды. “Bagajda sivri bir şey var. Arkama yaslanınca sırtıma battı!”

“Karımın elbise askısı olmalı...” diye cevap verdi doktor. Sonra da sertçe önlerine çıkan bir virajı döndü. Yer gök lavanta kokuyor, uzaklarda uçurumun beyaz kayalıkları görünüyordu. “O şey olmadan hayatta seyahate çıkmayız.”

“Seyahate mi çıkıyorsunuz?”

“Evet!” diye bağırды doktor heyecanla. “Şu ‘Argo Villası’ meselesini kökünden hallettikten sonra karımı bu lanet olası kasabadan alıp götüreceğim... Hem de sonsuza kadar!”

Bunu der demez yeniden gaz pedalına yüklendi. Üç Kundakçı bir oraya bir buraya savrulmamak için pencerelerin üze-

rindeki kollara tutunmak zorunda kaldılar. “Affedersiniz ama... eğer karınızı da alıp buralardan gidecekseniz, neden hala uçurumun tepesindeki evi, kapıları ve anahtarları önemsiyorsunuz?”

Bu sözleri duyan doktor özgüvenini yitirir gibi oldu ve bunun sonucu olarak da tüm öfkesini dışarı püskürttü. “Çok konuşuyorsunuz ama boş konuşuyorsunuz! Ben sizin sandığınızı adamlardan değilim, anladınız mı? Yüzümü başka tarafa çevirip hiçbir şey olmamış gibi davranmam. Bu bir prensip meselesi! Yıllardır onları gözetliyorum! Yıllardır! Hastaların, yaşlıların, can çekişen insanların, delilerin anlattıklarını dinliyorum. Kimi az kimi çok ama hepsi bir şeyler biliyor. Burada bir kapı, şurada bir kapı. Çekmecede saklanan eski anahtarlar. Ve sonra hepsi ortadan kayboluyor! Argo Villası’nın evden çıkmayan sahibi! Buralardan kaçıp giden deli saatçi! Uçurumdan aşağı yuvarlanan hanımefendi! Londra’dan gelen ikizler bile gizli gizli bir işler karıştırıyorlar! Pöh, onlara ne söyledim biliyor musunuz? Bu işe bir son vermenin zamanının geldiğini!”

Bu sözler üzerine, o ana kadar susmuş olan Vovnich, “Siz kimin için çalışıyorsunuz?” diye sordu.

“Efendim?”

Aynı anda Argo Villası’nın bulutlu gökyüzüne doğru uzanan kulesi kötü bir alamet gibi önlerinde belirdi.

“Kimin için çalıştığınızı sordum. Gördüğünüz gibi prensiplerinizi hakkında söylediğiniz bu güzel cümlelerin hiçbirisi bendeniz üzerinde bir etki bırakmadı. Şahsen ben, sizin anahtarları almak ve uçurumun tepesindeki evi ortadan kaldırmanız

karşılığında birilerinden hava değişikliğine çıkabileceğiniz kadar kara gün akçesi almış olmanızı daha mantıklı buluyorum.”

Doktor Bowen’in yüzü bir anda karardı. “Siz ne ima etmeye çalışıyorsunuz?”

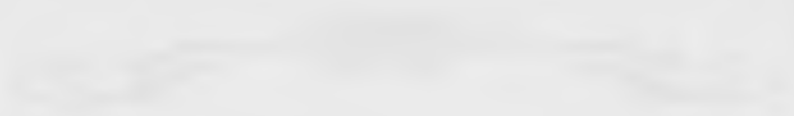
“Hiçbir şey ima etmeye çalışmıyorum, sevgili doktor. Ben sadece soru soruyorum. Eğer siz ve karınız seyahate çıkmaya karar verdiyseniz, kenarda duran bir miktar para buradan uzak kaldığınız sürece rahat etmenizi sağlayacaktır.”

Voynich’in kelimeleri Bowen’in tepesini attırmaya yetmişti. Öyle ki, doktor öfkesinden konuşamaz hale geldi. Bu yüzden dişlerini sıkıp sessizce beklemeye karar verdi. İpin ucundaki bir dağcı yukarı çıkmak için nasıl kayaları tutarsa, o da öyle sınıksız direksiyona yapışmıştı.

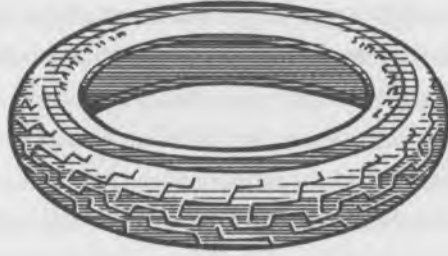
Diğer taraftan Voynich özlemini çektiği sessizliğe yeniden kavuştuğu için mutluydu. Gözlerini ufukta dolaştırdı ve arabasının içindekilerle birlikte uçurumdan aşağı yuvarlandığını düşünerek içini çekti. Böylece kendisi de kıymetli kitabı gibi denizin dibini boylamış olurdu.

Argo Villası’nın kapalı bahçe kapısının önünde durdular. Bowen emniyet kemerini çıkardı, torpido gözünden anahtarları aldı ve kapıyı açmaya yeltendi.

Ama o daha arabadan çıkmadan Voynich, “Öyleyse,” dedi. “Eğer bu evi yakmakta size yardım etmemizi istiyorsanız bunu yapmanın bir yolunu bulacağım veya bulmaları için birilerini görevlendireceğim. Ama iş bittikten sonra parayı yarı yarıya paylaşacağız, ona göre.”

The following text is extremely faint and illegible. It appears to be a list or a series of entries, possibly a table of contents or a list of references. The text is too blurry to transcribe accurately.

Bölüm 15

KADİFE ELLER TAMİRHANESİ

“Kadife Eller buraya eski bisikletleri koyuyor,” diye açıkladı Jason, hangarı işaret ederek. “Kendisi Fred Ayaktauyur’un kuzeni olur. İşi ayakkabı tamir etmek ama asıl tutkusu lastikler ve hurdacılık.”

“Görüyorum,” dedi Anita. Yüzünü hangarın parmaklıklarına dayamış, içeri bakıyordu. Hangarın bahçesi araba lastikleri, tekne iskeletleri, egzoz boruları ve otomobil kapılarıyla doluydu. “Bisiklet çalmayı mı düşünüyorsun?”

“Hayır ödünç almayı düşünüyorum,” diye cevap verdi Jason dobra dobra. “Acil bir durum olduğunu bilse bisikletleri bize kendi elleriyle verirdi. Ama şimdi burada değil. Ve gidip onu arayacak zamanımız yok.” Elini demir parmaklıkların arasın-

dan sokup içeri uzattı. “Kapı dışarıdan açılmıyor galiba...”

“Bu işin vardığı nokta hiç hoşuma gitmiyor, bilesin...” diye mırıldandı Anita. Sesinde bariz bir çaresizlik vardı.

Kimse görmeden bahçe duvarına tırmandılar ve öteki tarafa geçip aşağı atladılar. Sonra da üst üste yığılmış lastiklerden oluşan tünellerden birine daldılar.

“En azından bir mesaj bırakıp bisikletleri en kısa zamanda geri getireceğimizi söylesek olmaz mı?” diye önerdi Anita. Bir kauçuk ormanındaki iki kaşif gibi araba lastiklerinin arasında kendilerine yol açarak ilerliyorlardı. Lastikler, türlerine ve boyutlarına göre birbirleri üzerine istiflenmişlerdi: araba, kamyon, traktör lastikleri, motosiklet ve bisiklet lastikleri, paslanmış jantlar ve kurutulmuş çiçekler gibi lastik yığınlarının arasından fişkırان egzoz boruları.

Jason arada bir duruyor ve sanki elinde bir pusula varmış gibi etrafındaki hurda yığınlarına bakıp yönlerini tayin etmeye çalışıyordu. Sonunda birkaç dönemecin ardından hangarın metal plakalarla kaplı sundurmasının önüne geldiler.

“Burası Kadife Eller’in atölyesi olmalı,” dedi Jason.

Sundurmanın gölgeğinde bisikletler, motosiklet parçaları, otomobil şaseleri ve köpek tüyleriyle kaplı bir araba koltuğu göze çarpıyordu.

“Bu Kadife Eller denilen adam tüm bu ıvır zıvırla ne yapıyor yahu!” diye sordu Anita. Karşısında dağ gibi yükselen alet edevatları, bisiklet lastiklerine, pistonlara ve dişli çarklara karşı hayranlık ve nefretle karışık bir duygu besliyordu.

“Rick’e sorarsan, bugüne kadar piyasaya sürülmüş bütün araçların herhangi bir modelinin herhangi bir parçasını burada bulabilirsin. Büyük ihtimalle haklı da. Bu kadar yeter: Hadi gel.”

Atölyenin kapısına yaklaştılar ve birilerini görme umuduyla içeriye baktılar. Ama kapı kilitliydi ve etrafta in cin top oynuyordu. Atölyenin kapısıyla bahçe kapısı arasında yılankavi bir yol uzanıyordu. Bu yol, az önce takip ettikleri rotadan daha düzgün görünüyordu.

“Elimizi çabuk tatalım...” dedi Jason. Birbiri üstüne yatmış bisikletleri işaret etti. “Peter Dedalus evini buradan aldığı malzemelerle yapmıştı...” diye ekledi. Bir yandan da bisikletleri birbirlerinden ayırmaya koyuldu. “Dahice makinelerinden birini yapmaya başladığında buraya gelip parça bakardı. Ama sen onu tanımadın: anlayamazsın.”

“Unutma, onun yaptığı sıcak hava balonunda ben de seyahat ettim,” diye hatırlattı Anita.

Saçları karmakarışık olan oğlan önündeki ilk bisikleti kaldırdı ve şöyle bir gözden geçirdi. “Rick bunu beğenirdi herhalde. Birinci bisikletimizi bulduk.”

Bisikleti kapıya dayaması için Anita’ya verdi. Bu sırada bahçe kapısını açmaya yarayan kumanda panelinin de kapının yanında olduğunu gördüler. Hemen ardından Jason koyu pembe, paslanmış ikinci bir bisiklet daha seçti.

“Yeni sayılmaz...” dedi. “Ama işimizi görebilir.”

“İşimizi görür, Covenant,” diye cevap verdi kız. Sonra da ilk bisikletin selesine oturdu. Tabii ancak ondan sonra oturma

yerinin sallandığını, bir zincirinin eksik olduğunu ve önünde geçmesi gereken dev bir su birikintisi olduğunu gördü. “İçimden bir ses acele etmemiz gerektiğini söylüyor...”

Bu arada Jason hurdalığın en yüksek yığınlarından birinin üzerinden atlayarak öteki tarafına geçmiş ve birbiri ardına sevinç nidaları atmaya başlamıştı: “Hey! Vay be! Bak şu işe!”

Anita yanına geldi ve ne gördüğünü sordu.

Jason eski ama alev kırmızısı bir motosikletin yanı başında yere diz çökmüştü. Etrafa saçılmış alet edevat, Kadife Eller’in motosikleti tamir etmekte olduğunu gösteriyordu: Motosikletin büyük, yuvarlak bir farı, tıkız bir omurgası ve gümüş rengi, parlak bir egzoz borusu vardı.

“Ne şahane şey!” dedi Jason. Bir yandan da motosikletin kapkara selesini okşuyordu. “Gerçek bir MV Agusta!”

“Ütü masasına benziyor,” dedi Anita sıkıntılı bir ifadeyle.

“Şaka yapıyor olmalısın! Bu bebek, yolların görüp görebileceği, gelmiş geçmiş en iyi motosiklettir!”

Çevik bir hareketle motosikletin selesine oturdu.

Anita gözlerine inanamıyordu. “Hemen aşağı in, yoksa bir yerini inciteceksin. Böyle bir motora binmek için henüz çok küçüksün.”

“Sakin ol, ne yaptığımı biliyorum,” diye homurdandı Jason. Biraz alınmışa benziyordu.

Sonra da elini gösterge panosunun üzerinde duran anahtara yaklaştırdı ve...

HAV HAV!

Anita dönüp arkasına baktı. Ama birbiri üstüne yığılmış lastiklerden oluşan tünellerin birinden üzerlerine doğru koşan devasa köpeği görüp görmediğini Jason'a sormaya zamanı yetmedi. Dörtmala koşan bu yaratık vahşi bir boğayla bir fil yavrusu arasında bir yerlerdeydi. Derisi neredeyse kurşun geçirmeyecek kadar kalındı. Fırça gibi tüyleri demir sicimleri andırıyordu. Gözlerinin olması gereken yerde iki tane simsiyah nokta vardı. Açık ağız ise kıpkırmızı, dipsiz bir kuyuyu andırıyordu.

"AH, KUTSAL CORNWALL ADINA!" diye bağırdı, motoru çalıştıran Jason. "REGAN ZİNCİRİNİ KOPARTMIŞ!"

Motosikletin 125 beygir motoru, Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir el bombası gibi kükredi ama sonunda çalışmayı başardı.

"Hey, sen ne yaptığını sanıyorsun. Kafayı mı yedin?" diye bağırdı Anita.

Ancak Jason gözünü iyice karartmıştı. "Bahçe kapısını aç! Bahçe kapısını aç, çabuk!"

Kumanda paneli Anita'nın beş adım ötesindeydi. Bir tarafta Regan'ın havlamaları, öte tarafında motosikletin kulakları sağır eden gürültüsü vardı. Hangisinin daha kötü olduğuna bir türlü karar veremiyordu: Bir duvara toslamak mı, yoksa vahşi bir canavar tarafından yenmek mi?

Fakat Jason, Anita'nın karar vermesini beklemeden gaza bastı ve altındaki motosikleti ileri doğru sürdü. Motor önce deli dolu bir aygır gibi şaha kalktı ve hemen ardından burnunu küt diye yere indirdi. Jason gidonlara sıkıca tutunup öne

doğru uçmaktan son anda kurtuldu. Bahçenin içinde daireler çizmeye başladı. Ayağını bir kez olsun gazdan çekmemiştir. Ardında simsiyah bir duman bulutu bırakarak araba lastiklerinin arasındaki tünellere sapıyor ve bu durum köpeği daha da fazla sinirlendiriyordu.

Anita ise bu sırada bahçe kapısını açmaya yarayan kumanda paneline ulaşmıştı. Elinin tek bir hareketiyle kapıyı açan düğmeye bastı, sonra dönüp altındaki aracı patlayıcı bir cihaz gibi kullanan Jason'a baktı.

Jason motoru kendi etrafında döndürüp "ATLA! ATLA! ATLA!" diye bağırdı.

Bahçe kapısı insanı çileden çıkartan bir yavaşlıkla açılıyordu. Bu arada Regan neredeyse Jason'ın topuklarına ulaşmıştı ama oğlanın kontrolsüz hareketleri köpeği afallatmışa benziyordu.

Jason, hangarın sundurmasının önünden geçerken Anita motosiklete atladı. Fakat bir an için hızını alamayıp yan tarafa, köpeğin sonuna kadar açılmış, salyalı ağzına yuvarlanır gibi oldu. Neyse ki sonra motosikletin kırmızı omurgası üzerinde dengesini buldu ve Jason'ın boynuna sarıldı. Dengelerini kaybedip devrilmemeleri tamamen mucizeydi.

"SIKI TUTUN!" diye bağırdı Jason.

Anita, Jason'ın bunu ikinci kez söylemesini beklemedi. Yüreği ağzına gelmiş vaziyette eline gelen herhangi bir şeye tutundu ve motosikletin hızının artmasıyla birlikte yere düşmekten son anda kurtuldu.

Bahçe kapısına doğru gidiyorlardı. Oraya vardıklarında ye-

terince açılmış olmasını umut etmekten başka bir şey gelmiyordu ellerinden. Bahçeye istiflenmiş araba lastikleri ve öteki ıvır zıvırlar onlar gelip geçerken görüş alanlarından dışarı sığıyorlardı.

Jason, dua eder gibi, “BAŞARACAĞIZ, BAŞARACAĞIZ, BAŞARACAĞIZ...” diye bağıyordu. Anita ise gözlerini kısmış bahçe kapısının gittikçe yaklaşan demir parmaklıklarına bakıyordu.

Dikey parmaklıklara çarpmadan bir saniye önce gözlerini kapattı. Büyük bir patlamanın ardından yere yuvarlanacağını bekliyordu. Ama sonra hiçbir şey olmadı. Kız yeniden gözlerini açtı. *Gerçekten* başlamışlardı.

Dönüp arkalarında bıraktıkları siyah buluta baktı. Bu kap-kara bulutun hemen arkasında bir canavar öfkeden deliye dönmüş vaziyette havlayarak onları kovalıyordu. Anita, Jason’ın sırtına daha sıkı sarıldı. Bu halde sokağa çıktılar ve yüzlerini denize çevirip peşlerinden gelen cehennem kaçını köpekle beraber yola koyuldular. Evler, sokaklar ve yol işaretleri arkalarında kalıyordu.

Başta her şey yolunda gibi görünüyordu. Fakat ilk sert virajda Jason yana doğru eğilmekte çok geç kaldı ve motor yol kenarındaki bariyerlere çarpmaktan son anda kurtuldu.

“MOTOSİKLET KULLANMAYI BİLDİĞİNİ SÖYLEMİŞTİN!” diye bağırdı Anita, bir sonraki virajı gördüğünde.

Ama bu sefer Jason daha temkinliydi. Önce virajı almak için yavaşladı, sonra asfalta doğru eğildi ve neredeyse kusursuz bir dönüşle motoru yoldan çıkarmadan virajı almayı başardı. Ye-

niden düz yola çıktıklarında var gücüyle gaza asıldı. “Daha var mı?” diye bağırdı Anita. O kadar korkmuştu ki, Jason’ı bırakıp öndeki gidonlara tutunmuştu.

Dönüp arkasına baktı. Zikzaklar çizen yol, kasabanın son evleriyle birlikte artlarında kalmıştı. Regan bile küçük, uzak bir noktaydı artık. Nefes nefese kalmış, öfkeli bir nokta.

“Evet!” diye bağırdı Jason zafer dolu bir sesle.

“Bir sonrakinde daha yavaş ol!” diye emretti kız.

Mucize eseri üçüncü virajı da yara almadan atlatmayı başardılar. Fakat son anda lastiği yolun kenarındaki taşlara sürtmekten kurtaramadılar. Motor büyük bir gürlenmeyle yeniden hızlandığında kasabanın evleri gözden yitip gitmiş ve deniz fenerine çıkan sahil yolu düzleşmişti. Vahşi bir rüzgar yüzlerini kamçılıyordu.

Yokuş yukarı çıkarlarken Anita arkasına ikinci bir bakış daha attı: görüş alanına giren tek bir canlı bile yoktu. “Pes etti!” diye bağırdı ama ikinci ve üçüncü kez dönüp bakmayı ihmal etmedi. Görünüşe göre köpek gerçekten de yılmıştı. Anita derin bir nefes aldı. “Artık gelmiyor! Yavaşla!”

Jason gidonun üstündeki gazdan elini çekti ve çabucak arkasını kolaçan etti. “Onu atlattık!” diye bağırdı sevinçle.

Güneye giden sahil yolu boyunca sessizce motosikleti sürüp rüzgarın yüzlerini yalamasının tadını çıkardılar. Kaşla göz arasında motor deniz fenerine giden yol ayrımına vardı: buradan taşlık bir patika, üzerinde deniz fenerinin beyaz ve kırmızı kulesinin yükseldiği kayalık burna doğru uzanıyordu. Jason hızı

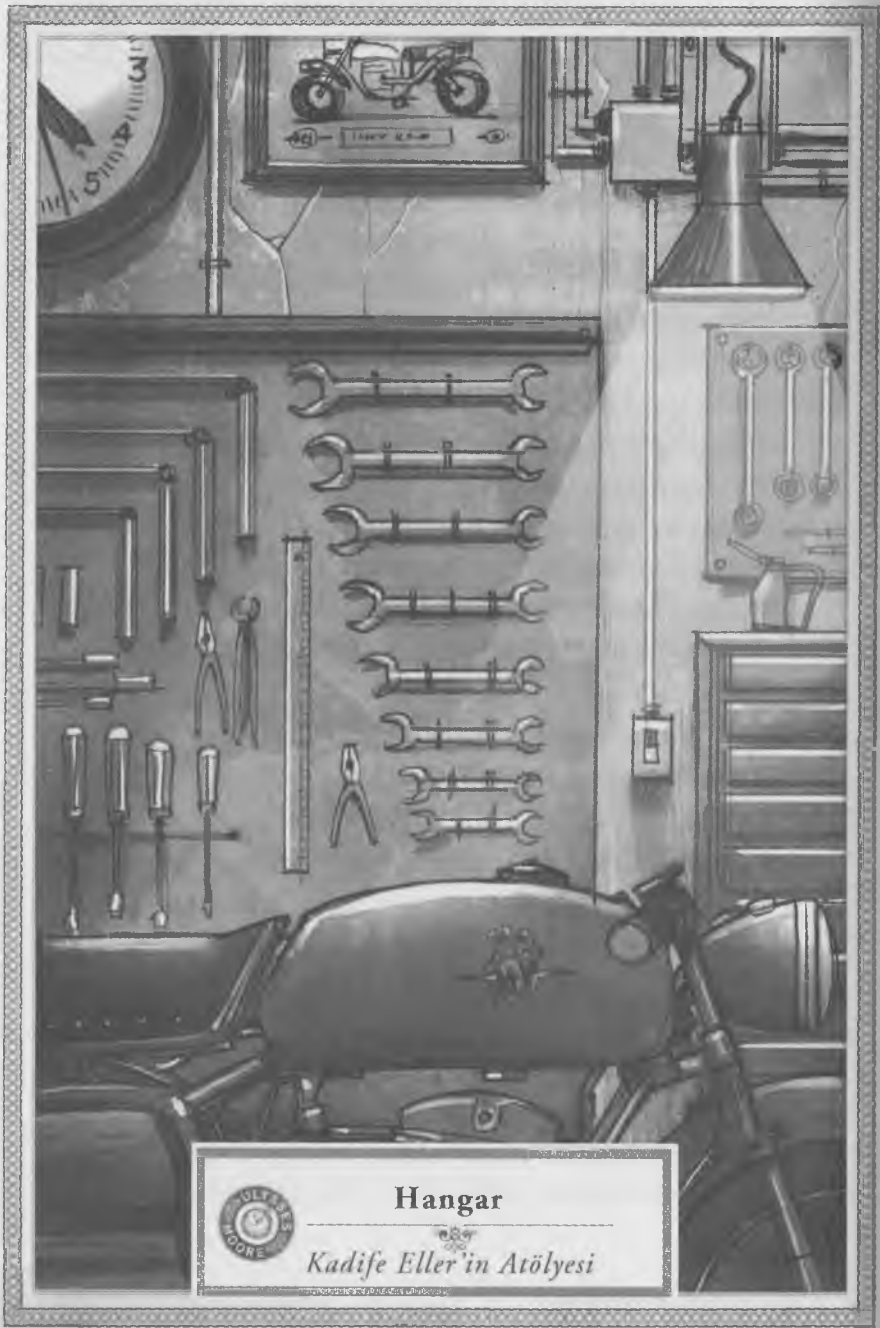
azalttı, motosikleti çevirdi ve yavaşça yan yola saptı.

Onlar deniz fenerine giden yola sapar sapmaz rüzgar da şiddetini artırdı. Yerden kalkan tozlar rüzgarla birlikte etraflarında fırl fırl dönüyorlardı. Aynı rüzgar denizdeki teknelerin yelkenlerine de üflüyor, onların selin gücüyle denize sürüklenen insanları kurtarmasına yardım ediyor ve Leonard'ın atının kiş-nemelerini çocukların kulaklarına kadar taşıyordu.

Jason, deniz fenerinin bulunduğu kuleyle Leonard ve Calypso'nun taş evi arasındaki açıklık alanda MV Agusta marka motosikleti durdurdu. Sonra kırmızı karoserini okşadı ve kendinden memnun bir ifadeyle gülümsedi.

Anita'nın hala bacakları titriyordu. "Sen sorumsuzun teki-sin, Covenant!" diye bağırdı ve oğlana sımsıkı sarılmayı sürdürerek yanağını onun sırtına dayadı.

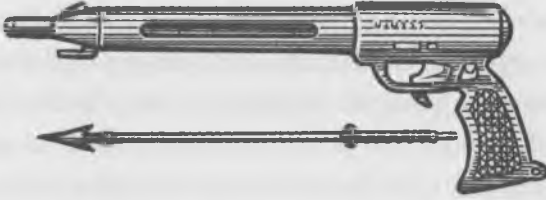
Deniz fenerinin altında dalgaların öfkesi giderek kabarıyor-du. Dev bir dalga gelip dalgakıranı oluşturan kayalarda patladı ve etrafa köpükler saçtı.

Hangar

Kadife Eller'in Atölyesi

Bölüm 16

BERABERE

Deniz fenerinin aşağı kısımlarına inen spiral merdiven soğuk ve rutubetliydi. Beyaz sıvası, maruz kaldığı bol miktarda deniz tuzu yüzünden yer yer dökülmüştü. Jason paldır küldür basamakları indi ve Leonard'ın dalış takımlarını sakladığı yeraltındaki odasına ulaştı. Daire şeklinde bir odaydı. Deniz feneriyle aynı çaptaydı ve iki kapısı vardı: geldikleri spiral merdivenin açıldığı kapı ve karşı tarafta kapalı bir kapı daha.

Jason, daha önce birçok kereler bu buz gibi odada bulunmuştu. Dışarıda hava nasıl olursa olsun, burada verdiği nefeslerin yoğun bir buluta dönüşmesine artık alışmıştı: Deniz fenerinin dibindeki odada Sibirya soğukları hüküm sürüyordu. Soğuk rüzgarlar kapalı kapının kirişlerinin arasından sızıyor,

hemen önündeki zeminin buzlarla kaplanmasına neden oluyordu.

Jason duvarı boydan boya kaplayan raflara doğru yürüdü. Gözlerini çabucak dalış takımlarının, oksijen tüplerinin ve paletlerin arasında gezdirdi. Sonunda bir boğa kadar büyük (ve aynı oranda korkutucu), dökme demirden, paslanmış bir makineye benzeyen kompresörün arkasında aradığı şeyi buldu. “İşte burada!” diye mırıldandı.

Deriden ağır kayışlarla bağlanmış tahta bir sandıktı. Jason, sandığı, kayışların tokasına ulaşmasına yetecek kadar öne çekti. Sonra yorgunluktan oflayıp puflayarak kayışları çözdü. Sandığın kapağını sonuna kadar açtığında ter içinde kalmıştı. Ama sonuçtan memnundu: sonunda aradığı zıpkınları bulmuştu.

Bir tanesini eline aldı. Metal oku zıpkının ağzına yerleştirdi ve ateşledi. Ok, varla yok arası bir ses çıkararak yerinden fırladı ve birkaç metre öteye düştü. Bu kadar az mesafe gitmesi, zıpkının havasının boşalmış olduğunu gösteriyordu.

Zıpkının ipini geriye kurup oku kendine çekti. Sonra aynı denemeyi öteki zıpkınlarla da tekrarladı. Zıpkınlardan iki tanesi yeteri kadar doluydu. Öteki ikisini hava basmaya yarayan kompresöre dayadı. Vanayı kontrol edip basınç seviyesini istediği seviyeye ayarladıktan sonra kompresörü çalıştırdı. Eski makinenin motoru çalışmaya karar vermeden önce bir süre aksırıp tıksırdı. Kısa süre sonra düzgün çalıştığını gösteren gürültüsü tüm odayı doldurdu: Jason dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve Rick’i izleyerek öğrendiği hareketleri yapmaya, zıpkınları bi-

rer birer havayla doldurmaya koyuldu.

Bu işi tamamlar tamamlamaz, sandığın altını üstüne getirerek başka bir şey aramaya başladı. En diplerde bulunan yığınları dikkatlice araştırıp zıpkının ucuna uyacak bir düzine ok ucunu dışarı çıkardı. Leonard'ın türlü çeşitli ok uçları vardı: yuvarlatılmış olanlar, sivri uçlu olanlar, iki uçlular ya da denizler tanrısının üç dişli mızrağına benzeyen üç uçlular. Bazılarının keskin tarafları kenarlarındaydı ve testereyi andırıyordu.

Jason en keskin olanlarını seçti. Sırtından aşağı soğuk terler akmaya başlamıştı. Ama bunun nedeni kapıdan içeri sızan soğuk değildi. Mavi derinliklere dalıp balık avlamak hiçbir zaman ilgisini çekmemişti. Ama bu sivri okları bir silah olarak kullanmak... işte bunun düşüncesi bile onu tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Belki iyi bir fikir değildi dedi kendi kendine. Sonra Doktor Bowen'in elindeki tabanca aklına geldi ve yeniden işine geri döndü.

Kompresör sustuğunda, deniz fenerinin dibindeki odaya derin bir sessizlik çöktü. Jason, çevik ve dikkatli bir avcı gibi hemen etrafını kolaçan etti. Zıpkınlardan birini eline aldı, öteki ikisini de omzuna astı. Sonra buz gibi rüzgarların içeri sızdığı kapıya yaklaştı. Yanağını kapının buzlanmış yüzeyine yapıştırdı.

Oğlanın yanağı, metal yüzeylerde olduğu gibi kapıya yapıştı. Hiç kumildamadan dinledi: Zaman Kapısı'nın öteki tarafından bazı sesler geliyordu. Arada bir, birisi kapıya vuruyordu.

“Jasooooon...” diye bağıırıyordu uzaklardan gelen bir ses. O kadar uzaktı ki, zorlukla duyuluyordu. Jason endişeyle zıpkına sarıldı.

“Jassooooon...” diye tekrar etti ses. Ama bu sefer daha yakından geliyor gibiydi. Hemen arkasından!

Hemen döndü ve başını kaldırıp merdivenlerin tepesine baktı. Deniz fenerinin kapısı aniden açılıverdi. “Anita?” diye seslendi. “Her şey yolunda mı?”

“Jason,” diye seslendi kız üçüncü defa. “Bu at iyice keçileri kaçırmış!”

Jason, kıza cümlesini tekrarlatmadı. Basamakları ikişer ikişer tırmandı ve deniz fenerinin önündeki açıklık alana çıktı: Anita hemen karşısında duruyor ve ahır ışıret ediyordu. Orada Leonard’ın atı kişnemekte ve öfkeyle tepinmekteydi.

“Ona ne olduğunu öğrenebilir miyim?” diye sordu Jason.

“Bilmiyorum! Sadece bana dediklerini yaptım. Ama sonra durduk yerde bu hale geldi...”

Jason ahıra koştu. İçeri girmeden hemen önce başını çevirip ufuktan itibaren kararmakta olan denize baktı: Gökyüzü çivit mavisi bir renk almıştı. Bu renk kötü bir fırtınanın alâmetiydi. Tam bu sırada yeni bir dalga yüreklere korku salan bir kükremeyle dalgakırana çarptı.

Kötüye ışıret diye düşündü Jason. *Hakikaten kötüye ışıret.*

Tommaso Ranieri Strambi yanağında bir batma hissetti. Gözlerini açtı ve kendini bir yengece bakarken buldu. Kırmızı

yengeç kısıkaçlarıyla oğlanın burnunu yokluyordu. Gözlerine inanamayan Tommaso, gerçekten de bir yengecin burnuyla oynadığını anlamak için gözlerini birkaç kez kırpmak zorunda kaldı. Çabucak kafasını salladı ve bu hareketiyle zavallı hayvanın yuvarlanıp düşmesine, sonra da rencide olmuş bir halde oradan tüymesine neden oldu.

Bir kumsal! diye düşündü Tommaso. *Sonunda karaya vurdum!*

Ayağa kalktı. Aslında kalkmaya çalıştı demek daha doğru olur. Ama hemen ardından ıslak çakıllı kumların üzerine devrildi. Dalgalar ayak bileklerini yalıyordu.

Üşümüştü. Her iki ayakkabısını da kaybetmişti ve baştan aşağı ıslaktı.

Neredeydi?

Nerede olduğunu anlamak için etrafına bakınırken birkaç adım atmayı başardı. Dalgalar kendisiyle birlikte üzerine çıktığı büyük bavulu da kıyıya vurmuşlardı. Bavulun üzeri yosunlarla kaplıydı ve köpüklerin içinde dalgalanıp duruyordu.

Tommaso yüzündeki kumları temizledi. Gökyüzünün denizle birleştiği nokta, yüreklere korku salan mor bir renge bürünmüştü. Ufkun bir tarafında üzerinde deniz fenerinin bulunduğu burun görünüyordu.

Kendi etrafında döndü ve yukarı baktı: başının üzerinde, uyandığı kumsalın birkaç metre ötesinde bembeyaz bir kayalık yükseliyordu. Yirmi, otuz, kırk metrelik kaya bir duvar.

Kendini biraz zorlayınca Argo Villası'na çıkan basamakların

ince çizgisini görebildi.

Salton Uçurumu...

Sevinçten havalara uçarak kumsal boyunca yürümeye başladı. Yalpalaya yalpalaya yürürken ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu: Akıntı onu tutup Kilmore Koyu'na geri getirmişti!

Derken, kötü bir öksürük kriziyle iki büklüm oldu. Soğuktan dişleri takırdıyordu. Üzerinden sular damlayan kıyafetleri buzdan eller gibi vücuduna yapışuyordu.

Denizde ne kadar kalmıştı? Ellerine baktı: Avuç içleri buruşmuştu. Bir yere dokunduğunda bile canı acıyordu.

En azından hayattayım! diye düşündü. Yeniden sevinçten havalara uçacak gibi oldu, ancak bu sefer bağırma ve yardım çağırma isteğini bastırmayı başardı: Bir an evvel çözmesi gereken bir sorun vardı. Soğuk. Kıyafetleri. Ayakkabıları.

İkinci bir öksürük kriziyle yeniden iki büklüm oldu. Bu seferki ilkinden de şiddetliydi. Diz üstü kumlara çöktü.

Tamam, şimdi bir düşünelim... Koşarak basamakları çıkabilir ve Nestor'dan kıyafet isteyebilirdi. Bu iyi bir fikre benziyordu. Ama denizden esen rüzgar öyle şiddetliydi ki, ıslak kıyafetlerini ikinci bir deri gibi üzerine yapıştırıyor, soğuktan tır tır titremesine yol açıyordu.

Kıyafetleri çıkarsa ve basamakları çırılçıplak çıkarsa? Düşünmesi bile kötüydü.

Düşünüp taşınır ve olası bir çözüm yolu ararken deri bavula yaklaştığını fark etti. Durup bavulu dikkatlice inceledi. Eski zamanlarda yapılmışa benziyordu. Sele ve denizde sürüklenmeye

göğüs gerebildiğine göre kaliteli bir bavul olmalıydı. Görünüşe göre su da geçirmiyordu.

Tommaso bavulun önünde diz çöktü. Hemen ardından sahile vuran bir dalgayla yeniden sıırıslıklam oldu. Öncekilerden daha güçlü bir dalgaydı bu ve anında kumsalın içindeki kayaların arasında küçük gölcükler oluşturdu. Tommaso geriye kalan son enerjisini de bavulu ıslak kumların üzerine çekip dalgaların ulaşamayacağı bir yere götürmeye harcadıktan sonra yeniden dizlerinin üzerine çöktü.

Bavulun üzerinde şifreli bir kilit vardı. Eskiden gazetelerin birinde yolculuk bavullarının çoğunun şifresinin çok kolay kırılabilindiğini okumuştı. Bavulun sahibi şifreyi unutma korkusuyla genellikle çok basit rakamlar seçiyordu.

Bavulun dört şifreden oluşan kilidine önce sıralı rakamları yerleştirdi: bir, iki, üç, dört. Sonra bunu dört, üç, iki, bir olarak değiştirdi. Ve bavul hiç zorlanmadan açılıverdi. Bavulu açmak, bir hazine sandığının kapağını kaldırmak gibiydi. Bu bavul da aynı oranda büyüleyiciydi.

Bavulun içinde X oluşturacak şekilde birbirlerini çapraz kesen iki kayış, büyük bir kısmı hala katlı duran kıyafetlerin dağılmasını engelliyordu. Tommaso elini uzattı ve büyük bir mutlulukla kıyafetlerin hala kuru olduklarını gördü. Hem de nefis bir şekilde kuru.

İlk iş olarak bir şemsiye çıkardı. Bu uzun, siyah şemsiyenin tehditkar bir görüntüsü vardı. Bavulun kime ait olduğunu ancak şemsiyeyi bir süre elinde evirip çevirdikten sonra anladı.

“Bu bir kundakçının bavulu!” diye haykırdı.

Eliyle şemsiyenin ağırlığını ölçtü, ağırdı. Tutma yeri eline göre oldukça büyüktü. Şemsiyenin ucunda Tommaso'nun kanını donduran bir siyahlık vardı. Bu kısmın ne işe yaradığını çok iyi biliyordu: Şemsiyenin ucu alev püskürtmek için kullanılıyordu.

Korkudan tüyleri ürperdi ve şemsiyeyi bir kenara bırakıp yeniden bavulu alt üst etmeye başladı. Bir yabancıнын kıyafetlerini karıştırmanın yarattığı utanç, bu yabancıнын kim olduğunu öğrendiğinde geçip gitmişti.

Siyah bir yelek. Başka bir yelek daha. Tommaso'nun açıp bedenine uyup uymadığını kontrol ettiği bir gömlek. Bu sonuncusu kendi bedeninden çok az daha büyüktü, o yüzden hiç düşünmeden üzerine geçirdi. Sonra gri ve siyah çizgili bir pantolon buldu. Paçalarını kıvrınca bu da üzerine tam oldu. Ayaklarına koyu renkli, kalın çoraplar geçirdi. Sonra ayaklarının ne kadar üşüdüğünü hatırlayıp bu sonuncusundan üst üste iki tane giymeye karar verdi. Böylece ayağına birkaç numara büyük gelen mokasen ayakkabılarla daha rahat yürüyebilirdi.

Bedenine değen sıcak kumaş hemen kendini iyi hissetmesini sağladı. Artık baştan aşağı düşmanlarının kötü bir kopyası gibi gözükmek umurunda değildi.

Memnun mesut bir şekilde ellerini birbirine sürttü ve bavulu kapatmak için yere eğildi. Tam bu sırada bavulun dibinde kağıtlara sarınmış bir şey dikkatini çekti.

Uzanıp onu aldı ve sayfaları karıştırmaya başladı: Bir dokü-

mana benziyordu. İlk kırk sayfa daktiloyla yazılmıştı. Geri kalan sayfaların tamamen aynı yazı tipinde yazılmış olmasına ve hiçbir düzeltme izinin bulunmamasına bakılacak olursa, bunlar büyük ihtimalle yazıcıdan çıkmıştı.

Kapak sayfasında şöyle yazıyordu:

KALP SÖZ DİNLEMEZ

Hemen altındaki satırda yazılanlar öfkeyle silinmişti. Ama Tommaso harflerden bazılarını seçmeyi başardı. *Voynich mi? Bu mümkün mü?*

Tam bu sırada onu yeniden baştan aşağı ıslatabilecek kadar büyük bir dalga kükreyerek üzerine doğru geldi. Tommaso son anda geri çekilip kendini ve elinde tuttuğu sayfaları ıslanmaktan kurtardı. Dalga her şeyi denize sürüklemeyen hemen önce uzanıp şemsiyeyi de ele geçirdi. Sonra da başını kaldırıp Argo Villası'na çıkan basamaklara sıkıntılı bir bakış fırlattı.

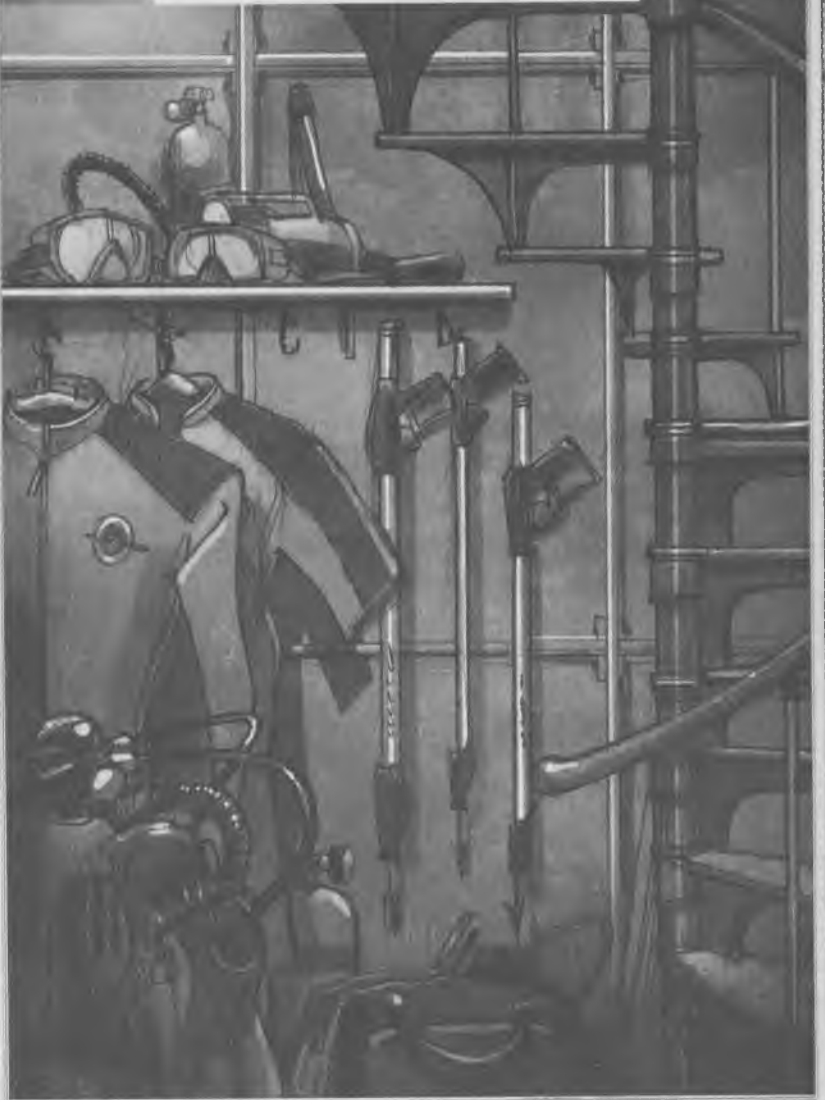
Bu bavulu bulması tesadüf değildi. Bu bavul ona kaderin bir işaretiydi.

Tommaso koşmaya başladı.

Yeraltı Odası

Minaxo'nun Deniz Feneri

Bölüm 17

PAMUK PRENSES OPERASYONU

Kırmızı bir Agusta MV 125 S Kilmore Koyu'nun yollarında son hız ilerliyordu.

Jason ve Anita birkaç dakika önce koyun bir ucundaki burun üzerinde bulunan deniz fenerinden ayrılmışlardı. Yürelerinde bir sıkıntı vardı. Ufka kümelenen fırtına bulutları gibi Leonard'ın atının tedirgin hareketleri de, çocukların ruh halini daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramamıştı. Hiç ses çıkarmadan yola devam ediyorlardı. Her ikisi derin düşüncelere dalmışlardı. Atlattıkları inanılmaz badireleri, kayıp yakınlarını ve kendilerini bekleyen büyük tehlikeleri düşünüyorlardı.

Motosikleti, Sinek Kuşu Yolu'ndaki kulübenin maviye boyalı çitlerinin önünde durdurdular. Çitlerin hemen ötesinde

özenle kırılmış çimler ve beyaz çakıllı bir araba yolu seçiliyordu. Bahçenin orasına burasına yerleştirilmiş yaklaşık bir düzine kadar cüce heykeli vardı. Bir köşede kurdelelerle süslenmiş bir tahterevalli duruyordu. Pencerelerde bembeyaz perdeler asılıydı.

Başından kaskını çıkartan Anita, “O kadar da kötü bir yere benzemiyor...” dedi. Deniz fenerinde iki tane kask bulmuşlar ve takmaya karar vermişlerdi. Şimdi olduklarından daha büyük gösteriyorlardı ama motosiklete binmiş iki çocuk oldukları için bu durum işlerine yaramıştı.

“Sen bir de içini gör,” diye karşılık verdi Jason. Anita’nın aksine o henüz kaskını çıkarmamıştı. Sanki her an biri ona saldırabilirmiş gibi büyük bir dikkatle çit boyunca yürüdü. Sonra omzundaki zıpkını eline aldı ve hızlı bir hareketle bahçe kapısını açtı.

Tam bu sırada gökyüzünde bir şimşek çaktı.

Gizlice eve sokuldular. Uzaklardan gelen hafif bir vızıltı dışında kulübe derin bir sessizliğe gömülmüştü. Julia ve Rick’in hapsediği kiler odasının dışarı açılan küçük bir penceresi olduğunu biliyorlardı. Burayı elleriyle koymuş gibi buldular ve dizlerinin üzerine çöküp mazgal deliklerinin arasından içeri baktılar. Julia ve Rick’in hala içeride hapis olduklarını görebiliyorlardı.

Jason pencerenin camını sökmeyi denedi ama mazgal delikleri arasındaki mesafe Julia ve Rick’in çıkamayacağı kadar dardı. Sonunda kararını değiştirdi: “Eve girmeliyiz...”

“Nasıl gireceğiz?” diye sordu Anita. “Kapılar ve camlar kilitli.”

“Bu durumda geriye tek bir yol kalıyor,” diye cevap verdi Jason, kararlı bir ses tonuyla “Pamuk Prenses Operasyonu’nu hayata geçirmek.”

Birkaç dakika sonra ellerinde Pamuk Prenses’in cücelerinden Somurtkan’ın heykeliyle birlikte oturma odasının pencerelelerinden birinin altında duruyorlardı.

“Ben olsam Kibirli’yi seçerdim veya Tembel’i,” diye sızlanıyordu Jason. Taşdığı cücecin ağırlığı altında ezilmişti.

“Bana birini seç dedin, ben de seçtim,” diye karşılık verdi Anita sertçe.

“Tamam, Somurtkan’a veda et, öyleyse!” Jason, cücenin saçlarına çabucak bir öpücük kondurdu. Sonra ikisi birden var güçleriyle heykeli pencereye doğru fırlattılar. Bir saniye sonra Jason ve Anita arka üstü yere kapaklanmışlar, cüce heykeli ise pencerenin camını binlerce parçaya ayırarak büyük bir gürültüyle oturma odasının zeminine düşmüştü.

Saatler gibi gelen birkaç dakika boyunca durup bir şey olmasını beklediler. Fakat hiçbir şey olmadı. Bekledikleri gibi alarm da çalmıyordu.

Jason saçlarını gözünün önünden çekti ve ayağa kalkıp “İçeri girerken camlara dikkat et,” dedi.

Pencerenin pervazına çıktılar ve art arda içeri atladılar. Zıpkınları da yanlarına almışlardı. Sonra parmak uçlarında Bowenlerin Tirol tarzı mobilyalarla döşenmiş salonlarını geçtiler ve

oymalı ahşap sandalyelerin arasından dolaşıp mutfağa vardılar.

Jason buzdolabını açtı ve zıpkının ucunu kapağına dayayıp açık kalmasını sağladı. Sonra boşta kalan eliyle buzdolabından devasa bir peynir dilimi çıkarıp ağzına attı.

Anita'nın hayretler içinde kendisine bakmasını umursamadan, "Mmmmmggmmm..." diye sesler çıkararak peyniri çiğnemeyi sürdürdü. Sonra da yarısı yenmiş dilimi centilmence bir edayla kıza uzattı. "Ağzıma bir şeyler koymayalı günler oldu! Sen de ister misin?" diye ekledi. Kız, küçümseyen bakışlarla bakıp başını hayır anlamında salladı. Bunun üzerine Jason umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti ve peynirin geri kalanını da ağzına attı.

Mutfaktan çıkıp merdivenin önüne geldiklerinde, üst kattan gelen boğuk ve ağır nefes seslerini duydular. Sanki biri derin bir uykudaymış gibi horluyordu.

Hemen ardından Anita, "Bak, şurası olmalı!" diye fısıldadı, Jason'ın kolunu çekiştirerek. Oğlana yerdeki çamurlu ayak izlerini göstermeye çalışıyordu. İzler kilerin kapısının önünde son buluyordu. Kız kapıya yaklaştı ve dikkatlice açtı. Zıpkını tutan eli hafifçe titriyordu.

Kapının ardında birkaç basamak sonra karanlıkta kaybolan dik bir merdiven uzanıyordu.

Sol taraflarındaki duvarda bir elektrik düğmesi vardı. Anita'nın düğmeye basmasıyla birkaç metre aşağılarında bir neon ışığının vızıldayarak yanması ve yarı yarıya boş kileri aydınlatması bir oldu. Birkaç saniye sonra ışık yeniden söndü.

Elektrik düğmesini birkaç kez kaldırıp indirdiler ama sonunda pes ettiler. Kilerin içindeki neon ışık veren ampul bozuk olmalıydı. Belki de kulübedeki elektrik akımında bir dalgalanma vardı.

Bu sırada üst kattaki kişinin horultuları da on katına çıkmıştı.

İki çocuk büyük bir dikkatle basamakları indiler. Kiler zifiri karanlıktı: İçeriye dolduran eşyaların şekillerini zorlukla seçebiliyorlardı. Ayrıca çok da rutubetliydi. Ve eskimişlik kokuyordu.

Odanın öteki tarafında heyula gibi bir kapının gölgesi seçiliyordu. “Orada olabilirler,” diye fısıldadı Anita.

Işık söndüğünde Julia bir çığlık attı.

Bodrum penceresinin tıkırdadığını duyduğu andan beri diken üstündeydi. Bu rutubetli odada geçen saatler ömrünü tüketmiş ve öksürüklerinin şiddetini artırmıştı. Artık bir daha dışarı çıkamayacağını düşünmeye başlamıştı.

Bu sırada Rick de, Bowen’in panoya astığı kağıtları sökmek ve hepsini sırt çantasına, buzdolabında bulduğu o beyaz ve soğuk, tuhaf deniz minaresinin yanına sokuşturmakla meşguldü.

Fakat karanlığın çökmesiyle birlikte onun da içine fenalık gelmeye başladı. Neler oluyordu? Işığın sönmesi Jason’la Anita’nın işi miydi? Elektrikleri onlar mı kesmişlerdi?

Elektriğin gitmesiyle birlikte buzdolabının varla yok arası titreyişleri gibi, içine kapatıldıkları bu hücreye benzeyen yere hava basan vantilatörün vızıltısı da kesiliverdi.

Rick zırlı kapıyı yerinden oynatmayı denedi. Ama kapı önkenden daha sert ve sabit görünüyordu: Kapıyı açan mekanik bir kilit sistemi olmalıydı. Bunu Julia'ya da açıklamayı denedi. Ama kız kafese kapatılmış bir kaplan gibi ileri geri yürüyor, dinlemeyi reddediyordu.

Derken Julia bir anda durdu ve "Havamız tükeniyor," dedi.

Bu elbette ki doğru değildi ama Rick, boğulma hissini gerçek olduğunu kabul ediyordu. Küçük bir odaydı. Kapısı açılmıyordu. Başlarının üzerindeki küçük bodrum penceresi dışında tek bir açıklık bile yoktu.

"Az sonra gelip bizi çıkaracaklar," diye cevap verdi umutla. "Lütfen biraz rahatla."

"Elimde değil," diye karşılık verdi Julia. Yeniden odanın içinde volta atmaya başladı. Her üç adımda bir öksürmek için duruyordu.

Rick içini çekti. Sonra elektrikler kesilmeden önce meşgul olduğu işe; yani not kağıtlarını panodan söküp çantasına sokuşturma işine geri döndü.

Tam bu sırada kapının vurulmasıyla ikisi de yerlerinden sıçradılar.

İki çocuk koşarak kendilerini kapıya attılar. Bir yandan da "Jason! Anita!" diye bağıyorlardı.

Kapıyı yumruklamaya başladılar.

Birileri de öteki taraftan kapıyı yumrukluyordu.

"Bizi duyuyor musunuz?" diye soruyordu uzaktan gelen bir ses.

Bu Jason'ın sesiydi.

“Evet! Buradayız! Kapıyı açın!” diye bağırdı Julia çatlak bir sesle. Hemen ardından da art arda öksürmeye başladı.

Kapının yerinden oynatılmaya çalışıldığını duydular. Öteki taraftan boğuk yumruk sesleri geliyordu. Derken, küçük bir tekerleğin ve dişli çarkların hareket etmesi gibi uzun bir tıkırtı sesi duyuldu. Ama sonunda o da kesildi.

Kapı sertçe zorlandı. Bir, iki, üç kez.

Ama açılmadı.

Birkaç saniye sonra az önceki küçük tıkırtı yeniden duyuldu.

“Kilitli!” diye açıkladı Jason. “Kilidin bir şifresi var!”

“Ne tür bir şifre?” diye sordu Rick.

“Rakamlardan oluşuyor!” diye seslendi Jason karşı taraftan.

“Ah, hayır!” diye bağırdı Julia. Kapıya yaslanarak yere doğru kaydı. “Buraya tıkilıp kaldık. Burada öleceğiz!”

Kıza kulak asmayan Rick, “Kasanın şifresini denedin mi?” dedi.

“İlk olarak onu girdim! Kilit döndü... ama sonra ortaya yeni bir kombinasyon çıktı.”

“Başka rakamlar mı çıktı diyorsun?”

“Evet: on beş, yirmi yedi ve altı.”

On beş, yirmi yedi ve altı... Bu şifrenin bir anlamı olmalıydı. Ama ne?

Julia, başını ellerinin arasına almış, “Sonumuz geldi,” diye mırıldanıyordu.

Rick, “Lütfen biraz sağduyulu davran!” diyerek kızı cesaretlendirmeye çalıştı. Julia'nın yenilgiyi bu kadar çabuk kabul et-

mesi canını sıkmaya başlamıştı.

“Neden sağduyulu olacaktım? Hepi topu üç rakam işte! Bunda düşünecek ne var?”

Rick derin bir nefes aldı. Sonra kızın yanına diz çöktü ve saçlarını okşadı. “Doktor Bowen bulmaca çözmeye bayılırdı,” diye fısıldadı tatlı bir sesle. “Şifreyi oluşturan rakamlar rasgele seçilmiş olamazlar.”

Yeniden tıkırtılar duyuldu. Dişli çarklar, kıskaçlar, pistonlar. Sonra kapının açılmadığını gösteren o sert sarsıntı.

Rick yüzünü tekrar kapıya yaklaştırdı. “Ne oldu?”

“Üç rakam daha denedim,” diye açıkladı Jason’ın zor duyulan sesi. “Her rakamı üçe böldüm. On beş yerine beş, yirmi yedi yerine dokuz, altı yerine iki.”

Ama görünüşe göre bu da işe yaramamıştı.

“Şimdi hangi rakamlar çıktı?”

“Aynıları!” diye bağırdı Jason. “On beş, yirmi yedi ve altı. Sanki bir parolaya benziyor!”

Rick dudağını büktü. “Dur, dur... sen ne dedin? ‘Parola’ mı? Parola gibi kullanılan rakamlarla ilgili bir şey duymuştum. Neydi o duyduğum şey? Sen hatırlıyor musun Julia?”

Kız kaderine boyun eğmiş vaziyette başını salladı. “Hayır. Hatırlamalı mıyım?”

Rick başını ellerinin arasına aldı. “Ama ben bunu daha önce bir yerlerde duyduğumdan eminim! Bana öyle geliyor ki, rakamlar da aynıydı: On beş, yirmi yedi ve altı... Çocuklar için uyurulmuş bir bilmeceydi. Gerçekten sen hatırlamıyor musun?”

“Rick, şu anda sadece kendinin bildiği bir şeyden bahsediyorsun!” diye fısıldadı Julia sıkıntıyla.

“Tamam, hatırladım! Eğer yanılmıyorsam bunu öğretmenimiz Stella’dan derste duymuştum. Bunu bir hikaye formunda anlatmıştı... Polisin birinin, ismi kötüye çıkmış bir pavyona girmesi gerekiyormuş. Ama bunun için kapıdaki fedaiye parolayı söylemeliymiş. Bu yüzden pavyonun kapısının yakınlarında bir yere saklanıp öteki müşterilerin ne söyleyeceğini öğrenmeye karar vermiş. Kapıdaki fedai ilk gelen müşteriye ‘on beş demiş; öteki ise ‘beş diye cevap verip içeri girmiş. Fedai ikinci müşteriye ‘yirmi yedi demiş; öteki ‘dokuz deyip içeri girmiş.”

“Rakamları üçe bölüyorlar. Jason bunu zaten denedi ve başarısız oldu!”

“Sandığın kadar basit değil işte! Çünkü fedai ‘altı deyip polis ‘de iki’ diye cevap verince ortalık karışıyor. Fedai bizim polisin parolayı bilmediğini anlıyor ve onu bir tekmeye dışarı atıyor. Neden biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Julia.

“Ben de bilmiyorum,” diye cevap verdi Rick süklüm püklüm. “Nedenini hatırlayamıyorum! Sadece hikayeyi hatırlıyorum ama işimize yarayacak tek şeyi, yani çözümü hatırlayamıyorum!”

Sonra polisin hikayesini Jason ve Anita’ya da anlattı. Belki onların aklına bir şeyler gelir diye umut ediyordu.

“Aslına bakarsanız ben de bu hikayeyi daha önce duymuştum...” diye belirtti Anita. “Yanlış hatırlamıyorsam başlığı da

'Parola' ya da 'Rakamlı Kelime gibi bir şeydi..."

Julia daldığı uyuşukluktan aniden uyandı. "Evet, tabii ya!" Parmaklarıyla bir hesap yaptı. "Rick, hemen Jason'a söyle şifreyi şöyle girsin: beş, dokuz ve... dört!"

"Neden dört?" diye sordu Rick.

"Çünkü rakamlar sadece bir şifre değiller! Onlar aynı zamanda birer kelime!" diye cevap verdi kız. Sonunda eski canlılığına kavuşmuştu. "Bak: 'On beş' rakamının içinde tam 'beş' harf var, 'yirmi yedi'nin içinde 'dokuz' tane... ve 'altı'nın içinde de... 'dört' tane harf var!"

"Jason!" diye bağırdı Rick. "Şifreyi çözmüş olabiliriz!"

Yeniden tıkırtılar duyuldu. Sonra kapıyı kilitli tutan mekanizma çatırdayarak harekete geçti.

Ve zırlı kapı ardına kadar açıldı.

Bölüm 18

PLAN

Dört küçük karaltı sessizce Sinek Kuşu Yolu'ndaki kulübeden uzaklaşmaktaydı. Dışarı çıkmadan önce ayakkabılıktan Bayan Edna'ya ait bir çift ayakkabı ve ayak bileklerine kadar çıkan beyaz deriden bir çift bot aşırmaı ihmal etmemişlerdi. Rick bu sonuncusunu giymek zorunda kalmıştı.

Jason öteki ikisine zıpkınlarını uzatırken, "Yeni botların gerçekten çok sefil," diye belirtmekten kendini alamadı.

Ne yapacaklarını konuşmadan önce Kaplumbağa Parkı'nın bulunduğu tepeyi tırmanmaya başladılar. Rahatsız edilmeden konuşabilecekleri ıssız bir yer arıyorlardı. Dik bir yamacın tepesindeki tuğladan örülmüş bir duvarı geçtiler ve kasabanın eski parkına girdiler.

Çimenlerin üzerine oturdular. Başlarının üzerindeki birbiri içine geçmiş dallar onlara aradıkları gizliliği sağlıyordu. Çocuklar yabancı gözlerden uzak olduklarını ve korunduklarını hissediyorlardı. Üzerleri sarmaşık bağlamış yaşlı ağaçların sessizliği, rüzgarın yaprakları hışırdatması ve otların göz alıcı yeşilliği ruhlarının doğanın binlerce yıllık büyüsiyle dolduruyordu.

Sonra konuşmaya başladılar. Önce birer birer, sonra hep bir ağızdan. Sesleri birbirine karışarak, birbirlerine baskın çıkarak, konu akışını bozarak, aynı anda farklı konular açarak ve sonuç olarak hiçbirini tamamlamadan konuşuyorlardı.

Bir süre sonra Julia, “Durun bir dakika! Bu şekilde hiçbir şey anlayamıyorum!” diye bağırdı. Bir düzen sağlamak gerekiyordu. “Nerede başlayalım?”

“Doktordan!” diye atıldı Jason. “Her şeyin arkasında o var! Ve anladığımı kadarıyla bunu sadece biz biliyoruz.” Sonra anahhtarların durduğu kutuyu eline alıp “Kendi kendime bunu nasıl ele geçirdiğini sorup duruyorum,” diye ekledi. Sonra kutuyu otların arasına bırakıp yeniden ötekilere döndü. “Ve ne yapmak istediğini çok merak ediyorum...”

“Nestor’u durumdan haberdar etmeliyiz,” dedi Rick.

“Tabii ya Nestor. Ya onu da yakalamışsa?” diye sordu Julia.

“İlk olarak Nestor’un iyi olup olmadığını öğrenmeliyiz,” dedi Jason.

Fakat ne yazık ki onu telefonla arayamıyorlardı: kasabanın büyük bir kısmında telefon hatları kesilmişti.

“Ben Argo Villası’na dönmemiz taraftarıyım,” dedi Julia.

“Ben sana katılmıyorum,” diye karşılık verdi Anita. “Ben kasabaya dönmek istiyorum. Ötekilerden haber almayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Ayrıca Nestor’un sırt çantası da Bowen’in eczanesindeydi. Bu nedenle ben Nestor’un da Kilmore Koyu’nda olduğunu düşünüyorum.”

Hepsi yeniden sessizliğe gömüldüler. Aslına bakılırsa sadece Rick’in annesinin iyi olduğunu biliyorlardı. Kundakçılar da dahil olmak üzere ötekilerin hepsi sanki yer yarılmış içine girmişlerdi.

Jason üç tane dal kopardı ve onları görsel bir anımsatıcı gibi önüne koydu. “Ötekileri aramak. Bowen’in maskesini düşürmek. Başka?”

Rick sırt çantasını açtı ve kilerdeki panodan söktüğü yüzlerce not kağıdını dışarı çıkardı. Belki ileride işlerine yarar diye hepsini yanına almıştı. Onları anahtarların durduğu kutunun yanına yığıdı. Üzerlerine de kusursuz beyazlıktaki deniz minaresini yerleştirdi.

“Bunları da incelemeliyiz...” diye açıkladı. “Söylediğimiz gibi Doktor Bowen’in takıntı haline getirdiği iki konu var: Fred Ayaktauyur ve Agarthi. Fred Ayaktauyur’la bu kadar ilgilenmesinin tek sebebi, onun ilk anahtara sahip olduğunu düşünmesi. Agarthi’de ise tüm sorularının cevabını bulacağına inanıyor.”

“En az on tane farklı kağıda ‘Agarthi’ ve ‘cevapları ara’ yazmış,” diye ekledi Julia. Son birkaç dakikadır yüzünün rengi yerine gelmiş, hareketleri canlanmıştı.

Deniz minaresini elden ele dolaştırdılar.

“Soğuk,” dedi Jason. Sonra parmaklarına baktı: nemlenmişlerdi. Elindeki bu ıslaklık ayazlı sabahlarda yaprakların üzerine düşen çiğ damlalarını andırıyordu. Sanki karlar kadar beyaz bu deniz minaresi kendi kendine eriyordu.

“Şu kağıtlardan birinde bunun hakkında bir şey yazıyordu...” Rick hızlıca kağıtları karıştırdı. “Nereye gitti bu şey? Hah, işte... Agarthi’ye tırmanmak için kar minaresini unutma.”

Ötekiler ses çıkarmadan Rick’e baktılar. Agarthi’nin hayali bir yer olduğunu biliyorlardı. Oraya Zaman Kapıları’ndan geçilerek ulaşılıyordu. Buraya daha önce hiç ayak basmamışlardı. Çünkü Ulysses Moore’un notlarında bunun çok tehlikeli olduğu yazıyor ve bu yolculuğa çıkmamaları tavsiye ediliyordu. Sayısı çok az olan notlarında burası buzul bir iklime sahip yüksek irtifada olduğu için oksijeni az bir yer olarak tasvir ediliyordu. Çiğ tehlikesi altındaki karlı ve buzullu tekdüze bir coğrafyaya sahipti. Yarı yarıya donmuş gezginlerin anlattığı inanılması güç efsaneler adı ağza alınmayacak kadar korkunç kar yaratıklarından, buzul canavarlarından, ıslıklarıyla erkekleri baştan çıkaran kar kızlarından ve güneş ışınlarının yansımasıyla bir belirip bir kaybolan bir şehirden bahsediyordu.

“Bu adam bir dolaplar çeviriyor ama...” diye mırıldandı Jason, Doktor Bowen’in kağıtlarını karıştıırken.

“Orası kesin. Ama ne?” diye sordu kız kardeşi.

Hiçbiri cevabı bilmiyordu. Ama Doktor Bowen’in evinde hayali yerlere, Zaman Kapıları’na ve İlk Anahtar’a dair kanıtlar bulmak, doğru olduğunu sandıkları birçok şeyin yeniden

tartışmaya açılabileceğini ortaya koyuyordu. Mesela o ana kadar zaman kapılarının varlığından sadece Büyük Yaz'ı birlikte geçiren çocukların haberdar olduklarını sanıyorlardı. Ama bu doğru değildi. Doktor Bowen'in de kapılardan haberi vardı.

"Kasabada bunu bilen başkaları da var mıdır acaba?" diye sordu Jason. "Hem ayrıca nasıl oluyor da Bowen bizden daha fazla şey bilebiliyor?"

Öteki üçü sessizce ona baktılar. Kasabanın doktoru ve eczacısı olan adamın bir Zaman Kapısı'ndan geçip gidebileceği düşüncesini bir türlü akılları almıyordu.

Tam bu sırada Jason, kendisi ve Anita'nın bitki kavanozlarında bulduğu iksirleri hatırladı. Bunlar bile Doktor Bowen'in en azından bir kere... 'öteki taraf'a geçtiğini kanıtlıyordu.

Rick, "Belki de bunları ona başka biri getirmiştir," diye bir fikir ortaya attı.

Bu durum önlerine daha sonra karşılaşmaları olası başka pürüzler ekliyordu. Ve artık daha fazlasıyla başa çıkamayacaklarını hissediyorlardı.

"Ben ayrılmayı öneriyorum," dedi Julia sonunda. "İçimizden iki kişi Argo Villası'na çıkıp Nestor'un iyi olup olmadığına baksın ve onu, doktor hakkında bilgilendirsin."

Rick evet anlamında başını salladı. "Ve anahtarları yerine koysun."

"Siz ikiniz motosikleti alıp Argo Villası'na gidebilirsiniz," dedi Jason. "Rick, sen motosiklet kullanmayı biliyorsun, öyle değil mi?"

Kızıl saçlı oğlan bir kez daha başını salladı. “Ya siz?”

“Biz de Jason’la kasabaya ineriz,” diye cevap verdi Anita.

İyi bir plana benziyordu.

“Ya Nestor Argo Villası’nda değilse,” dedi Julia. “Bunun tam tersi de mümkün: Ya doktor kasabada karşınıza çıkarsa...”

Anita kıza Morice Moreau’nun defterini gösterdi. “Bunlar sayesinde yeniden iletişim kurabiliriz”

Jason yeniden planı gözden geçirdi ve nasıl hareket edeceklerini en ince ayrıntısına kadar hesapladı. Önce motosikletle Anita’yı kasabaya götürecekti ki, kız erkenden kayıpları aramaya başlayabilirdi. Sonra Jason, Agusta’yı Rick ve Julia’ya geri getirecek ti ki, onlar da Argo Villası’na çıkabilirdi.

“Sonra ben koşarak kasabaya ineceğim,” diye bitirdi. “Kimse beni görmemesine dikkat edeceğim. Ne de olsa hala resmi olarak okul gezisinde sayılıyım!”

Jason gayet kararlı ve ikna edici konuşuyordu. Hatta çimenlerin üzerinden kalkarken öteki üçünden hiçbiri Londra’dan gelen bu oğlanın kafasında aslında tamamen farklı bir plan olduğundan en küçük bir şüphe bile duymamıştı.

Bölüm 19

KAÇIŞ

Jason Covenant, Augusta 125'inin üzerinde kasabanın meydanında duruyordu. Ayakları çamura gömülmüş, elleri sımsıkı motosikletin gidonunu kavramıştı.

Anita yanından az önce ayrılmıştı.

Kasaba eski haline dönmüş gibi görünüyordu. St. Jacobs kilisesinin çanları artık çalmıyordu. Sel suları yavaş yavaş kuru-yan küçük akıntılar halinde denize akıyordu. Kasaba sakinleri yolları çamurdan, yosunlardan, ıslak kitaplardan ve her çeşit enkazdan temizlemek için teşkilatlanmaya başlamışlardı. Meydan ve kilise, insanların bilgi almak ya da yardımlarını sunmak için toplandıkları yerlerin başında geliyordu. Peder Phoenix, ellerini kollarını sallayarak insanlara yapılması gerekenleri söy-

liüyordu. Yaralılar apar topar kliniğe taşınyorlardı.

Ama Doktor Bowen'den eser yoktu.

Jason etrafına bakındı. Beyninde şimşekler çakıyordu. Belki bininci defa babasının iyi olup olmadığını düşündü. Annesinin durumunu biliyor olmak için biraz rahatlatıyordu. Ya Nestor? O şimdi neredeydi? Anahtarların bulunduğu kutu sırt çantasında ne arıyordu ve sırt çantası doktorun eline nasıl geçmişti?

Jason sessizce lanet okudu, sonra yeniden bakışlarını kiliseye çevirdi. Cevabını bilmediği çok fazla soru vardı. Ve düşünmek bile istemediği binlercesi daha...

Bowen bizim bilmediğimiz ne biliyor olabilir?

Tanımlayamadığı bir aciliyet hissi ona elini çabuk tutmasını söylüyordu. Anita'nın babasını ve ötekileri aradığını biliyordu. Kimseyi arkada bırakamayacağını farkındaydı. Tommaso'nun, Nestor'un, Kara Volkan'ın, Bay Bloom'un onlara ihtiyaçları vardı.

Ama hala Rick ve Julia'yla ilgilenmesi gerekiyordu.

Gene de aklını, düşünmesi gereken başka bir sorun olduğu fikrinden uzaklaştıramıyordu. Çözmesi gereken başka bir gizem vardı.

Bowen bizim bilmediğimiz ne biliyor olabilir?

Jason derin bir nefes aldı ve kendi kendine görevini hatırlattı. Elini motosikletin gaz pedalına koydu. Fakat kendini ne kadar zorlarsa zorlasın düşünmeden edemiyordu.

Cevaplar. Cevaplara ihtiyacı vardı.

Agarthe hakkındaki sorular...

Motoru çalıştırdı ve Salton Uçurumu'na çıkan yolan saptı. Birkaç dakika sonra motosikleti Rick'e teslim etmiş olacaktı. Sonra kendisi... Anita'nın yanına dönecekti.

Ya da dönmeyecekti.

Hepi topu birkaç dakika gecikecekti. Yarım saat kadar.

En fazla bir saat.

Anita onu anlayışla karşıladı. Ötekiler de öyle.

Ne de olsa onları yüz üstü bırakmıyordu. İhtiyaç duydukları cevapları bulmaya gidiyordu.

Jason'ın kalbi yerinden fırlamak üzereydi: ne zaman yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yapmaya karar verse böyle heyecanlıydı.

Sinek Kuşu Yolu'na saptı ve motosikleti durdurdu.

Bir saniye sonra kız kardeşi ve Rick yanına geldiler.

Jason motosikletten indi. Kaskını çıkardı ve onu kızıl saçlı oğlana uzattı. Koluna taktığı Anita'nın kaskını da Julia'nın kafasına geçirdi. Motosiklete binmesi için kız kardeşine yardım etti. Sırt çantasını eline alıp Rick ve Julia'nın motorun selesine yerleşmelerini bekledi.

Bundan sonrasını mekanik bir şekilde ve düşünmeden halletti. Çabucak bir elini sırt çantasına soktu. Rick'le Julia çantanın içini karıştırdığını görmesinler diye yüzünü denize döndü.

Önce anahtar kutusunu buldu. El çabukluğuyla kapağını açıp anahtarların tutma yerlerine baktı ve bir tanesini seçip kutuyu kapattı. Bu sırada çantanın içindeki eli başka bir nesnenin tanıdık soğukluğunu hissetmişti: kar gibi soğuktu. Jason onu da aldı.

“Jason? Öyleyse biz şimdi gidiyoruz.”

Jason hızla yüzünü döndü. Deniz minaresini tişörtünün altına, anahtarı da kot pantolonunun cebine sıkıştırırken heyecandan az daha yere düşecekti.

Sırt çantasını Julia’ya vermek için motosiklete doğru yürüdü. Fakat tam bu sırada aklına bir fikir daha geldi.

Elini yeniden sırt çantasına soktu. Ve üçüncü bir şey daha aldı. Çok küçük ama çok kıymetli bir şey.

Bu onları gerçekten çok sinirlendirecek diye düşündü Morice Moreau’nun defterini cebine sokuştururken.

“Sonra görüşürüz,” dedi Jason. Sırt çantasını kız kardeşine verdi. Julia, erkek kardeşinin saman altından su yürüttüğünden şüphelenmemişti bile.

Rick motosikletin dörtte üçünü çevirdi. Sonra gözlerini kırsarak Jason’a baktı. “Kim daha önce bir şeyler öğrenirse ötekilere haber versin.”

“Anlaştık,” diye cevap verdi Jason dudağını ısırarak.

Elini sallayarak kız kardeşiyle Rick’in uzaklaşmalarını bekledi. Şu antika Agusta’nın selesinde ne kadar da küçük görünüyorlardı. Oysaki daha dün bisiklete biniyorlardı! Aslında Julia’nın durumu pek de iyi görünmüyordu ama Jason kız kardeşinin emin ellerde olduğunu biliyordu: Rick sorumluluk sahibi bir oğlandı. Kafa bir dosttu.

Kendi gibi değildi.

Kederli gözlerle sahil yolunu tırmanan motosikletin arkasından baktı.

Agusta son dönemeci de aldıktan sonra artık yalnız kalmıştı. Tam bu sırada güneş bulutların arasından yüzünü gösterdi. Ani bir rüzgar, kasabadaki Tombul Tatlıcı Pastanesi'nden gelen fırından yeni çıkmış ekmeğin kokularını burnuna kadar taşıdı. Bir an için birinin, *Herkes sıcak kek! Herkes sıcak kek..!* diye bağırdığını duyar gibi oldu.

Aynı anda aklına Tombul Tatlıcı Pastanesi'nin arka tarafındaki Zaman Kapısı geldi. Tombul Tatlıcı'nın sahiplerinin de bir şeyler bilebileceklerini düşündü. Hatta doktor nasıl her şeyi biliyorduydu, Kilmore Koyu halkı da tüm bu olan bitenin farkında olabilirdi.

Bu ihtimal onu hazırlıksız yakalamıştı. Kasabada herkesin her şeyi bildiği ama bilmezlikten geldiği düşüncesi yüzüne bir tokat gibi indi.

Cevaplar. Cevaplara ihtiyacı vardı.

Sırt çantasını açtı ve kız kardeşinden çaldığı şeyleri içine koydu. Sonra, Kilmore Koyu'na doğru koşmak yerine yeniden parka çıkan tepeye doğru koştu.

"Çocuklar beni affedin," dedi. Ama bu cümleyi ötekilerden çok kendisine söylemişti.

Bölüm 20

İHANET

Anita kiliseden çıktı ve kasabaya yaklaşan mor renkli bulutları gördü. Ellerini gözlerine siper edip tekrar gökyüzüne baktı. Güneş ışınları kötü bir şeyin habercileri gibi bulutların arasından sızıyorlardı. Az sonra tamamen yokluğa karışacaklarını biliyor gibi bir halleri vardı.

Kız etrafına bakındı. Ama ne kadar bakındıysa da Jason hiç bir yerde yoktu. Önce kendisinin işinin çok erken bittiğini düşündü. Belki Jason hala doktorun kulübesinden kasabaya inen yoldaydı.

Doktoru düşündü. Kasabada herkes onu arıyordu ama kimse tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Yaralılarla ilgilenmek kasabanın veterineri Bayan Pinklewire'a ve dışlerinde tel

olan genç oğluna kalmıştı. Fakat kasabada hala büyük bir karmaşa hüküm sürüyordu. Birbirlerinden haber alamayan insanlar Doktor Bowen'in başka bir yerde, daha acil bir işle uğraştığını tahmin ediyorlar ve bunu anlayışla karşılıyorlardı.

Anita, iş bölümünün kilisede yapıldığını ve insanların burada birbirlerini bulduklarını biliyordu. Bu yüzden babasını ve Tommi'yi bulmak için ilk iş kiliseye girmişti. Fakat Venedikli oğlandan ve babasından hiç haber yoktu. Kızcağız onları ne kadar tarif ederse etsin, insanlar bir türlü o ikisini hatırlayamıyordu. Ancak Kara Volkan hakkında soru sormaya başladığında bazı cevaplar alabilmişti. Kara Volkan babasını gören son kişiydi. Onu bulursa, babasını da bulabilirdi.

Söylenenlere göre Kara birkaç saat önce kliniğe gelmişti. Durumu iyiydi. Kendi ayakları üzerinde yürüyordu.

Ve hayır. Yalnız değildi. Yanında biri daha vardı.

Bu haber iinin yeniden umutla dolmasına yetmişti. Kendini bazı cevaplar bulmaya adadı: Klinik meydanın karşı tarafındaydı. Kilmore Koyu'nda her yere birkaç adımda ulaşılıyordu.

"Sıcak kekler! Herkese sıcak kekler!" diye bağırdı Tombul Tatlıcı Pastanesi'nden birileri. Bir grup insan pastanenin önünde toplanmıştı. Havaya içi meyve dolu keklerin, milföy pastaların, gevrek reklerin, kremalı pastaların ve Fransızca isimleri olan nefis tatlıların karşı konulmaz kokusu hakim olmuştu.

Anita hızlı adımlarla meydanı geçti. İçi ferahlamış, yeniden iyi şeyler düşünmeye başlamıştı. Her şeyine bahse girerdi

ki, Jason kendisiyle buluşmak yerine, kapağı çoktan Tombul Tatlıcı'ya atmıştı.

Ama oğlanı pastanede de bulamadı.

Pastanenin önüne yığılmış insanların arasından geçerek dışarı çıktı ve İngiltere'nin var olmayan kralının, meydanın tam ortasında duran heykelinin önünde durdu. Jason onu motosikletten tam burada indirmişti.

Jason'dan hala iz yoktu.

Ne haltlar karıştırıyorsun Covenant?

Anita kendi kendine yapması gerekenleri düşündü: orada öylece durup Jason'ı mı bekleyecekti, yoksa tek başına kliniğe mi gidecekti?

Sonunda ikinci seçenekte karar kıldı ve kliniğe doğru yürümeye başladı. Fakat son anda tuhaf bir şey dikkatini çekti: birkaç adım ötesinde, meydanın kenarındaki kaldırımındaki çamurların üzerine bir işaret bırakılmıştı. Ayakla yapılmışa benziyordu.

Kız yaklaşır harfe benzeyen bu işarete daha yakından baktı. 'S' harfine benziyordu.

Hemen yanında başka işaretler de vardı. Yaklaşır baktığında gözlerine inanamadı: Birisi çamurların üzerine bir mesaj yazmıştı. Mesajda şöyle diyordu:

DÖNMEZSEM

BENİ AFFET

J.

Bu mesaj karşısında Anita'nın ağız açık kaldı. Buna ne anlam vereceğini bilemiyordu.

Jason neden dönmeyecekti? Burada buluşmak için anlaşmamışlar mıydı? Hem nereye gitmişti ki? Ötekilerle birlikte Argo Villası'na mı?

Orada ne yapacaktı?

Sonra kendini yavaş yavaş bunun önemli olmadığına inandırmaya çalıştı. Sadece biraz hayal kırıklığına uğramıştı, o kadar. Kendisi babasını ararken Jason'ın onu burada, tek başına bırakmış olması kızı o kadar derinden yaralamıştı ki, nefes almakta bile zorlanıyordu.

"Dünya umurunda değil senin..." diye mırıldandı Anita. Mesajı öfkeyle sildi. "Sen ve senin planların. İpe sapa gelmez fikirlerin. Serüvenlerin!"

Aslında Anita bu durumun uzun zamandır farkındaydı. Hatta Jason'ı tam da bu yüzden seviyordu. Oğlan her zaman sezgilerine göre hareket ediyordu. Davranışlarını anlık dürtüler şekillendiriyordu. Başkalarının istekleri ona vız gelip tırıs gidiyordu. Arkadaşları bile umurunda değildi.

Anita, "Biraz büyü, Covenant," diye homurdandı kliniğe doğru yürürken. "Çok toysun."

Annesi hep, kendi isteklerini değil de, başkalarının isteklerini düşünmeye başladığın vakit yetişkin biri olmuşsundur, derdi. Planların, gizemlerin, sırların ve serüvenlerin büyümekle bir alakası yoktu!

“Sana ihtiyacım vardı...”

Bir süre Rick ve Julia’yı durumdan haberdar edip etmemeyi düşündü. Ama Jason zaten onlarla birlikte olabilirdi.

Belki de Jason gibi yapmalı ve kimseyi takmamalıydı.

Bunları düşüne düşüne kliniğe vardı.

Bekleme salonu, portatif karyolalara yatmış yaralılarla doluydu. Birtakım insanlar yataktan yatağa dolaşarak yaralılarla konuşuyorlar, onlara teskin edici sözler söylüyorlardı. Sonra Bayan Biggles’ı gördü. Yaşlı kadın kolundaki serumla birlikte odanın içinde dolanıyordu.

Burada insanların yardıma ihtiyaçları vardı.

Gizemlerin burada değeri yoktu.

Ve aynı anda Jason Covenant’ı aklından silip attı.

Anita, tanıdık bir yüz görme umuduyla çabucak yatakların arasında dolaştı. Cindy uyuyordu. Kasabada tanışma imkanı bulduğu bir avuç insanın da Kara Volkan, babası ya da Tommi hakkında hiçbir bilgileri yoktu.

Bir yandan sorup soruşturuyor, öte yandan yaralılara yardım ediyordu. Odanın bir ucundan öteki ucuna termosla çay götürdü. Sonra serum fizyolojik şişelerini taşıdı. Yaşlı bir hanımın tekerlekli sandalye oturmasına yardım etti ve başka bir tanesini tuvalete kadar geçirdi.

En sonunda Rick Banner’ın annesiyle karşılaştı. Hemen ona Kara’yı ya da yanındaki adamı görüp görmediğini sordu. Bayan Banner gerçekten de onları görmüştü.

“Onları nerede gördüğünüzü hatırlıyor musunuz, Bayan Banner?” diye sordu Anita. Heyecandan sesi kısılmıştı.

Rick’in annesi inatçı bir saç lülesini kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra derin bir nefes aldı ve hatırlamaya çalıştı. Yüzü çok yorgun görünüyordu.

Anita’nın nefes almadan beklediği birkaç saniyenin ardından, “Doktorla birlikteydiler,” dedi. “Ama durumları iyiydi, bundan eminim. Bir şeyler konuşuyorlardı. Galiba yürüyorlardı da. Eğer yanılmıyorsam sonra da... doktor şu merdivenden yukarı çıktı ve ben... bir daha onları görmedim.”

Anita kadına teşekkür etti ve termosu yeniden sıcak çay doldurmaya gitti (Çay demliği kediler ve köpeklerde görülen hastalıkları konu alan bir posterin altında duruyordu). Hemen ardından da Rick’in annesinin gösterdiği merdivenden yukarı çıktı.

Kendini bir koridorda buldu. Elektrikler kesik olduğu ve hava da bulutlandığı için içerisi bayağı karanlıktı. Pencerelerden giren gün ışığı sürekli ve büyük bir hızla değişiyordu.

Kapılardaki buzlu camlardan bakarak odalara bir göz attı. İçlerinde genellikle küçük bir ameliyat masası, ecza dolapları, at posterleri ve Birleşik Krallık sınırları içinde yetiştirilen büyükbaş hayvanlar hakkında şemalar göze çarpıyordu.

Anita yutkundu. Dışarıda güneş, fırtına habercisi bir bulutun arkasına girmişti ve koridor aniden kararmıştı. Alt kattan yataklarla ilgilenen insanların sesleri ve yaralıların inlemeleri geliyordu.

Anita arkasına baktı. Her an birisi üzerine atlayacakmış gibi hissediyordu. Hatta alacakaranlıkta hareket eden bir gölge gördüğüne yemin edebilirdi.

Ama kimse yoktu.

Koridor bomboştu.

Ve neredeyse bitmek üzereydi.

Geriye bakmadığı tek bir oda kalmıştı. Kapısının üzerinde *ARŞİV* yazıyordu.

Anita derin bir nefes aldı.

Yanlış bir izin peşinden gittiğini düşünmeye başlıyordu. Kara'dan, babasından veya doktordan eser yoktu. Görünüşe göre Bayan Banner yanılmıştı.

Arşivin önünde durdu ve kapıyı açmaya çalıştı: kilitliydi. Kapının topuzunu birkaç kez daha çevirdi. Açılmayınca da fazla üstelemedi ve aşağı inmek için döndü.

Fakat bir şey son anda onu durdurdu.

Bir anda damarlarındaki tüm kan çekilmişti.

Bir inilti duyduğuna yemin edebilirdi. Sanki biri acı acı inliyordu.

Ve bu ses açılmayan kapının ardından geliyor gibiydi.

Bir an için küçük karıncalardan oluşan bir ordu derisinin altından yürüyüp geçti sanki. Kızın tüyleri ürperdi. Daha iyi duymak için kapıya yaklaştı ve yeniden kapının topuzunu çevirmeyi denedi.

Sanki kilitli olduğunu bilmiyormuş gibi kapıyı birkaç kez daha nazıkçe öne arkaya çekip itti.

Aynı anda pencerelerden giren ışık yeniden arttı.

Anita kulağını kapıya dayayıp dinledi. Alttaki salondan gelen telaşlı sesler duymasını engelliyorlardı.

Yanıldığını düşündü. Herhalde yorgunluk ve gerginlik yüzünden var olmayan şeyler duymaya başlamıştı

Sonra, tam gitmek için arkasını döndüğü sırada aynı sesi yeniden duydu. Birisi: “MMMMMMMM...” diye inliyordu.

Bu sefer Anita duyduğu bu iniltinin arşivden geldiğine emin olmuştu.

Dudaklarını kilide yaklaştırıp “Orada biri mi var..?” diye fısıldadı.

Bölüm 21

YAŞAYAN EV

Salton Uçurumu'nun son dönemecini alan Flint Kuzenler kendilerini kasvetli ve yüreklere korku salan bir göğün altındaki Argo Villası'mın karşısında buldular.

Villanın bahçe kapısı açıldı ama içeriye huşu uyandıran bir hava hakimdi. Sağ taraflarında köpükler ve ışıltılar saçan deniz uzanıyordu. Öteki tarafta Cornwall'un yeşil arazileri arasında dolanarak ilerleyen sahil yolu uzanıyordu. Sadece kayalığa çarpan dalgaların sesi, martuların çığlıkları ve bir motosikletin uzaklardan gelen gürültüsü duyuluyordu.

“Burası nasıl bir yer böyle!” diye bağırdı büyük Flint. “Daha önce Argo Villası'na hiç gelmemiştik!”

Küçük Flint ona öfkeli bir bakış fırlattı. “Sen de iyice buna-

dın! Daha dün geldik ya!”

“Evet,” diye onayladı ortanca kuzen. “Daha dün geldik! Nasıl hatırlamazsın?”

Çam yarması gibi oğlan gözlerini kırıştırdı. Kafası karışmıştı. “Uyduruyorsunuz işte!”

“Kuzenin anahtarı çalmıştı ya!” diye bağırdı küçük Flint. Çileden çıkmak üzereydi. “Sen de kayalıktan aşağı inip sandalı çalmıştın!”

Büyük Flint kafasını kaşdı. “Evet ama bütün bunlar olduğunda hava karanlıktı,” diye itiraz etti. “Burasının aynı yer olduğunu nereden bileceğim?”

“Sence Kilmore Koyu’nda kaç tane villa var?”

“Kaç tane ha?” diye tekrarladı ortanca Flint.

Küçük Flint, şişman kuzeninin cevap vermesini bile beklemeden (zaten o sırada boşluğa diktiği gözleriyle ne idüğü belirsiz bir şeyleri saymaya koyulmuştu) Argo Villası’nın bahçe kapısından geçti. Fakat bahçeye girer girmez dikkat kesildi. Bu yerin havasında insanın üzerine çöken bir ağırlık vardı. Oğlan, sanki birisi parktaki ağaçların arasına saklanmış, onları gözetliyormuş gibi bir duyguya kapıldı.

Bakışlarını yukarı kaldırdı. Bir sağa, bir sola baktı. Etrafta bir hareket olduğundan emindi... Sivri bir gölgeye benziyordu. Sanki dalların arasında uzun bastonlu biri dolaşıyordu. Fakat daha iyi görmek için yaklaştığında dev bir ağaçtan ve rüzgarda dalgalanan yapraklardan başka bir şey görmedi.

Küçük Flint gözlerini dallardan uzaklaştırıp eski evin çatı-

sına, sonra da kuleye çevirdi. Aynı anda yüreği büyük bir korkuyla doldu. Ev yaralı bir hayvanı andırıyordu. Dişleri ve pençeleriyle son ana kadar kendini korumaya hazır, saldırgan bir hayvan.

Aniden kapanan bir kepenk küçük Flint'i yerinden sıçrattı. Aynı anda dalların arasından görülen gökyüzü bulutlandı ve kötüye alamet eden bir karanlığa büründü.

Küçük Flint korkuyla ürperdi ve parkın neresinde olduğunu anlamaya çalıştı. Kuzenleri çok uzakta kalmışlardı. Ancak onların evin öteki tarafında olduklarını görünce, kendisinin eski villanın etrafında kafa karıştırıcı bir zikzak çizmiş olduğunu anladı.

Farkında olmadan bu kadar uzaklaşmış olması tam anlamıyla şaşırtıcı bir durumdu. Sanki parkın yolları o yürürken 'hareket etmişler' ve onu evin giriş kapısından olabildiğince uzağa sürüklemişlerdi.

Ansızın kendisini gölgeli bir süs havuzunun yanı başında buldu. Hemen ötesinde, bahçe aletlerinin durduğu bir baraka göze çarpıyordu. Baraka, otların arasında yarı yarıya kaybolmuştu.

Oğlan küçük bir pencereden içeriye bakmak için barakaya yaklaştı. Görebildiği kadarıyla içeriye tırmıklar, süpürgeler ve bir tane de bidon konulmuştu. Şüphelendiği üzere onları gözetleyen biri saklanmıyordu. Tam bu sırada hemen arkasında bir dalın kırıldığını ve birkaç yaprağın hareket ettiğini işitti... Hızla döndü ve son anda göz ucuyla hareket eden bir gölge

görür gibi oldu.

Gene aynı görüntüydü: Uzun, sivri bir baston (yoksa bir şemsiye miydi?). Fakat yemyeşil otların ortasında belirmesiyle kaybolması bir oluyordu.

Derken evin arkasından siyah kıyafetleri yırtık pırtık olmuş bir adam çıktı: Makasçı Kardeşler'den biriydi.

Küçük Flint elini kaldırıp salladı. Acaba dalların arasında dolaşan kişi... o olabilir miydi?

Sarı saçlı adam, elini kaldırıp oğlanın selamına karşılık verdi. Sonra küçük Flint'in göremediği birine döndü ve "Çocuklar geldi!" diye seslendi.

Argo Villası'nın mutfağının önündeki veranda derin ve kasvetli bir sessizliğe bürünmüştü. Oradan bakıldığında evin kulesinin uzun gölgesi bir meridyen gibi bahçe kapısını kesiyor ve sanki tek çıkışın orası olduğunu söylemeye çalışıyordu. Asırlık ağaçların ve parktaki meşum hayaletlerin ötesinde uzanan Kilmore Koyu, gerçek dışı bir şeymiş veya çok uzak bir hayalmiş gibi gözüküyordu.

Doktor Bowen otomobilini bahçıvan kulübesinin önüne park etmişti. Makasçı Kardeşler'in Aston Martin'i yanında onunki solda sıfır kalıyordu: Berlin duvarı yıkılmadan önce üretilmiş kahverengi bir Alman arabasıydı.

Doktor Bowen, otomobilini park ettikten sonra Nestor'un kulübesine girmenin bir yolunu aramaya başlamıştı. Bu sırada Marius 'Malarius' Voynich de ellerini arkasında birleştirip pat-

ronun evine doğru uzaklaşmıştı.

Flint kuzenler yanına gelince Doktor Bowen üçünü de baştan aşağı süzdü. “Ah, ne güzel! ‘İşçilerimiz’ geldi!” diye bağırdı sevinçle. “Haydi bakalım, şu işi bir an evvel bitirelim!”

Ortanca Flint bön bakışlarla adama bakıp “Bizden tam olarak... ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Bir bakalım,” diye homurdandı doktor. Büyük bir inatla açılmamakta direnen kulübenin kapısına bir tekme attı. “Doktor Voynich, siz nereden başlamamızı önerirsiniz?”

Voynich tek kaşını kaldırıp adama baktı. Sonra cevap vermeye bile tenezzül etmeden döndü ve bakışlarını villaya çevirdi.

Küçük Flint omuzlarını silkti ve eve doğru yürümeye başladı. Ama bir şey onu engelliyordu; karanlık pencerelerin ardında bekleyen, adını koyamadığı bir şey.

Durup uzun uzadıya giriş kapısına baktı. Sanki derinden gelen bir ses kapıdan dışarı taşıyor ve onlara buradan defolup gitmelerini emrediyordu. Düşüncesi bile oğlanın sırtındaki tüyleri diken diken etmeye yetti.

Sonra gerçekten de bir şey oldu: Nereden geldiği belli olmayan bir rüzgar, kapıyı güm diye kapattı. Küçük Flint bir adım geriye sıçradı. Argo Villası'nın gölgeleri arasında hareket eden birini gördüğünden neredeyse emindi. Gördüğü aynı hayale-timsi karaltıydı. Elinde şemsiyeye benzeyen sivri uçlu bir baston tutuyordu.

Görünmeyen bir gücün çağrısına uymuş gibi denizden güçlü bir rüzgar esti ve evin birinci katındaki pencerelerin hepsini

aynı anda çarparak kapattı.

Argo Villası, kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi kendi içine kapanmıştı.

Ev yaşıyordu! Evin içinde yaşayan birisi ya da bir şey vardı!
Ve onlar içeri davet edilmemişlerdi.

Bölüm 22

KADİM YOL

İkinci vaktinin gri ışığında Kaplumbağa Parkı, yalnız yaşayan ev sahibini beş çayına çağırın sabırlı bir uşak gibi usul usul fisil-di-yordu. Asırlık ağaçları boğarcasına büyüyen sarmaşık filizleri ve sürüngen asmalar, tozlu pelerinler gibi denizden esen rüzgar-la birlikte dalgalanıyordardı.

Jason kadim bir salonun içinde olduğunu düşündü. Lime lime olmuş sırmalı ipek kumaşlar yerine bu salonda vahşi dallar ve kurumuş yapraklar vardı. İkinci çayını kaçırmayan misafir-ler yerindeyse, zaman içinde kaskatı kesilmiş ve kurumuş ağaç-lar göze çarpıyordu.

Oğlan, her yere yayılmış dikenli çalılardan dolayı zorluk çe-kerek tepeye çıkan patikalarda ilerledi. Önce çoktan kurumuş,

geriye sadece demirden iskeleti kalmış bir çeşmenin yanından geçti. Sonra bir zamanlar içi her renkte ve kokuda tropikal bitkilerle dolu olan bir kış bahçesinin camekanının önünde durdu. Ve palmiyeli bir yoldan yukarı doğru yürümeye başladı.

Sağa sola devrilmiş ağaç gövdelerinin üzerinde metalden küçük plakalar göze çarpıyordu: bir zamanlar vahşi otlar her yeri sarmadan önce parktaki her ağacın üzerinde isminin yazılı olduğu bir plaka asılıydı.

Patıkların çakıştığı yerde ne idüğü belirsiz heykeller sarmaşıkların sık örtüsünün altından kendilerini belli ediyorlardı. Bütün yolların birleştiği yerlere koyulan antik tanrıların, Titanların heykelleriydi bunlar. Rüzgar ve deniz tuzuyla yüzleri erimiş kanatlı atlar, üç kafalı köpekler, Zümrüdüanka kuşları ve unutulmuş başka yaratıklar.

Parkta kadim kahkahalar ve nereden geldiği anlaşılmayan çağrılar yankılanıyordu. Kaplumbağa Parkı, uzun yıllar boyunca kapalı kalmıştı. Fakat sonra Ulysses Moore gelmiş ve buradaki mağaraları keşfetmişti. Adam, zamanla tek parça halinde kalmayı başarmış birkaç heykeli ve oraya buraya yerleştirilmiş birkaç bankı, parkın verimli topraklarının altından gün yüzüne çıkarmayı başarmıştı. Ve sonunda Kaplumbağa Parkı'nın baştan sona yer altındaki uçsuz bucaksız tünellerin üzerine yapıldığını öğrenmişti.

Ulysses tam da burada, yetişkinlerin gözlerinden uzakta Büyüyük Yaz grubunu kurmuştu. Ve arkadaşlarıyla birlikte bazı cevaplar bulma umuduyla Kilmore Koyu'nun altını araştırmaya

buradan başlamıştı.

Bir bakıma geriye kalan son gizemi çözmeye buradan başlamak mantıklıydı. Agarthi'nin Zaman Kapısı. Ejderhalı anahartlarla açılan kapı.

Jason daha önce hiç Agarthi'ye gitmemişti ama oraya nasıl ulaşılacağını biliyordu: Kısa bir süre önce Kara Volkan bu sırrı onunla paylaşmıştı. Oğlan daha sonra Ulysses Moore'un notlarından kendisini oraya ulaştıracak yolu daha kapsamlı bir şekilde öğrenmişti.

Anita'yı, Rick'i ve kız kardeşini düşünmemeye çalışarak üç kaplumbağa heykelinin yanından geçti. Bu heykel kapı ustalarının sembolü, onların imzasıydı. Ardından büyük ve mızrak şeklinde kıpkırmızı yaprakları olan bitkilerle çevrili bir patikaya saptı. Yüzünün etrafında dolaşan sineklerin vızıltısı neredeyse kulaklarını sağır edecek kadar artmıştı. Bulutlardan aşağı yağın güneş ışınları bitkilerin üzerinde altın renkli benekler bırakıyordu.

Jason yaprakların arasından kendine yol açmaya çalışarak zorlukla ilerledi ve sonunda gölgelerle dolu bir açıklığa vardı. Etrafını çevreleyen servi ağaçları, çember oluşturmuş büyücülere benziyorlardı.

Açıklığın ortasında, bakmayı bilmeyen gözlerin göremeyeceği, insan kafası şeklinde alçak bir yapı vardı. Yuvarlak gözleri ve tombalak yüzü, sonsuza kadar bağırarak (veya esnemek) için açılmış ağzıyla yarı keçi, yarı iblis tuhaf bir yaratığın kafasını andırıyordu. Yüzündeki korkunç ifade, yeşilimsi gri misk otları

ve dikenli çalılardan oluşan bir örtüyle daha da belirginleşmişti.

Jason yüzün ortasındaki sonuna kadar açılmış ağza yaklaştı. Çalılar zaman içinde iyice büyüyüp sıklaşmış ve neredeyse ağzın üzerini tamamen kapatmışlardı. Öyle ki, oğlan içeri girmek için onları kenara çekmeye ve kopartmaya çalışırken ellerini yaralıyordu.

Sonunda birkaç denemenin ardından geçebileceği kadar geniş bir yol açmayı başardı.

Dışarıdan kara bir delik gibi görünen taştan ağzın içinde, karşısına tahtadan eski bir kapı çıktı. Alacakaranlıkta kapının yüzeyi zorlukla seçiliyordu.

Jason kapıya yaklaşır yaklaşmaz, onun yekpare odundan yapıldığını hemen anladı. Farklı katmanlara ayrılmıştı ve yüzeyine esrarengiz semboller oyulmuştu: Bu semboller, birbirlerine oklardan oluşan bir ağla bağlanmış on bir daireden oluşuyordu.

Bu işaretleri daha önce de görmüştü. Arcadia'daki kapının üzerinde de aynı sembollerden vardı. Fakat Arcadia'daki kapı bitirilmemiş, yarım bırakılmıştı. Jason o kapının nasıl bitirileceğini bilmiyordu ama eninde sonunda öğrenmeyi planlıyordu.

Bildiği ya da bildiğine inandığı tek şey Zaman Kapıları'nın yok edilemez olduklarıydı: Kapıların menteşeleri, bir gergedanın darbelerine bile dayanırdı. Tahtası bir yangını bile zarar görmeden atlatacak nitelikteydi.

İsmi konulmamış bir metalden dökülen kilidinin yüreklere korku salan bir görünümü vardı. Jason karşısında duran ve doğaüstü bir mekanizması olan bu yamuk yumuk kilit deliğinin

karanlık ve derin bir dünyaya doğru açıldığını düşünmeden edemedi.

Ve bu kilidi, bütün kapıları açan âlemşümül İlk Anahtar haricinde sadece tek bir şey açıyordu. Ve Jason Covenant onu elinde tutmaktaydı.

Ejderhali anahtar.

Jason anahtarı kilide yaklaştırmadan önce elinde şöyle bir tarttı. Bir süre durup Doktor Bowen'in notlarında yazanları düşündü. Adam bütün cevapların bu kapının ardında olduğuna inanıyordu.

Son bir kez dönüp parka baktı.

Heykelin ağzının içinden görünen ormanın ortasındaki açıklığın, gece bekçilerini hatırlatan servi ağaçlarıyla birlikte cenazeyi andıran kasvetli bir havası vardı. Sanki ağaçlar havaya kederli zerrelere saçıyorlardı. Kadim zamanlardan kalan altın renkli bir polen Jason'ın gözlerinin önünden geçti. Burada altından ağaçların yetiştiği ve bal nehirlerinin aktığı eski zamanlardan kopup gelmişti sanki.

Daha binlercesi gibi Kaplumbağa Parkı'nın da hayali bir yer olduğuna hiç şüphe yoktu.

Jason kendini daldığı düşüncelerden kurtarıp ejderhali anahtarı Kaplumbağa Parkı'nın kapısına soktu. Kilidin mekanizması hafif bir *trak* sesi çıkartarak kayarcasına döndü.

Jason kapıyı itti.

Ve içeri girdi.

* * *

Kendini yamuk yamuk duvarları olan rutubetli bir dehlizde buldu. Burası küçük bir mağara olmalıydı. Ayaklarının altındaki zemin hafifçe meyilliydi. Uzaklarda bir yerlerden damlayan bir su sesi geliyordu.

İlk düşüncesi havanın soğukluğu oldu. Dondurucuydu. Dağların tepesinde olmalıydı.

Jason neyle karşı karşıya olduğunu bilmediği için düşmemeye özen göstererek yürümeye başladı. Sonunda dehlizin kayalık duvarlarının ucunda bir yarık olduğunu fark etti. Yarık dağlardaki bir vadi manzarasına açılıyordu.

Kalbi çarparak mağaranın çıkışına kadar uzanan son metreleri de geçti ve dışarı baktı. Ayaklarının önünde uzanan manzara karşısında dili tutulmuştu: uzaklarda sipsivri dağ dorukları ve evren pulu taşını andıran parlaklıkta heyula gibi kayalarla çevrelenmiş bir göl göze çarpıyordu. Gölün ardında, dar bir kanyonla ikiye bölünmüş salt kayadan oluşan uçsuz bucaksız bir duvar yükseliyordu.

Kanyonun girişinin hizasında taşlardan yapılmış küçük bir ev seçiliyordu. Evin üzerinde rüzgarla dalgalanan beyaz bayraklar asılıydı.

Jason hiç tereddüt etmeden uzaklarda görünen bu eve doğru yürümeye başladı. Orası geçit vermez bu vadide, insanların yaşadığına dair tek işaretti. Birkaç dakikalık hızlı bir yürüyüşün ardından evin kapısına vardı.

Kapıyı çaldı.

Ellerini kafasına götüren Jason saçlarının alınına yapıştığını

fark etti: hava etrafından akıp giden buz gibi su buharıyla do-
luydu.

Birilerinin kapıyı açmasını bekledi. Gelen giden olmayınca
bir kez daha çaldı, sonra da kapıyı açmayı denedi.

Kilitli değildi.

Sefil bir şiltenin ve oymalı küçük bir sunağın dışında içerisi
tamtakır kuru bakırdı. Sunağın yanından zaman içinde yakıl-
mış binlerce mumun eseri olan taşlaşmış bir balmumu şelalesi
akıyordu. Kaskatı bir nehir şekline girmiş balmumu, zemine
kadar iniyordu. Jason gözlerini etrafta dolaştırdı. Duvarlardan
birine bağdaş kurmuş bir adam resmedilmişti. Bu fresk, duva-
rın sıvasıyla birlikte dökülmüş olsa da, içerisinin mesafeli sakin-
liğine adeta methiyeler düzen bir havası vardı.

Köşedeki şilte ise sert ve kuruydu.

Jason burada daha fazla kalıp zaman kaybetmek istemiyor-
du. Yıllardır bu eve kimse gelip gitmemişti. İçeride işine yara-
yacak hiçbir şey bulamamıştı.

Yeniden açık havaya çıktı. Sıkıca kıyafetlerine sarındı ve
kanyonun birkaç metre ötedeki ağzına doğru yürümeye başladı.

En geniş yerinde kanyon en fazla on metreydi. İçine kopko-
yu gölgeler çöreklenmişti. Onlarca metre yukarıda masmavi bir
kurdele gibi bir gökyüzü uzanıyordu.

Kanyonun ortasından akan nehirden etrafa dondurucu bir
rutubet yayılıyordu. Jason kanyonun derinliklerine doğru ilerle-
dikçe uzaklardan gelen suyun gürültüsü de dirhem dirhem arttı
ve sonunda bir uçak motorunu andıran bir kükremeye dönüştü.

Jason birkaç yüz metre daha ilerledi. Arada sırada, kanyonun duvarları neredeyse birbirlerine değecek kadar yaklaşıyorlardı. Oğlanın tepesinde dimdik yükselen duvarlar cilalı ve ışıltılıydı. Arada sırada Jason'ın gözüne etrafındaki kayalara oyulmuş küçük nişler çarpıyordu. Sonra bir heykel gördü. Heykelden geriye kalanlar adak ateşleri yüzünden kararmıştı. Etrafta balmumuna dair izler vardı. Tebeşir izleri, anlaşılmayan bir dilde kayalara çiziktirilmiş bir yazıdan etrafa dağılmıştı.

Oğlan, bu düşmanca yerde bir tapınak olmalı, diye düşünüyordu.

Bir taştan ötekine atlayarak ilerlerken düşmemek için büyük özen göstermek zorunda kalıyordu. Soğuk su yüzünden ter içinde kalmış, kıyafetleri sırlıklam olmuştu. Elleri titriyor, soğuk terler alnını ıslatıyordu. Oğlan ilerledikçe hava giderek incelmeye ve seyrelmeye başlamıştı. Jason soluk almakta zorluk çekiyordu. Ciğerlerine yeteri kadar oksijen gitmesi için her seferinde iki defa derin nefes alması gerekiyordu. Bu durumu o kadar büyük bir sıkıntıya sokmuştu ki, bir süre sonra yürüyemez oldu. Ayaklarını sürüyor, eğer bir taştan ötekisine atarsa başı dönüyordu. Böyle olduğunda düşmemek için hemen durmak zorunda kalıyordu.

Yarıktan geçtikten üç yüz metre sonra duvarlarda beyaz gölgeler görmeye başladı. Başta bunların ne olduğunu anlayamadı. Gözlerinin kendisine oyunlar oynadığına kanaat getirip yürümeye devam etti. Fakat bir süre sonra patikanın aniden sona ermesiyle durmak zorunda kaldı.

Karşısında buzun içine oyulmuş bir amfiteyatroydu vardı. Yanardöner ışıklar saçan, beyaz, dev bir kaseyi andırıyordu. Bitmeden tükenmeden yağın karlar güneş ışınlarını yansıtıyorlar ve oğlanın kanyonun karanlığına alışmış gözlerini yaşırtıyorlardı.

Daha öteye geçmesine imkan yoktu.

Karşısındaki buzdan yapılmış devasa bariyerin kenarları eriyerek binlerce küçük dereye dönüşüyor, sonra da nehre karışıyordu. Birkaç küçük patika karları yaparak ilerliyor ama sonra hepsi sona eriyordu. Bu aynı zamanda hem görkemli, hem de dehşet verici bir manzaraydı.

Kendisinin beş katı yüksekliğindeki buza tırmanmanın bir yolunu arayan Jason yanlışlıkla küçük bir çakıl taşının öteki çakılların arasına yuvarlanmasına neden oldu. Ortaya çıkan ses buzdan duvarların arasında yankılanarak büyüdü.

Jason, "Hey!" diye bağırdı.

Ve hemen ardından sesi yüz katına çıkmış vaziyette geri döndü.

"Hey! Hey! Hey! Hey!"

Ses, buzun üzerinde zıplamaya son verip tamamen kesilinceye kadar uzun bir süre yankılanmayı sürdürdü.

Hemen ardından Jason, "Kimse yok mu?" diye seslendi. Ve sesinin yankısı aynı soruyu onun kulaklarına ulaştırdı. "Beni duyuyor musunuz? Sizi arıyorum? Burada mısınız?"

"Duyuyor musunuz... duyuyor musunuz... sizi... sizi... burada mısınız?"

Jason birkaç defa daha seslendi. Sonra yorulup buzların

arasından başlarını çıkarmış kaygan kayalardan birine oturdu. Gözlerini buzun hizasındaki çatlaklarda gezdirdi. Bu çatlaklar o kadar büyüklerdi ki, bir treni kolaylıkla yalayıp yutabilirlerdi.

Sonra bir şey gördü. Ya da gördüğünü zannetti. Sanki buzun üzerinde yukarı tırmanmak için konulmuş bazı girintiler vardı. Çivi delikleri ve öylece bırakılmış tırmanma ipleri. Keski izleri. Basamaklar.

Yoksa şu yukarıdaki şey bir kaya tırmanışçısının donmuş bedeni miydi? Jason başını salladı ve görüntü hemen kayboldu.

İrili ufaklı bir dizi delik buzun tepesine doğru çıkıyordu. Basamaklar. Geçitler. Acaba kaç kişi bu buzdu aşmaya çalışırken hayatını kaybetmişti? Belki Büyük Yaz grubu bile bunu denemişti. Ulysses Moore'un günlüklerinde burayla ilgili ne yazıyordu? *Ölümcül bir soğuk hüküm sürüyor, buzul rüzgarları insanın yüzünü paramparça ediyor.*

Jason parmaklarını yüzünde gezdirdi. Yanakları neredeyse uyuşmuştu.

Geri mi dönmeliydi? Belki doğru yolda ilerlemiyordu. Belki bu da Doktor Bowen'in sayısız kandırmacalarından biriydi.

Bu düşünce zihninde bir ışık yanmasına neden oldu. Rick ve Julia'nın kulübenin kilerinde buldukları kar minaresini sırt çantasından dışarı çıkardı. Onu ellerinin arasına alıp yukarı kaldırdı ve birkaç saniye inceledi. Bereket simgesi sayılan küçük boynuzlara benziyordu. Lüle şeklindeki bembeyaz sedeften meydana gelmiş ve sanki üfleme için yapılmıştı.

Kar minaresini dudaklarına götürürken, *Bunu yaptığma*

göre iyice kafayı yemiş olmalıyım diye düşündü. Soğuktan dişleri takırdadığı için ağzını kapalı tutmakta zorluk çekiyordu.

Gene de kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Ve üfledi.

Kar minaresinden zayıf bir ısıklık sesi yükseldi. Ama sonra kuptusal dağ havasının etkisiyle ses, önce bir ağıta ve en sonunda da bir çağrıya dönüştü. Yankılar sese, giderek karmaşıklaşan yepyeni notalar eklediler ve sonunda ortaya eşsiz bir ezgi çıktı.

Jason nefes almak için bir süre durdu. Sonra yankılar sona ermeden hemen önce kar minaresini yeniden dudaklarına yaklaştırdı ve daha büyük bir güçle içine üfledi. Bir an için buzdan meydana gelen amfityatro, üflemeli çalgılardan oluşan bir orkestrayla hayat bulmuş gibi olmuştu.

Ciğerlerinde kalan azıcık havayı da harcadıktan sonra, kar minaresinden yükselen ve buzul rüzgarlarında yokluğa karışan kederli ezgileri dinlemek için durdu.

Sessizlik yeniden çöktüğünde, bu tuhaf yer öncekinden daha gerçekdışı bir görünüme büründü.

Bir kez daha üfledi.

Ve bir kez daha.

Ama hiçbir şey olmadı. Böylece Jason sevinci kursağında kalmış bir halde yavaşça ve süklüm püklüm gerisin geri yürümeye koyuldu.

Kandırılmış ve aptal yerine konulmuştu. Belki de Kilmore Koyu'nun gizemlerini aydınlatmanın ne yeri ne de zamanıydı. Daha önce yoluna koyması gereken başka işler vardı. Arkadaş-

larıyla oturup daha önemli şeyler hakkında kafa patlatması gerekiyordu.

Çakıl taşlarının üzerinden zıplayarak yürürken kan akışını hızlandırmak için eliyle vücuduna vuruyordu.

Tik, tik, tik.

Arkasından belli belirsiz bir gürültü geldi. Sanki metalden küçük bir böcek kayaların üzerinde sekerek ilerliyordu.

Yoksa gaipten sesler mi duymaya başlamıştı?

Tik, tik, tik.

İşte gene aynı ses! Ama nereden geliyordu?

Neler olduğunu anlamak için arkasını döndü. Ve buzların üzerinden kendine doğru çevik hareketlerle ilerleyen acayip bir nesne dikkatini çekti. Bir örümceğe benziyordu. Ama çok daha büyüktü. Ve Jason, zıpkın gibi sivriltilmiş bacaklarını buzlara saplayarak hareket ederken üzerindeki dökme demirden küçük bir balkon taşıdığını gördü.

Ve balkon buzulun içindeki yarıkların arasından aşağıya iniyordu.

Balkonun içi boş da değildi. Parlak metal zeminin üzerinde ayakta duran bir insan vardı.

Üzerine, içinden upuzun, beyaz bir sakalın sarktığı kapüşonlu bir kürk geçirmişti.

Bu manzara karşısında Jason az daha küçük dilini yutacaktı. Donup kalmış bir halde sessizce, üzerine doğru gelmekte olan makineye ve içindeki meçhul kimseye bakıyordu.

Oğlanla arasındaki mesafe birkaç metreye düştüğünde ne

idüğü belirsiz makineye kumanda eden adam seslendi: “Sana sıkı giyinmeni söylemediler mi? Bu dağlarda hava çok soğuktur!” Ve hemen ardından oğlana bir pelerin fırlattı.

Hiç konuşmadan Jason’ın pelerini yerden almasını ve tir tir titreyerek üzerine geçirmesini bekledi. Sonra sordu: “Adını ve beni çağırma nedenini bahsedebilir misin?”

“Adım Jason... Covenant,” diye cevap verdi oğlan, çekingence. “Ve şey... sizi neden çağırdığımı ben de bilmiyorum!”

Öteki gülümsedi. Ya da Jason’a öyle geldi: adamın yüzü ve gözleri neredeyse tamamen kürklü kapüşonun altında saklıydı. “İyiymiş. Ama çağırdığına ve benim de aşağıya kadar geldiğime göre...”

Jason, “Özür dilerim,” diye af diledi. “Ben... sadece cevaplar arayan bir... gezginim.”

Adam, “Ve onları burada bulacağını düşündün,” diyerek oğlanın cümlesini onun yerine tamamladı. Sonra eğildi ve uzun sakalını sıvazladı. “Böyle olması normal. Artık her şeyi daha iyi anlıyorum.”

Oğlan kendi kendine bu acayip tipin kim olduğunu ve neden bahsettiğini soradursun, adam seyyar balkonunun kapısını açtı. “Daha fazla vakit kaybetmemize gerek yok. Binmek ister misin?”

Jason işleri zora koşmaya gerek olmadığına karar verdi ve metalden basamakları tırmandı. Sonra gıkını çıkarmadan mekanizmanın yeniden harekete geçmesini bekledi.

Makine sırk gibi bacaklar üzerinde yürümeye başladığında

oğlanın ağzından, “Vay canına!” diye bir ses yükseldi.

Büyük bir coşkuyla demir parmaklıklara tutundu ve sonunda oturdu.

“Baş dönmesi yasaktır!” dedi yanındaki adam.

Yukarı çıktıkça Jason daha zor nefes alıyor ve üzerindeki kalın pelerine rağmen soğuğu daha fazla hissediyordu. Nereye gidiyorlardı böyle?

Tırmanışı yarılamlışlardı ki adam, “Cevaplar arayan bir gezgin için fazla sessizsin, Jason Covenant?” dedi.

Oğlan gülümsedi. “Soracak o kadar çok şey var ki, sormaya nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

Fırça gibi bir sakalı olan yabancı, kürklü kapüşonunu indirdi ve yüzünü oğlana çevirdi. Böylece Jason, adamın koyu renkli ve parıltılar saçan badem şeklindeki gözlerini ve bembeyaz dişlerin ışıltılar saçtığı kocaman gülümsemesini görebildi.

“Bundan iyisi can sağlığı! Zaten bütün cevapları bulabileceğin bir yere gidiyorsan, yanında çok fazla soru getirmeyi unutmamalısın. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

Jason nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bunun yerine, “Senin adın ne?” diye sordu.

“Seni almaya gelmeden önce adımlı biliyordum,” diye cevap verdi adam.

“Ya şimdi?”

“Unuttum.” Yabancı eliyle sakalına sertçe vurdu. “Agarthi’yi terk eden herkesin başına bu tür şeyler gelir.”

Bölüm 23

MAHKUMLAR

Anita, Pinklewire kliniğinin ilk katındaki koridora bakan odaların birinden aldığı tekerlekli yazı masasını şahmerdan gibi kullanarak arşivin kapısını biraz zorlayarak da olsa kırmayı başardı.

Kendini karanlık bir odanın içinde buldu. Karşısındaki üç sedyeyi zorlukla seçebiliyordu. Biraz sonra gözleri karanlığa alışınca sedyelerde birilerinin yattığını gördü. Bu kişilerin kim olduklarını anladığında kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı: Nestor, Kara Volkan ve...

“Baba!” diye bağırdı adama doğru atılırken.

Bay Bloom’un gözleri açıldı ama ne kadar çabalarsa çabalasın bir türlü hareket edemiyordu. Ağzına konuşmasını engellemek için bir bez sokulmuştu. Anita bezi çıkarıp attığında adam

zorlukla gülümsedi.

Sesinin alçak ve titrekti. “Benim küçük...” diye fısıldadı.

“Babacığım!” diye karşılık verdi kız. Bacakları titriyor ve kelimeler boğazında düğümleniyordu. “Babacığım! Neler oldu? Sana ne yaptı?”

Adam başını usulca salladı. Sedyeye üstündeki kıyafetlerle yatırılmıştı. Kıyafetleri ıslak; yosun ve çamurlardan dolayı lekeliydi.

“Ben... neler olduğunu... hatırlamıyorum...” diye mırıldandı. Kelimeleri bir kerede söyleyebilmek için büyük bir güç sarf ediyordu. “Hepimiz lokantada... oturuyorduk... sonra...”

Anita, babasının cümlesini bitirmesini bekleyemedi. “Size bunu yapan Doktor Bowen miydi?” diye sordu.

Aynı anda başını kaldırıp babasının yanındaki sedyede yatan Kara Volkan’ın bedenine baktı. Sonra gözlerini az önce uykuya dalmış olan Nestor’un kırılğan yüzüne çevirdi.

Tam da bu üçünün öteki yaralılarından uzakta, bir odaya kapatılmış olmaları bir tesadüf olamazdı.

Ve Anita her şeyine bahse girerdi ki, üçü de sadece ‘uykuda’ değillerdi.

Onlar uyutulmuşlardı.

“Doktor... Bowen...” diye tekrar etti Bay Bloom. “Galiba... evet galiba o da vardı... ve biz... neredeyse... başaracaktık...”

“Baba neyi başaracaktınız?”

Adam kıza baktı ve gülümsedi. “Anita...” diye mırıldandı.

“Hiçbir şey hatırlamıyorsun, öyle değil mi?”

Adam başını hayır anlamında hafifçe salladı.

“En azından ayağa kalkabilir misin?”

Adam hareket etmeyi denedi. Ama sonra yeniden başını salladı. Parmağını oynatacak kadar bile takati yoktu. “Belki... bir iki dakika sonra...” diye mırıldandı. “Ya ötekiler..?”

“Hala uyuyorlar,” diye cevap verdi Anita. “Burada bekle. Ben hemen gidip birilerini çağırayım ve...”

“Anita...” diye seslendi babası incecik bir sesle.

“Efendim?”

“Anita... ben... iyiyim... sadece... çok... ama çok... uykum var...”

“Biliyorum, baba. Ama göreceksin...”

Anita sustu. Doktor Bowen’in babasını ve öteki ikisini nasıl bu hale getirdiğini anlamış ve bu gerçek karşısında dili tutulmuştu. Tabii ya! Eczanede buldukları iksiri kullanmış olmalıydı. O Jason denilen sorumsuz bir anda ortadan kaybolmuş olmasaydı, şimdi babasıyla öteki ikisini iyileştirecek ilacı, yani oğlanın sırt çantasında duran Uyandırıcı İksir’i elinde tutuyor olacaktı.

Babasının hafifçe kolunu sıkmasıyla Anita daldığı derin düşüncelerden sıyrıldı. Beni... düşünme... Annene... iyi olduğumuzu... söyle...”

“Annem...” Bu kelime Anita üzerinde soğuk duş etkisi yapmıştı. Son günlerde bir sürü macera yaşamıştı: halk efsaneleri veya fantezi kitapları dışında hiçbir yerde var olmayan dünyalar arasında dolaşmış, çıkışı olmayan labirentlerde kaybolmuş, ka-

buslardan fırlamış canavarlarla, gizli tarikatlarla, her şeyi yıkıp yok eden sellerle, vicdansız doktorlarla karşılaşmış ve tüm bunların arasında bir kez olsun annesini *düşünmeye* zaman bulamamıştı.

Endişeden ölmek üzeredir, diye düşündü Anita. Suçluluk duygusu yüzünden yanakları al al olmuştu.

Babası kafasından geçenleri duymuş gibi ona baktı. “Bana... defterden... bahsettiler...”

Bu sefer hazırlıksız yakalanan Anita oldu. “Sana defterden mi bahsettiler? Kim? Ne anlattılar?”

Bay Bloom güç bela ancak, “İyi... hatırlamıyorum...” diyebilirdi. Sonra yatakta dönmeye çalıştı ama başaramadı.

Anita'nın kalbi sıkışmıştı.

“Baba, belki de yapmamalısın...”

“Bana... gösterir misin?”

“Neyi?” diye sordu kız. Bu soru onu afallatmıştı. “Defteri mi? Morice Moreau'nun defterini mi? Tabii gösteririm, neden göstermeyeyim!”

Her an kapıda Doktor Bowen'in belireceği endişesiyle bir kırılmış kapıya bir öteki iki adama bakan Anita heyecanlı hareketlerle cebinden Morice Moreau'nun defterini çıkardı ve onu babasına gösterdi.

“Ah...” diye hayranlıkla mırıldandı adam. “İşte...”

Kız defteri adamın gözlerinin önüne yaklaştırıp açtı.

“Aynı buna benzeyen... bir defter daha vardı...” dedi Bay Bloom zorlukla.

Anita, babasına neden bahsettiğini sormak için bile durmadı. Hızlıca ve düzensiz bir şekilde defterin sayfalarını çevirdi. Sonunda sayfalardan birinde kaçmakta olan bir kadının resmi belirdi ve Sonuncu'nun kendisiyle aynı anda defteri açtığı anladı.

“Bak, bu kadının adı Sonuncu,” diye açıkladı sabırla. “Çok uzaktaki bir kasabada yaşıyor. Ama eğer parmağını şuraya koyarsam... bana söyleyeceklerini dinleyebilir... ve onunla konuşabilirim.”

Babası gülümsedi. Ama Anita adamın kendisiyle dalga geçmek için gülümsemediğini biliyordu... Babasının gülümsemesinde anlayış vardı.

“Ona... ne söyledin..?” diye sordu adam.

“Burada seninle olduğumu,” diye cevap verdi Anita.

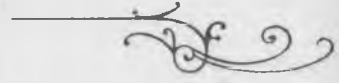
“O... ne diyor?”

“Seni bulduğuma sevindiğini söylüyor. Biliyor musun... o çok yalnız... bizim kendisine yardım etmemizi bekliyor. Kendisi ölmeden önce geri dönüp kasabasını kurtarmamızı bekliyor.”

Bay Bloom gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. “Çok iyi...” diye mırıldandı, gülümseyerek. “Doğru olduğunu bildiğin şeyi yap... benim küçüğüm... Ama... önce... annene haber ver...”

Anita babasının gülümsemesine karşılık verdi ve adam bir kez daha deliksiz bir uykunun derinliklerine yuvarlanırken, onun gevşeyen yüz hatlarına bakmayı sürdürdü.

“Oldu, baba,” diye fısıldadı tatlılıkla. “Dediğini yapacağım. Telefonlar çalışmaya başlar başlamaz. Söz veriyorum.”

Bir dakika için dönüp öteki iki 'uykucunun' durumunu kontrol etti: Kara Volkan yeri göğü inleterek horluyordu. İhtiyar bahçıvan Nestor da huzur içinde nefes alıp veriyordu.

Kendi kendine arkadaşı Tommaso'nun nereye kaybolduğunu düşündü. Oğlan Venedik'ten onu bulma umuduyla kalkıp Cornwall'a kadar gelmişti. Kim bilir şimdi neredeydi? Kız tüm kalbiyle onun hayatta ve sağlıklı olmasını diliyordu.

Babasının alnına küçük bir öpücük kondurdu ve odadan dışarı çıktı.

Bölüm 24

ARGO VİLLASI'NIN HAYALETİ

Bir gölge Argo Villası'nın odalarına girip çıkıyor, dışarıdaki parkta olan biteni büyük bir dikkatle gözlemliyordu. Önce mutfağın pencerelerinden bakmış, sonra üst kattakilere geçmişti.

Ayakkabılar ayağına büyük geldiği için dengesi bozulmasın diye ayaklarını zemine sürüyerek yürüyordu.

Uzun, siyah bir şemsiyeye yaslanıyordu.

Bu şemsiye kaderin bir işaretiydi.

Gölge, kötü şeyler olacağını anlar anlamaz aşağı indi ve davetsiz misafirleri uzak tutmak için evin kapısını kilitledi.

Ama Flint kuzenleri hesaba katmamıştı. İçlerinden bir tanesi, belki de küçük olanı, yaşlı çınar ağacının dallarına tırmanmış

ve açık bir pencere bulmuştu.

Sonra da kolaylıkla eve girmişti.

Gölge merdiveni koşar adımlarla inen ayak seslerini duydu. Hemen kendini Argo Villası'nın içindeki binlerce heykelden birinin arkasına attı ve sinsice eve giren Flint bir metre ötesinden geçip giderken sessizce oturup bekledi.

Fakat oğlanın yüzündeki ifade dikkatinden kaçmamıştı. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Saklandığı yerde kımıldamadan bekleyen gölge, *Korkuyor* diye düşündü

Davetsiz misafirin apar topar evin giriş kapısını açtığını işitti. Bu fırsattan yararlanıp saklandığı yerden çıktı ve kendini yukarı çıkan merdivene attı.

Flint'i bu kadar korkutan şey neydi acaba? Acaba onu daha fazla korkutması mümkün müydü?

Okuduğu kitaplarda evin tasvir edildiği bölümleri hızlıca kafasından geçirirken tavan arasına açılan gizli kapıyı hatırladı. Kolayca kapıyı buldu ve merdiveni tırmanıp tavan arasındaki toz tutmuş eski mobilyalar arasında ilerledi.

Tavan arası penceresinin önünde durdu. Bahçeye bakmak için pencereyi açtı.

Evin dışından konuşma sesleri geliyordu.

Onların içeri girmesine izin veremezdi.

Ama telefon çalışmıyordu. Gölgenin ötekilere haber vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Sonra yerdeki kukla dikkatini çekti. Kuklanın üzerine bir

kaptan ceketi giydirilmişti.

Tommaso Ranieri Strambi kuklayı yerden aldı ve apar topar yeniden alt kata indi.

Flint kuzenler istemeye istemeye yeniden eve girdiler. Gözlerini yerden kaldırmaya cesarete edemeyerek Argo Villası'nın salonlarından geçtiler.

Hemen arkalarından Doktor Bowen ve Malarius Voynich geliyordu. Makasçı Kardeşler kimsenin gelmediğinden emin olmak için dışarıda, parkta kalmışlardı.

“Ha gayret, çocuklar!” diye bağırdı doktor. “Canlanın biraz!”

“Nereden başlayalım?” diye sordu ortanca Flint. İçinin vık vık ettiği sesinden belli oluyordu.

“Bilmem ki...” diye geveledi Doktor Bowen. “Kütüphane olabilir! Siz ne dersiniz, Voynich?”

“Aklınızdan bile geçirmeyin,” diye cevap verdi Malarius Voynich, sert bir sesle. “İlk önce orayı bir elden geçirmek istiyorum.”

Doktor sabırsızca homurdandı. “İyi, peki! Ama elinizi çabuk tutun. En fazla on dakikanız var. Sonra burası devasa bir şenlik ateşine dönüşecek!” Sözüünü bitirir bitirmez ayağını merdivenin ilk basamağına koydu ve oğlanlara döndü: “Öyleyse oturma odasından başlayalım. Bütün tabloları duvarlardan indirin ve hepsini buraya getirin.”

“Ne yaptığınızı biliyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordu kü-

çük Flint, endişeyle etrafına bakarken.

“Elbette ki hayır! Tabii aramızdaki gerçek ‘kundakçıların’ da bana bu konuda yardımcı olduklarını söyleyemem!”

Bunları söyleyen Bowen gerisin geri geldiği tarafa doğru yürüdü ve yanından geçerken Malarius Voynich’e kötü kötü bakmayı ihmal etmedi. Küçük bir vampir gibi mutfağın kapısının önünde duran kundakçıların lideri, ellerini sırtına birleştirmişti. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle, doktorun bakışına gözünü bile kırpmadan cevap verdi.

Sonra her zamanki ser verip sır vermeyen haliyle, merdiven boyunca asılı tabloları eğreti bir şekilde duvardan indirmeye başlayan üç kuzenin arasından geçti ve yukarı çıktı.

Bu sırada kuzenlerini denetleyen küçük Flint etrafına korku dolu bakışlar atıyordu. Villanın bahçe kapısından geçtiklerinden beri içi içini yiyordu. Tabloları duvardan indirme görevinin de içini rahatlattığı söylenemezdi.

Yan yana duran tablolardaki yüzlere baktı. Tüm bu insanların kendisini izlediklerini ve bir an evvel defolup gitmesini emrettiklerini hissediyordu. Üstüne üstlük merdivenin tepesinde kuşklarına tuz biber eken bir tane de ayna vardı. Küçük Flint, eve girdiği sırada bilinmeyen bir nedenden ötürü, aynanın önünden geçtiği sırada kendi yansımasını değil de, bir yabancıntkini görmüştü.

Duvardaki tablolardan birini indirmek için ortanca kuzenin yanından geçerken, “Bu yer sizin de... tüylerinizi diken diken etmiyor mu?” diye sordu tedirgince.

“Hayır,” diye cevap verdi büyük Flint. “Ne demek istiyorsun?”

Küçük Flint derin bir nefes aldı. Kendi kendine her şeyin normal olduğunu söyledi.

Evi yakmak üzere olmaları dışında her şey normaldi. Ayrıca yaktıkları ev herhangi birinin evi de değildi: Burası Julia Covenant’ın eviydi. Onun gizli aşkının.

“Bir şey mi dedin?” diye sordu, kim olduğunu bilmediği birisine.

Bu sırada kuzenleri büyük bir tabloyu başlarının üzerinde merdivenden aşağı indiriyorlardı. “Biz bir şey demedik,” dediler şaşkın şaşkın.

“Ama birisinin bana seslendiğinden eminim...” diye ısrar etti küçük Flint.

Sonra sustu ve dinledi. Mütemediyen titreyen ev, etraflarında çatır çatır çatırdıyordu. Rüzgar pencerelerin ardında ılık çalıyor, kepenkleri takırdatıyordu.

Varla yok arası bir sest, ona seslenen. Evin gürültüsünün içinden sızarak “Fliiiiiiiiiint...” diye fısıldıyordu.

Sesin farkına vardığında küçük Flint’in damarlarındaki bütün kan çekildi. Yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. “Siz de duydunuz mu?” diye sordu içi içine geçmiş bir halde.

Büyük Flint omuzlarını silkti. “Ben hiçbir şey duymadım,” dedi.

“Fliiiiiiiiiint!”

Ortanca Flint’in neredeyse canı ağzından gelecekti. Korku

içinde büyük kuzenin koluna öyle bir şiddetle yapıştı ki, az daha ikisi beraber kafa üstü merdivenden aşağı yuvarlanacaklardı.

Üç kuzen birbirlerine sarıldılar ve gözleri yuvalarından uğramış vaziyette etraflarını kolaçan ettiler.

Ama duydukları o sesin susmaya hiç niyeti yoktu. Daha da kötüsü, sesini yükseltmiş ve daha korkutucu kelimeler telaffuz etmeye başlamıştı: “Fliiiiiiiiiint! Ne yapıyorsuuuunn, Fliiiiiiiiiint?”

Birdenbire birinci katın koridorunun ucunda bir karaltı belirdi. Yüzünü gölgeler örtmüştü. Üzerinde siyah, uzun bir pantolon ve cilalı büyük ayakkabılar vardı. Üst kısmındaysa beyaz bir gömlek ve eski püskü bir kaptan ceketi göze çarpıyordu.

“Benim evimde ne yapıyorsuuuuun?” diye fısıldadı ve ucundan küçük hafifçe alev püsküren şemsiyesini havaya kaldırdı.

Kuzenlerin yüzleri korkudan kağıt gibi oldu.

“ESKİ EV SAHİBİ!” diye bağırıldılar hep bir ağızdan.

Bir dakika sonra üçü de yuvarlanırcasına merdivenden aşağı iniyorlardı. Kaçacak delik ararken duvardan yeni indirdikleri bir tabloya takıldılar. Kırılan cam ve çerçeve sesleri yaşadıkları dehşeti ikiye katladı.

Avazları çıktığı kadar, “HAYALET! HAYALET!” diye bağırarak üç çocuk zemin katı koşarak geçtiler ve kendilerini bahçeye attılar.

Bir metre sonra, neye uğradığını şaşırmış vaziyette onlara bakan Doktor Bowen’in yanından geçtiler ve ışık hızıyla kendilerini bahçe kapısına attılar.

* * *

Onlar çıkar çıkmaz Argo Villası'nın birinci katı yeniden sessizliğe gömüldü.

Fakat kütüphanenin kapısı açıldığında yeniden hafif bir gıcırta duyuldu.

Malarius Voynich merdivene baktı.

Birkaç adım ilerledi ve büyük aynanın önünde durdu. Sonra yüzünü az önce hayaletin belirdiği tarafa, yatak odalarının bulunduğu koridora çevirdi. Ve yeniden merdivene baktı.

Mercury Malcolm Moore'un portresinin yerde durduğunu fark etti. O, Hayali Gezginler Kulübü'nü kapatıp yerine Kundakçılar Kulübü'nü açan kişinin ta kendisiydi. Ama şimdi portresi binlerce parçaya ayrılmış vaziyette basamakların dibinde duruyordu. Voynich'in yüzünde ekşi, yılışık, şeytani bir gülümseme belirdi.

Kundakçıların şefi ellerini sırtında birleştirdi ve yatak odalarının bulunduğu koridora doğru yürüdü. Jason Covenant'ın odasının önünde durdu ve kapıya dönüp "Artık dışarı çıkabilirsin," dedi.

Cevap olarak sadece odanın içinden gacırdayan parke ve mobilya sesleri geldi. "Orada olduğunu biliyorum. Dışarı gel. Canını yakmayacağım."

Voynich hiç istifini bozmadan bekledi. Sonunda kapı açıldı ve Argo Villası'nın hayaleti karşısında bitiverdi. Ufak tefek bir adama benziyordu. Gölgeler yüzünü örtüyordu. Üzerine bir kaptan ceketi giymişti ve elinde... onun şemsiyesini tutuyordu.

Kundakçıların şefi ve hayalet hiç konuşmadan birbirlerine baktılar.

“Onları korkutabilirsin ama beni asla.”

Hayalet bir adım öne çıktı. Böylece pencerelerden giren ışık bir anda yüzünü aydınlatıverdi: sadece bir çocuktuktu.

“Sen Jason Covenant mısın?”

Oğlan hayır anlamında başını salladı. “Hayır efendim. Benim adım Tommaso Ranieri Strambi.”

“Şemsiyemi almışsın, Tommaso Ranieri Strambi,” dedi Voynich. Sesinden kanın beynine sıçradığı belli oluyordu.

Oğlan geri adım atmıyordu ama şemsiyeyi geri vermeye de niyeti yoktu. Sanki her ikisi de birinin hareket etmesini bekliyordu.

Tommaso, “Size ait olan tek şey şemsiye değil, Bay Voynich,” diye fısıldadı. Korkudan sesi hafifçe kısılmıştı.

Hemen ardından elini kaldırdı ve kundakçıların şefine kitap müsveddesinin kırışmış sayfalarını gösterdi.

Malarius Voynich bir anlığına soğukkanlılığını yitirir gibi oldu. Sırtında birleştirdiği ellerini çözdü ve oğlanın ellerindeki tomarı almak için bir harekette bulundu.

Sorular zihninde dönüp duruyordu: romanı sel felaketinden kurtulmayı nasıl başarmıştı? Sular her şeyi, hatta otomobilleri bile denize sürüklemişti. Ayrıca nasıl olmuştu da bu oğlanın eline geçmişti?

“Onu hemen bana ver!” diye öfkeyle çemkirdi.

Tommaso, hem kendisiyle kundakçıların şefi arasındaki

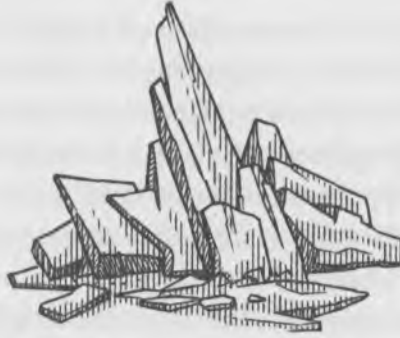
mesafeyi korumak hem de gözdağı vermek için şemsiyeyi kaldırıp bir adım geriledi.

“Sabırlı olun, Bay Voynich...” diye fısıldadı. Venedikli oğlan sinsice gülümsüyordu. “Yakında onu size vereceğim. Ama önce sizden istediklerimi yapmak zorundasınız.”

Kütüphane

Argo Villası

Bölüm 25

AGARTHI

Mekanik balkon buzdaki yarığın tepesine ulaşmıştı. Dondurucu bir rüzgar yüzünü kamçulamaya başladığı için Jason gözlerini kısıtı. “Bir türlü anlayamıyorum...” diye mırıldandı.

Yanındaki adam gözlerini ufka dikmişti. “Anlayamadığın şey ne, Jason Covenant?” diye sordu. Gün ışığı uçsuz bucaksız karların üzerinde titreşiyordu. Buzun yüzeyindeki derin yarıklar, yılların açtığı devasa yara izlerine benziyordu.

Jason kendini ısıtmak için kollarını bedenine doladı. Aslında anlayamadığı bir değil, bir dolu şey vardı. Öyle ki sormaya nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Bu yüzden aklına gelen ilk soruyu seçti. “Adını hatırlamaman hakkında söylediğin şeyler mesela... Ben sahiden hiçbir şey anlamadım.”

Mekanik balkon, mütemadiyen çıkardığı tıkırtılardan daha güçlü bir ses çıkararak yarığın tepesine oturdu. Sonra buzun üzerinde zorlukla seçilen koyu renkli bir ize ya da patıkaya benzeyen bir açıklığa girmek için yavaşça yer değiştirdi.

“Sandığın kadar karmaşık bir şey değil. Sadece Bilgeler Şehri Agarthi’nin yasalarından biri, o kadar,” diye cevap verdi yabancı.

Jason her ne kadar gözlerini dört açarsa açsın karlı dağlardan başka bir şey göremiyordu. Bembeyaz kuleler gibi yükselen dağ zirveleri bulutları deliyor, sipsivri dağ sırtları gözün görmeyeceği ufuklara uzanıyordu. Güneş ışınlarının gözleri kamaştırdığı başı sonu olmayan beyaz ve gri renklerde bir dünyaydı burası.

Bunun üzerine oğlan, “Sen de bir bilge misin?” diye sordu.

“Ben ancak sakalım kadar bilgeyim,” diye cevap verdi adam.

“Anlamıyorum...”

“Anlayacaksın, genç gezgin. Birkaç dakika daha sabret, sonra anlayacaksın.”

Agarthi şehri hiç beklenmedik bir anda gözlerinin önüne serildi. Sanki tam o sırada buzları yarıp dışarı çıkmıştı. Yapılar dağlardaki taşlarla aynı renkteydi ve etrafını saran sivri kayalar, şehrin iğ şeklini almasına neden olmuştu. Taşlara mühürlenmiş pürüzsüz bir gölgeye benziyordu. Şehre yaklaştıkça üzerine resimler çizilmiş gibi görünen kaya blokları evlere, sivri kayalar kulelere ve minarelere, yarıklar ise sarayların arasında uzanan sokaklara ve meydanlara dönüşüyordu.

“Agarthi...” diye fısıldadı Jason. Bu manzara karşısında nut-

ku tutulmuştu. Ayağa kalktı. “Çok güzel!”

Karların arasındaki şehirden dışarı baş döndürücü bir görkem ve şaşaa yayılıyordu. Agarthi etrafını saran buzlar kadar eskidi: güneşin eritmeye gücünün yetmediği aralıksız yağın kar, dünyanın en eski çağlarından beri oluşumuna devam ediyordu.

Karlardan yansıyan günışığı şehre uzun süre bakmayı olanaksız kılıyordu. Agarthi’ye bakmanın güneşe bakmaktan bir farkı yoktu. Birbirine geçmiş evlerden ve kulelerden altın ve gümüş parıltıları saçılıyordu.

Seyahat ettikleri ne idüğü belirsiz ulaşım aracı, karlara oyulmuş daracık geçitte hoplayıp zıplayarak yoluna devam ediyordu. Ancak şehrin ilk yapılarına vardıklarında başka yollar da ortaya çıkmaya başladı ve üzerinde ilerledikleri patika, üzerinden sıcak buharların yükseldiği koyu renkli taşlarla döşenmiş geniş bir bulvara dönüştü.

“İşte geldik, Jason Covenant,” dedi bilge. Mekanik balkon, şehrin girişinin önünde durdu. Gördükleri karşısında Jason’ın ağzı açık kalmıştı: Burada yabancıların girmesini engelleyen şehir kapıları, surlar, olası düşmanlara karşı sağlamlaştırılmış burçlar yoktu. Şehrin etrafını sadece derin yarıklarıyla kadim bir buz tabakası sarıyordu.

Bilge adam oğlana şehrin ana bulvarını boydan boya kesen gümüş rengi bir çizgiyi gösterdi. “İşte büyük gizemin çözümü. Ve yapman gereken seçim. Bu gördüğüne Bilgelik Çizgisi derler. Aradığın cevapları Çizgi’nin öteki tarafında bulacaksın. Ama bir kez öteki tarafa geçtin mi, geri döndüğünde her şeyi

unutacaksın.”

Zihni bulanan Jason gözlerini kırptı. Görünüşe göre bilgellik pek de ona göre bir şey değildi. “Ben hala anlamamaya devam ediyorum.”

“Her iki tarafta da olamazsın,” diye açıkladı sakallı esrarengiz kişi. “Çizgi’yi bir kez geçtin mi, her şeyi unutursun. Sadece aklındaki sorular kalır. Dönmek istediğinde de her şeyi unutursun. Buna Bilgeler Şehri’ndeyken öğrendiğin cevaplar da dahil.”

“Bütün cevapları unutacak mıyım?”

“Aynen öyle. Tıpkı benim adımları unutmam gibi. Ama Bilgelik Çizgisi’ni yeniden geçer geçmez ve doğduğum yere döner dönmez hepsini hatırlayacağım.”

Jason tam anlamıyla afallamıştı. “Eğer bir daha hatırlamayacaksam buraya kadar gelip cevaplar aramanın ne anlamı var?”

“Cevapları öğrenmeyi hayattaki her şeyden çok istiyorsan Çizgi’yi geçmekten başka çaren yoktur. Anlamı bu işte.”

“Evet ama cevapları hatırlamam da gerekir!” diye itiraz etti oğlan.

“Kim demiş? Eğer cevapların Bilgeler Şehri’nden çıkmasına izin verilseydi, bir daha geri dönemezlerdi. Dolayısıyla bir daha kimse onları bulamazdı!”

Jason’ın ruhu kararmıştı. “Bu hayatta duyduğum en saçma şey!”

“Ben öyle düşünmüyorum,” diye cevap verdi bilge.

“Senin için demesi kolay. Burası senin şehrin. Bir kez dışarı

çıktın mı, adını bile unutuyorsun!

“Buzlar balkonum olmasa geri dönüş yolunu bile bulamazdım!” Bilge bir kahkaha attı. “Ama bunun bir güvenlik önlemi olduğunu unutma, genç gezgin. Cevaplar bazılarını yoldan çıkarabilir.”

Oyuna geldiğini düşünmeye başlayan Jason’ın gözleri çakmak çakmak olmuştu. “İçeri girmek istediğimden artık o kadar da emin değilim,” dedi. Tüm umutları boşa çıkmıştı.

Bilge anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. “Bilgelik iç huzur ister. İç huzur da soracak başka sorun olmadığında kazanılır. Agarthi’nin en büyük öğretisi budur.”

“Aman ne öğretisi! Deli olmak işten değil!”

“Seni anlıyorum genç gezgin. Sen hala sezgilerine ve günlük ihtiyaçlarına göre hareket ediyorsun. Belki de bu yüzden henüz Agarthi’de yaşamak için hazır değilsin.”

Jason acı acı güldü. “Hiçbir zaman da hazır olmayacağım!”

“Öyleyse seni aldığım yere geri götüreyim. Ve belki bir gün geri dönmek istersin diye bir kar minaresi daha vereyim!”

Aynı anda Jason’ın beyninde bir şimşek çaktı. “Not almanın mahzuru var mı?” diye sordu heyecanla.

“Anlamadım?”

“Hiçbir şey hatırlamayacağımı söylemiştim. Peki not alabilir miyim?”

Bilge hayır anlamında başını salladı. “Hiç sanmıyorum, genç dostum. Şehrin girişinde ve çıkışında üstün aranacak. İçeri soktuğun şeyler dışında hiçbir şeyi dışarı çıkarmana izin

vermezler.”

Jason dudasını ısırdı.

“Bir öneride bulunabilir miyim..?”

“Hayır, Jason Covenant. Cevaplar sadece senin için. Onları dışarı çıkaramazsın.”

Sadece benim için, diye düşündü Jason.

Galiba başka yolu yoktu.

Jason aniden içine doğan hisse göre hareket etmeye karar verdi ve öteki düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Buraya öğrenmek için gelmişti. Sorularına cevaplar almak için.

Esrarengiz refakatçisine baktı. Sakin ve açık yürekli biri gibi gözüküyordu.

Cevaplar sadece benim için. Ve sonra onları unutacağım.

Jason Covenant. Sadece kendini düşünen çocuk.

Jason makaraları koy verdi.

“Neden gülüyorsun?” diye sordu bilge.

“Aklıma bir şey geldi de. Üzerimde olanların ne bir eksiği ne de bir fazlasını çıkarabilirim, öyle mi?”

“Aynen öyle.”

“Ve şu gümüş çizgiyi geçersen kendime dair neredeyse her şeyi de unutacağım. Mesela ne kadarını?”

“Bazılarını. Belki hepsini. Senin için neyin önemli olduğuna göre değişir.”

Jason kendisi için önemli olan şeyleri uzun uzun düşündü. Sonra, “Bana bir söz verir misin?” dedi.

“Sözün ne olacağını göre değişir, Jason Covenant.”

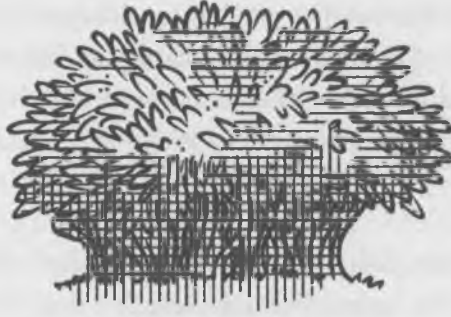
“Şu gümüş çizgiyi geçtikten sonra eve geri dönmem gerektiğini bana hatırlatacaksın, yeniden bu tarafa geçmem konusunda beni sıkıştıracaksın. Olur mu?”

Bilge kederli bir ifadeyle başını salladı. “Bunu yapabilirim.”

Bu sözü alır almaz Jason yere indi ve arkasına bile bakmadan üç adım atıp Bilgelik Çizgisi'nin öte tarafına geçti.

CONFIDENTIAL

[The following text is extremely faint and illegible. It appears to be a document with multiple paragraphs of text, possibly containing sensitive information. The content is obscured by low contrast and blurring.]

Bölüm 26

BİZİMKİLER GELİYOR

“Pısst!” diye bir ses yükseldi Argo Villası’nın çalılıklarından.

Kıvırcık saçlı adam şaşkınlıkla etrafına bakındı. Bulunduğu yerden biraz ötede kardeşi Nestor’un kulübesiyle Doktor Bowen arasında mekik dokuyordu. Bir yandan kulübenin kilidini kırmaya çalışmakta, öte yandan sinir krizinin eşiğindeki Doktor Bowen’i sakinleştirmeye uğraşmaktaydı. Kıvırcık saçlı adam bu manzara karşısında gülümsedi.

Hemen ardından çalılık ona bir kez daha seslendi.

Adam sonunda gidip bakmaya karar verdi. Yeteri kadar yaklaştığında yaprakların arasında birinin saklandığını gördü. Başta bu kişinin kasabalı o üç serseriden biri olduğunu düşündü.

Birkaç dakika önce deliler gibi bağıarak evden çıkmışlardı.

Ama sonra yanıldığını anladı: çalılığın arkasında kızıl saçlı bir oğlan vardı. Elinde silaha benzer bir şey taşıyordu.

Oğlanı şıp diye tanıyan kundakçı “Ah, Rick! Bu sensin!” diye bağırdı. “Burada ne işin var? Ve o elindeki ne? Yoksa bir zıpkın mı?”

“Ben de sana aynı soruyu soracaktım,” diye fısıldadı oğlan. “Ve evet. Bu bir zıpkın. Hem de dolu!”

“Sen fitturdun mı? İndir onu aşağı!” diye bağırdı kıvırcık saçlı.

“Bu senin ne yapacağına bağlı.”

“Ah, lütfen biraz sakın olur musun? Ötekilere haber verecek değilim! Öyle ya da böyle burası zaten çok karışık...” diye itiraf etti kıvırcık saçlı adam.

“Farkındayım... Burada neler olduğunu söyler misin?”

Kıvırcık saçlı adam içini çekti. “Şefimiz doktordan bazı bilgiler almaya çalışıyor. Ama adamın bir şartı var: villayı yakmasına yardım etmemizi istiyor. Neyse ki şefimiz bunu yapmak istediğinden çok da emin değil. Evi yakmamak için adeta bin dereden su getiriyor.”

“Argo Villası’nı yakmak mı? Aklını mı kaçırmış bu adam? Peki, siz ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Kıvırcık saçlı omuzlarını silkti. “Şimdilik bin dereden su getirmeye devam ediyoruz,” diye cevap verdi.

“Sakın bana orada...” Rick bahçıvan kulübesini işaret etti. Sarı saçlı adam ve Bowen sonunda içeri girmeyi başarmışlardı. Bir yabancıнын Nestor’un eşyalarını ve sırlarını karıştırdığı

düşüncesi oğlanın midesini alt üst etti. Keşke biraz daha uzun, güçlü ve cesur olabilseydi. İşte o zaman Rick dosdoğru doktorun karşısına dikilir ve suratına balyoz gibi bir yumruk indirirdi. Ama Doktor Bowen'in kendisinden daha iyi silahlanmış olabileceğini düşününce bu fikri kafasından attı.

Kıvırcık saçlı adam sinsice gülümsedi. "Ah, onun için endişelenme. Kardeşim ne yaptığını çok iyi biliyor," diye ekledi. "İyi de sen o çalının arkasında ne yapıyorsun?"

"Plan yapmaya çalışıyorum. Size güvenmeli miyim bilmiyorum."

Kıvırcık saçlı adam hayretler içinde başını salladı. "Aslına bakarsan biz de size güvenip güvenemeyeceğimizden emin değiliz."

Rick olumlu sonuçlanması şüpheli olsa da, yapması gereken tek bir şey olduğuna karar verdi. Artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. "Bowen'e fark ettirmeden şefinle görüşebilir misin?"

"Sorun değil."

"İyi. Öyleyse ona doktorun bizim bilmediğimiz hiçbir şeyi bilmediğini söyle. Bilginin karşılığı evi yakmaksa, ona her şeyi biz anlatırız, böylece evi yok etmesine gerek de kalmaz. Tek isteğimiz karşılığında Bowen'i durdurmamıza yardım etmesi."

Kıvırcık saçlı adam başını salladı. "Deneyebiliriz."

"Birlikte göğüs gerdiğimiz tehlikeleri de unutma," diye ekledi Rick.

Cevap olarak ötekisi sadece gözünü kırptı ve hızlı adımlarla yanından uzaklaştı.

Kıvırcık saçlı adam villanın içinde gözden kaybolur kaybolmaz Rick, parktaki çalılarının ve kokulu bitkilerin arasından çıktı. Birkaç metreyi koşarak aldı ve kendini yaşlı meşe ağacının arkasına attı.

Ağacın arkasında onu bekleyen Julia, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Jason’a veda ettikten sonra Julia ve Rick motosikletle sahil yolundan yukarı çıkmışlardı. Fakat Argo Villası’nın yakınlarına geldiklerinde tuhaf bir şey hemen dikkatlerini çekmişti: bahçe kapısı açıktı ve içeride kahverengi bir araba duruyordu Bu durum Rick’in hiç hoşuna gitmemiş ve oğlan yola devam edip motosikleti bir sonraki dönemeçte park etmeyi tercih etmişti. Sonra yürüyerek bahçe kapısına geri dönmüşlerdi.

Etrafta kimsecikler olmadığından emin olduktan sonra gizlice bahçe kapısından geçip parka girmişler ve Makasçı Kardeşleri ancak o zaman fark etmişlerdi. Onlara güvenip güvenmemekte kararsız kalmışlar ama sonunda dışarı çıkmayıp beklemeye karar vermişlerdi. İyi de yapmışlardı. Çünkü bir dakika sonra Doktor Bowen bahçeye çıkıp emirler yağdırmaya başlamıştı.

Adamın aklında ne geçiyordu? Rick saklandıkları yerden bunu öğrenmek için çıkmıştı. Şimdi yeniden Julia’nın yanındaydı. Kız, oğlanın yüzündeki endişeli ifadeden haberlerin çok da iyi olmadığını anlayabiliyordu.

“Bowen Argo Villası’nı yakmayı planlıyor,” dedi kaygılı bir sesle.

“Ne? Ama bu hayatta duyduğum en saçma şey! Rick, adam

kafayı yemiş. Ne pahasına olursa olsun onu durdurmalıyız.”

“Kundakçılarla konuştum. Bowen konusunda hala şüpheleri var.”

“Onlara güvenmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?”

Oğlan evet anlamında başını salladı. “Şu anda elimizdeki tek koz onlar.”

Julia dizlerinin üzerinde durdu ve Argo Villası'nın parkına baktı. Sinek Kuşu Yolu'ndaki rutubetli bodrumdan çıktıkları andan beri kendini daha iyi hissediyordu. En azından eskisi kadar kötü öksürmüyordu. Kendini yeniden güçlü, enerjiyle dolu hissediyordu ve birilerine meydan dayacağı çekmek için yanıp tutuşuyordu.

Rick, kızı yanına çekti. “Daha önce de denemişlerdi...” diye fısıldadı.

“Daha önce ne olmuştu?”

“Yangın,” diye açıkladı oğlan. “Zaman Kapısı baştan aşağı kömürleşmiş. Onu yakmayı daha önce de denemişler.”

“Ama başaramamışlar,” diye cevap verdi Julia. “Ve bu sefer de başaramayacaklar.”

Kıvırcık saçlı adam, Rick'in planını Voynich'e anlatmak için Argo Villası'nın merdivenini tırmandı. Bu sırada Tommaso Ranieri Strambi de Jason'ın odasındaki gölgelerin arasına gizlendi. Venedikli oğlan bulunduğu yerden iki kundakçının koridorda yaptıkları konuşmayı duyabiliyordu. Dünyayı yeniden tozpembe görmeye başlamıştı. Belki henüz her şeyi kaybetmiş

sayılmazlardı.

Oğlan, Jason, Julia ve Anita'nın, Ulysses Moore, Leonard, Peter, Kara ve Büyük Yaz'ı beraber geçiren tüm arkadaşların Argo Villası'nın yakılmasına ve gizemlerin yok edilmesine karşı yerlerini aldıklarını hayal ediyordu.

Kıvırcık saçlı adamın basamakları indiğini ve alt kata ulaştığını işiten Tommi, eskisinden daha cesur ve mücadeleci bir ruh haliyle saklandığı yerden dışarı çıktı.

"Senin gibileri iyi tanırım..." dedi Malarius Voynich'e. Adam da bu sırada alacakaranlık koridorun ortasındaki eski yerine dönmüş ve derin düşüncelere dalmıştı.

"Ah, öyle demek! Beni biraz aydınlatır mısın?" diye cevap verdi oğlana yüzünü bile dönmeden. Göz kamaştırıcı bir hazine gibi denizden kurutulan kitabını düşünüyordu. Şimdiyse bir gemi kaptanı gibi giyinmiş bu oğlanın ellerindeydi.

"Siz şüpheli biri gibi davranan bir sahtekarsınız."

Kundakçıların şefi omuzlarını silkti. Haliyle oğlan yanıyordu: Çünkü o, Malarius Voynich şüphelilerin *kralıydı*. Safdilliyi yok ediciydi. Gerçek dünyanın muhafızıydı. İşleri düzene koymakla görevlendirilmiş bir kişiydi. Hatta ofisinde, her nesnenin durması gereken doğru yerin gösterildiği devasa bir kart katalogu vardı. Malarius Voynich bu konuda kendisine toz kondurmazdı. O kendi gözünde kusursuz ve dört dörtlük bir insandı.

Yahut en azından seyahate çıkma kararı almadan önce böyle bir insan olduğunu söyleyebilirdi. Zaten ablası da ona seyahate

çıkmasını tembihler dururdu.

Dişlerini gacırdattı. Kız kardeşi Viviana'yı düşünmek bile canını sıkımsa benziyordu. Aralarının bozuk olması da bu duruma tuz biber ekiyordu.

Şu son günlerde kız kardeşiyle araları gerçekten çok açılmıştı.

“Siz Bowen gibi değilsiniz, Bay Voynich,” diye ısrar etti Tommaso.

“Ah, muhakkak evlat. Ben bir ateş cerrahıyım. Saflığı bozan maddeleri ve yanlışları insanın ruhundan söker atarım. Alev püskürten şemsiyelerimle yıldırımları toplarım ve kafalarında abuk sabuk fikirler taşıyan insanlara nişan alırım. Açılan yaraları dikerim ve kabuk bağlamalarını sağlarım. Ben gerçek dünyanın dengede durmasını sağlayan gücün ta kendisiyim!”

“Ama bu evi yok etmek istiyor olamazsınız,” diye devam etti Tommaso, yılmadan usanmadan. “Adamınız Eco, Venedik'te beni kaçırdığında sadece Anita'nın nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Ona söyledim. Anita buraya geldi, bu kasabaya. Ama o bana inanmak istemedi. Kilmore Koyu diye bir yer olmadığını söyledi. Argo Villası diye bir yer olmadığını söyledi. Ama sonra maymunlar geldi, Bay Voynich. Ve Venedik'te maymunlar da yoktur. Ama onlar gene de geldiler ve beni kurtardılar. Beni bir kitabın sayfalarında tanıdığım bir adamın, Peter Dedalus'un mekanik gondoluna götürdüler. Bir kitap, anlıyor musunuz? Ben artık ne gerçek, ne değil anlayamaz olmuştum. Anlamaya çalışmayı bırakmalı ve inanmaya başlamalıydım. Böylece hikayeye inanmaya başladım ve buralara kadar geldim. İyi ya da

kötü, bunu bir kitap sayesinde başardım.”

Malarius Voynich gıkını çıkarmadan oğlanı dinlemişti. Kendisi de aynı yolu izlemişti. Tek fark onu Kilmore Koyu’na getiren kitabın yazılı değil, resimli olmasıydı. Morice Moreau adında kaçık bir ressam tarafından çizilmişti. Aynı adam Venedik’te bir evin duvarlarını da fresklerle donatmıştı.

Voynich, Venedik’teki evi, Londra’daki pek de prensip sahibi olmayan bir emlak firması aracılığıyla satın almıştı (Aslında ev lanetli sayıldığı ve kimse yaşamak istemediği için satın alma işlemi için çok az para ödemişti). Daha sonra evdeki freskleri restore etmesi için bir profesyonel tutmuştu. Böylece elindeki defterin gizemini çözeceğini umut ediyordu. Ama şimdi anlıyordu ki, bunca zaman hep oturup gözlemlemişti.

Ve beklemişti.

“Biri demiş ki: ‘Gerçek, inanmayı bıraktığında geriye kalan şeydir...’” Doktor Voynich, Makasçı Kardeşler’i kışkandıracak kadar düzgün bir alıntı yaptığını düşündü.

“Doğru söylüyorsunuz Bay Voynich.”

Kundakçılardan şefi hemen, “Bu cümle bana ait değil,” dedi. “Var olmayan şeyler anlatan bir bilim kurgu yazarı söylemiş.”

Tommaso, “Söyleyin, neden var olmadıklarını düşünüyorsunuz?” diye itiraz etti. Elindeki şemsiyeyi ve *Kalp Söz Dinlemez* adlı kitabın sayfalarını salladı, “Sizce bunlar gerçek mi?”

Voynich karşısındaki bu sümüklü veledede gerçeklik hakkında ders vermek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Bir de üstüne üstlük oğlan elinde onun en kıymetli varlığını, kitabını tutu-

yordu. İlk elli altı sayfasını yazmaya elli yedi yılını vermişti. Son günlerde, birkaç saat içinde on tanesini silmiş ve yirmi tanesini de düzeltmişti. Düzeltecek ve temizleyecek çok fazla şey vardı elbette ama gene de...

“Bir şey daha var,” diye ekledi Tommaso.

“NE?” diye haykırdı Voynich. Artık canına tak etmişti.

“İlk sayfaları okudum. Bence çok güzeller,” dedi oğlan. “Nasıl devam edeceğini öğrenmeyi çok isterim.”

Malarius Voynich'in duygularını belli eden bir insan değildi. Ama bu cümle karşısında o gün ikinci kez yüz ifadesi değişti. Nefes almak için ağzını hafifçe araladı ve dudaklarının kurumuş olduğunu fark etti.

“Sahi mi söylüyorsun?”

“Evet,” dedi oğlan. “Sahi söylüyorum.”

Villanın bahçesinde her şey hazırды.

Rick ve Julia çabucak harekete geçtiler. Önce etrafı kolaçan ettiler. Gelen giden olmadığını görünce bahçıvan malzemelerinin durduğu barakaya doğru koştular. Burası üç metre yüksekliğinde, üç metre genişliğinde, tek pencere, büyük kapısı ağır bir zincirle kilitlenmiş küçük bir kulübeydi.

Sağdaki saksının altındaki anahtarı alıp asma kilidi açtılar, içeri bir göz attılar ve kulübedeki alev edevatları oraya buraya çekmeye koyuldular.

İşleri biter bitmez, “Mükemmel,” dediler.

Aynı anda gök güreledi ve bahçeye birkaç yağmur damlası düştü.

Rick ve Julia barakanın yakınlarında bir yere saklandılar ve beklemeye başladılar.

Birkaç dakika sonra kıvrıcık saçlı adam, peşinde Doktor Bowen ve kardeşiyle birlikte Nestor'un kulübesinden çıktı. Doktor, tam kulübeyi ateşe vereceği anda işine mani olduğu için öfkelenmişe benziyordu.

“Covenantlar az sonra burada olurlar!” diye bağıyordu. “Fazla zamanımız yok! Hadi, artık işe başlamalısınız!”

“Şefimiz de sizinle bunun hakkında konuşmak istiyor,” diye cevap verdi kıvrıcık saçlı adam ve barakaya giden yolda ilerledi.

“Buraya gelip konuşsa olmaz mıydı?” diye çemkirdi Doktor Bowen. “Hem o kütüphanede değil miydi?”

“İçeride olağandışı bir şey bulduk. Kesinlikle çok acayip bir şey!” diye bağırdı kıvrıcık saçlı adam. Eliyle barakayı işaret ediyordu.

Doktor, “Ne buldunuz? Şu fittirik Dedalus’un tasarladığı mekanik aletlerden birini mi?” diye homurdandı. O kadar öfkeliydi ki, düşünemiyordu bile.

“Onu bize siz söyleyeceksiniz,” diye karşılık verdi sarı saçlı adam.

Sabrı taşan doktor barakanın kapısına tekme attı. “Gösterin bakalım! Voynich içeride mi?”

Doktor kapıdan girer girmez Rick ve Julia çalılarının ardından çıktılar. İki kundakçının yardımıyla kapıyı adamın arkasından kapattılar ve onu içeride yalnız bıraktılar.

Rick el çabukluğuyla zinciri geçirip asma kilidi kapattı. Son-

ra anahtarı yerine, barakanın sağ tarafındaki saksının altına koydu.

Tam bu sırada Doktor Bowen içeriden kulakları sağır eden bir çığlık attı.

“SİZ NE YAPTIĞINIZI SANIYORSUNUZ?” diye bağırdı ve kapıyı yumruklamaya başladı.

“Dişe diş Doktor Bowen!” diye bağırdı Julia. “Böylece kapatılmak ne demekmiş öğrenirsiniz belki!”

Doktor, beyninden vurulmuşa dönmüştü. “SİZ!” diye bağırdı. “DIŞARI ÇIKMAYI NASIL BAŞARDINIZ? SİZE KAPIYI KİM AÇTI?”

“Kendi başımıza açtık, tabii ki! Siz bizi aptal mı sandınız yoksa?” diye cevap verdi Rick.

Bowen, kudurmuş gibi barakadaki alet edevatları itip karmaya başladı. “Çıkarın beni buradan! Beni içeride tutamazsınız!”

“Benden sana bir tavsiye: İçeride geçireceğin vakti bağırap çağırmakla değil de, seni almaya gelecek polislere vereceğin ifadeyi hazırlamakla geçersen daha iyi edersin!” diye bağırdı Julia.

Bu sözün üzerine barakanın içinden gelen yumruk, tekme, itilip kakılan eşyalardan çıkan sesler daha da güçlendi.

Doktor, “YASİZENEDEMELİ!” diye bağırdı Makasçı Kardeşler’e. “ŞEFİNİZ SİZİ GEBERTECEK! HEMEN BENİ DIŞARI ÇIKARIN!”

“Üzgünüm Doktor Bowen ama kesin emir aldık. Sizi çıkaramayız.”

Bu sözlerin ardından barakanın penceresinde metalden ya-

pılma bir şey belirdi.

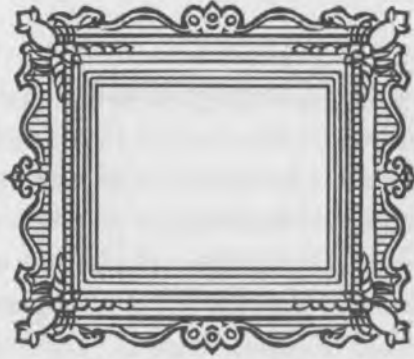
“SİZİ UYARIYORUM!” diye bağırdı doktor. “SİLAHIM VAR!”

Rick alet edevatların durduğu barakanın sağındaki patikayı işaret etti. “Kaçın!” diye haykırdı.

“KİPİRDAMAYIN! SİLAHIM VAR!”

Haklıydı. Bir silahı vardı.

Ama oradan çıkmasına yardımını dokunacağı söylenemezdi.

Bölüm 27

EŞİĞİN ÖTESİNDE

“İşte kitabınız,” dedi Tommaso ve *Kalp söz dinlemez* adındaki eseri Malarius Voynich’e uzattı.

Hepsi tavanı tuğladan odada oturuyorlardı. Burası evin en eski bölümüydü. Denizden esen sinsi bir rüzgar bu toplantıya tehlikeli bir hava katıyordu. Moore ailesinin portreleri merdivenin dibine özensizce istiflenmişti. Parka açılan kapılar hala kapalıydı ve yağmur damlaları camları tıkırdatıyordu.

Julia, Rick, Tommaso, Makasçı Kardeşler ve Voynich karşı karşıya oturmuşlar, poker oyuncularını gibi şüpheli gözlerle birbirlerini ölçüp biçiyorlardı.

Kundakçıların şefi, Makasçı Kardeşler’e fark ettirmemeye çalışarak kitabının müsveddesini aceleyle çocuğun elinden aldı

ve ceketinin iç cebine tıktırdı.

Doktor Bowen'in çıkardığı gürültüler alet edevatların bulunduğu barakadan buldukları salona kadar geliyordu. Adamı yakında adalete teslim edeceklerdi. Telefonlar bağlanır bağlanmaz polisi çağırmayı planlıyorlardı.

Ama o arada yapmaları gereken daha önemli şeyler vardı.

“Kapılarla ilgili bildiğiniz her şeyi anlatacağınıza söz vermişsiniz,” diye hatırlattı Malarius Voynich. “Özellikle de kitaplar-da yazmayan bilgileri istiyorum.”

“Buradan çekip gitmeyi...” diye söze başladı Julia, “ve olan biten her şeyi unutmayı istemez misiniz?”

Kundakçılarının şefi dudağını büktü.

“Gitmek istemiyorum. Hem zaten istesem de gidemem, çünkü arabam sel sırasında denize sürüklendi. İstedğim şey burasının nasıl bir yer olduğunu anlamak ve gereksiz eşyalarla dolu bir salondan ne farkı olduğunu öğrenmek.”

Çocuklar endişeli gözlerle birbirlerine baktılar.

İki seçenekleri vardı. Bunlardan birincisi silahlarını kuşanıp şemsiyeler ve zıpkınlarla kundakçılara saldırmak ve onları buradan çekip gitmek zorunda bırakmaktı. Ama böyle yaptıkları taktirde kundakçıları kıskırtmış olurlar ve ileriki günlerde meydana gelecek yeni bir saldırıya karşı her an tetikte yaşamak zorunda kalırlardı. İkinci seçenek ise onlara Zaman Kapıları'yla ilgili bildikleri her şeyi anlatmaktı.

Bunu takip eden sessizlik o kadar yoğunu ki, iyice kulak kabartsalar mobilyalardan kalkan tozların yere düştüğünü bile

işitebilirlerdi.

Malarius Voynich hafifçe elini salladı. “Bu oyunlardan sıkılmaya başladım.”

Morice Moreau’nun defterini masaya koydu.

“Beni buraya bu defter getirdi. Sizde de bir kopyası olduğun biliyorum. Onu dışarı çıkarmakla işe başlayabilirsiniz.”

Julia onaylarcasına başını salladı. Sırt çantasını açtı ve elini içeri soktu.

Fakat aynı anda kızın gözleri fal taşı gibi açılıverdi. “Rick!” diye haykırdı. “Defter yok!”

“Ne demek yok?”

Kız sırt çantasını ters çevirdi ve içindekileri masaya döktü.

Morice Moreau’nun defterinden eser yoktu.

“Anlamıyorum!” dedi başını sallayarak. “En son şeye kadar buradaydı... şeye...” Sustu ve Rick’e baktı. “Jason!”

Rick ellerini saçlarının arasına soktu. “Ama neden?” diye sordu.

Fakat Jason’ın defteri neden aldığını düşünecek kadar bile vakitleri yoktu.

Malarius Voynich yerdeki eşyalara baktı. “Kötü başladık,” dedi. “Belki gidip doktorla biraz çene çalsam hiç fena olmaz.”

“Hayır!” diye atladı Rick. “Defterin yanımızda olmaması... ona sahip olmadığımız anlamına gelmez.”

“Kardeşim defteri almış,” dedi Julia.

“Anita’da bir kopyası daha var,” diye ekledi Tommaso.

Voynich parmaklarını kendi defterine vurmaya başladı. Bu

ikisini tanıyordu: Rick ve Jason konuşan defterin sayfaları aracılığıyla kendisiyle bir 'fikir alışverişinde' bulunmuşlardı. Anita ise Venedik'teki restoratörün kızıydı. "İyi. Peki, onlar şimdi nerede?"

"İkisi de kasabada olmalı..." diye cevap verdi Julia. "

"Bana masal anlatıp duruyorsunuz," diye tısladı Voynich. Artık sabrı taşmıştı. "Bowen'in dediklerini yapsam daha iyi ederdim. Bu evin bir ayağı çukurda ve içi işe yaramaz efsanelerle dolu. Burayı yıkıp yerine modern ve sırları olmayan bir villa yapmanın zamanı gelmiş de geçmiş bile!"

"Yanılıyorsunuz," diye araya girdi kıvırcık saçlı adam. Hemen ardından gürültüyle yutkundu. Yıllardır bir kez bile şefine karşı sesini yükseltmemişti. Ama şimdi bunu yaptığına göre devamını da getirmesi gerekiyordu. "Ben ve kardeşim kendi gözlerimizle gördük. Sen de söylesene!" Kıvırcık saçlı adam, kardeşine bir dirsek attı. Ama onun konuşmaya pek niyeti yoktu.

Fakat sonunda sarı saçlı adam derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Biz de bir Zaman Kapısı'ndan geçtik, Bay Voynich. Etrafı karanlıkla sarmalanmış altından yapılmış bir labirente girdik. Gölgelerden meydana gelen bir canavarla dövüştük ve gölgelerin arasından ışığa doğru yükseldik. Bu deneyim tam anlamıyla... sansasyoneldi! Bana inanın."

"Sana inanayım mı?" diye çemkirdi Voynich. "Ben de inanmak *istiyorum*. Ama sadece kelimeler duyuyorum. Kelimeler, kelimeler, kelimeler... Bu lanet olası defter bile sadece kelimelerden oluşuyor. Bir yandan da içinde bulunduğumuz şu salona

bakıyorum. Benim gözümde burası kayalığın tepesindeki bir evin tozlu ve sıradan bir odası. Rahatsız edici olan tek şey rüzgarın çarpması...”

ZIBAM! diye bir ses yükseldi, kulenin en üst katındaki odanın tam o sırada çarpan penceresinden.

Aynı anda rüzgar merdivenden aşağı uçuldu ve Argo Villası'ndaki Zaman Kapısı'nın menteşelerinin arasından narin bir kuş tüyü gibi süzülüp geçti.

İlk ayağa kalkan Julia oldu.

Sırt çantasından yere döktüğü eşyaların arasında duran anahtar kutusunu aldı.

Kutuyu ortalarındaki sehpanın üzerine koydu, kapağını kaldırdı ve kutsal bir şeye dokunur gibi nazikçe Argo Villası'nın dört anahtarını eline aldı.

“Bunlar görmenizi sağlayacaksa Bay Voynich, sıkı durun. Çünkü aşağıda çok güçlü bir rüzgar esiyor.”

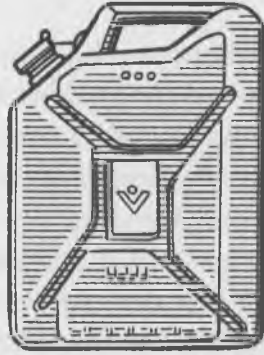
THE HISTORY OF THE

The history of the world is a long and varied one, filled with many interesting events and people. It is a story that has been told for centuries, and it continues to be told today. The history of the world is a story of progress, of discovery, and of the human spirit. It is a story that has shaped the world we live in today, and it will continue to shape the world of the future.

The history of the world is a story of progress, of discovery, and of the human spirit. It is a story that has shaped the world we live in today, and it will continue to shape the world of the future. The history of the world is a story of progress, of discovery, and of the human spirit. It is a story that has shaped the world we live in today, and it will continue to shape the world of the future.

The history of the world is a story of progress, of discovery, and of the human spirit. It is a story that has shaped the world we live in today, and it will continue to shape the world of the future. The history of the world is a story of progress, of discovery, and of the human spirit. It is a story that has shaped the world we live in today, and it will continue to shape the world of the future.

The history of the world is a story of progress, of discovery, and of the human spirit. It is a story that has shaped the world we live in today, and it will continue to shape the world of the future. The history of the world is a story of progress, of discovery, and of the human spirit. It is a story that has shaped the world we live in today, and it will continue to shape the world of the future.

Bölüm 28

KOVALAMACA

Julia Covenant diye düşündü küçük Flint.

Göz ucuyla gördüğü bir şey onu durmaya zorladı.

“Hey!” diye bağırdı kayalıktan aşağı inen yol boyunca arkalarına bakmadan koşan kuzenlerine. Ama ne ortanca Flint’in, ne de büyük Flint’in onu dinlemeye niyeti vardı. Evin içinde gördükleri ve sesini duydukları şey onları o kadar korkutmuştu ki, bir duvara toslayınca kadar koşacaklar gibi görünüyordu.

Yüreğini yaşadığı dehşetten daha fazla hoplatan kızı, neredeyse tesadüfen görmeseydi, küçük Flint’in de durmaya pek niyeti yoktu.

Aslında tam olarak görmüş de sayılmazdı.

Gördüğünü *sanmıştı*.

Argo Villası'nın bahçe kapısından şimşek gibi geçtikten hemen sonra küçük Flint arkasına son bir kez daha dönmüş ve tehlikeli hayaletlerle dolup taşıdığına inandığı parka bakmıştı. Ve çitin öte tarafında yürüyen birini görür gibi olmuştu.

Bal rengi saçları olan birini.

Böyle bir endamın ve o saçların tanıdık birine ait olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini almıştı. Ve sonunda gördüğü kişinin bir hayalet olmadığını anlamıştı: Bu kişi Julia Covenant'tan başkası olamazdı.

O ışıltılı ismin zihninin karanlıklarında havai fişekler gibi patlaması küçük Flint'i durdurdu.

Bir an için koşup Julia Covenant'ı evdeki hayalet konusunda uyarmayı bile düşündü. Ama gerisin geri kıza doğru koşarken onun yıllardır o evde yaşadığını hatırladı. Kız evi tanıyordu.

Öyleyse hayaletin varlığından da haberdar olmalıydı.

Belki gerçek bir hayalet bile değildi... Belki sadece onları kaçırmak için düzenlenmiş bir oyundu!

Şimdi yavaş yavaş Julia'nın, ateşe vermeyi planladıkları evin bahçesinde ne yaptığını düşünmeye başlıyordu. Yalnız mıydı, yoksa erkek kardeşi de yanında mıydı—

Kötünün de kötüsü vardı: Rick Banner da orada olabilirdi. “Havuç kafalı hain...”

Küçük Flint bıraktığı kuzenleri isterlerse İskoçya'ya kadar koşsunlar, tüm cesaretini topladı ve adımlarını hızlandırıp yeniden sırlarla örülü eve doğru yürümeye başladı.

Bahçe kapısına vardığında her şeyin birkaç dakika içinde değiştiğini gördü. Doktor Bowen bahçıvan kulübesinden çıkmış, kapıyı da açık bırakmıştı. Makasçı Kardeşler bahçenin yollarında ve merdivenlerinde dolaşmayı bırakmışlardı. Gece bekçilerine veya tırnağın altına batan kıymıklara benzeyen asırlık ağaçların hafif hafif dalgalandığı hortlaklı bahçe... şimdi eskisinden daha ıssız ve daha tekinsizdi.

Oğlan, Argo Villası'nın parkında kararsızca birkaç adım ilerledi. Fakat hemen sonra korkudan donakaldı. Bir çılgılık duymuştu. Rüzgara karşı anlaşılmaz kelimeler haykıran insanlık dışı, yabancı bir ses.

Yeniden tabanları yağlamamak için kendini zor tuttu. Bu lanetli evden ve içinde barınan hortlaklardan olabildiğince uzağa kaçmak istiyordu. Sonra derinlerden gelen o sesi daha dikkatli dinledi. Kulağa o kadar da yabancı gelmiyordu. Aslında Doktor Bowen'in sesine benziyordu.

Gerçekten de Doktor Bowen'in sesiydi.

Küçük Flint temkinli adımlarla, Argo Villası'nın bahçesinde, sesin geldiği tarafa doğru yürüdü. Ağaçtan ağaca koşarken kendini gizli ajan gibi hissediyor, villanın içinde kendisini vurmaya hazırlanan bir keskin nişancı olduğunu hayal ediyordu.

Böylece dolu dolu geçen on dakikanın ardından alet edevat konulan barakanın kapısına ulaştı. Bu arada bağırış çağırışlar da kesilmişti.

Küçük Flint son bir kez daha yerde süründü ve barakanın penceresinin altındaki biberiyelerin arasından başını kaldırıp

içeri baktı.

“Doktor Bowen?” diye fısıldadı.

Bunu ani bir gümbürtü izledi ve Küçük Flint kendini bir tabancanın namlusuna bakarken buldu.

“Hey! Delirdiniz mi siz!”

Barakanın içindeki doktor, “Silahım var!” diye bağırdı.

“Sizce beni öldürmek iyi bir fikir mi?” diye sordu küçük Flint.

Cevap gelmedi.

“Sen kimsin?” diye sordu doktor boğuk bir sesle.

“Flint'im.”

“Şükürler olsun! Flint! Güzel oğlum benim! Hemen beni buradan çıkar!”

Küçük serseri bir süre durup doktoru dışarı çıkarıp çıkarmamayı düşündü. Nihayetinde adam elindeki tabancayla onu öldürebilirdi.

Oğlan önce biraz ıkındı sıkıldı, en sonunda, “Neden içeri-desiniz?” diye sordu.

“Tuzağa düştüm!” diye itiraf etti doktor. “O iki haydut... çocuklarla anlaşmışlar! Londra'dan gelen şu kız ve onun sevgilisi Banner.”

Banner? Sevgili?

Bu kelime küçük Flint'in beynine sipsivri bir ok gibi saplandı. Ama onu öldürmek yerine içinin büyük bir öfkeyle dolmasına neden oldu.

Aynı anda bütün tereddütlerini bir kenara attı ve “Sizi ora-

dan nasıl çıkarabilirim?” diye sordu.

“Kilidi açacak anahtarı bulman lazım. Kızıl saçlı onu şuralarda bir yere saklamış olmalı!” diye cevap verdi doktor. Bir yandan da yumruklarıyla barakanın kapısını dövüyordu.

Küçük Flint adamı fazla beketmedi. Kapının yanında duran her şeyi kılı kırk yarararak aradı ve sonunda barakanın sağındaki saksının altında duran anahtarı buldu.

“Anahtar her zaman sağdaki saksının altında durur!” diye bağırdı. Sonra da bu vecizeyi çok sevdiğini düşünerek Doktor Bowen’in barakada hapis kalmasını sağlayan asma kilidi açtı.

Doktor Bowen ve küçük Flint kararlı adımlarla eve doğru yürümeye başladılar. Ağaca tırmanıp üst kattan içeri girdiler. Doktor Bowen önden gidiyordu. Polisiye filmlerdeki gibi tabancayı burnuna doğru kaldırmıştı. Ufaklık hemen arkasındaydı. Barakadan aldıkları bir benzin bidonunu bin bir zahmetle yerde sürüklerken her şeye hazır görünüyordu.

İçeriden gelen musluk sesine kulak kabartıp yavaşça mutfakın yanından geçtiler ve şömineli büyük salona girdiler. İçeriye dolduran maskeler ve heykeller onlara saldırmaya hazırlanan canavarlara benziyorlardı. Oradan eski ve siyah bakalit telefonun durduğu salona ulaştılar. Hatların hala kesik olduğunu kontrol ettikten sonra tavanı tuğladan örülmüş odaya girdiler.

Merdivenlerin dibinde durdular.

Üst katlarda çarpıp duran, açık bir pencere olmalıydı.

Hızlıca etrafı gözden geçirmek için yukarı çıktılar.

Doktor Bowen verandayı da kontrol ettikten sonra, “Yoklar,” dedi. “Ama elimden bu kadar kolay kurtulacaklarını düşünüyorsa çok yanılıyorlar.”

Öfkeyle verandada duran balıkçı kadın heykeline bir tekme indirdi. Bu darbe karşısında heykel yere devrildi ve ikiye ayrıldı.

Bu sahneye şahit olan küçük Flint bir batma hissiyle irkildi. Sanki göğsüne soğuk bir hançer saplanmıştı. Bütün ev nefesini tutmuş, olacakları bekliyor gibiydi. Hayaletin sesi ve eski ev sahibinin yırtık pırtık mantosu aklına geldi. Bacakları yeniden titremeye başladı.

Doktor Bowen ise elindeki tabancayı yukarı kaldırmış, “Günlerini görecekler!” diye haykırıyordu. “Flint!” diye bağırdı. Oğlan korkuyla irkildi. “Bunları al!”

Uzattığı şey bir kibrit kutusuydu.

“Bahçıvan kulübesinden başla. Benzini her tarafa dök. Ondan sonra bu eve geçeceğiz. Sakın yanmaz diye endişelenme: ev çok eski ve etrafta çok fazla ahşap malzeme var. Kaşla göz arasında yanıp kül olacaktır!”

“Bu arada siz ne yapacaksınız?”

“Ah, sen beni merak etme!” Doktor güldü. Yüzü hortlak gibiydi. “Beni boş ver, sen işine bak!”

Elini cebine soktu ve içinden cüzdanını çıkardı. Sonra da içindeki bütün banknotları çocuğa uzattı.

Küçük Flint hayır anlamında başını sallayacak oldu.

Adam oğlanın elini aldı ve banknotları avucuna sokuşturdu. “Haydi, al şunları ve sorun çıkarma,” diye ısrar etti. Sonra kü-

çük Flint'in omzuna hafifçe vurdu. "Şimdi işe koyul! Çabuk!"

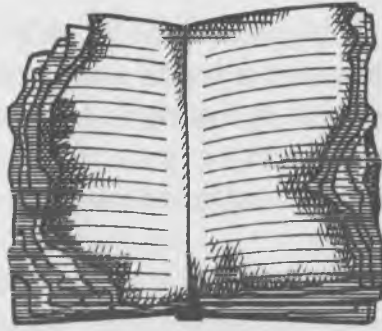
Hemen ardından gömleğinin üst düğmelerini açtı ve boynunda asılı duran altın zinciri dışarı çıkardı. Zincirin ucunda bir anahtar sallanıyordu.

Anahtarın tutma yeri çok süslüydü.

Tutma yerinde üç kaplumbağa vardı.

Handwritten Title

Handwritten text, mostly illegible due to blurriness. The text appears to be organized into several paragraphs or sections, with some lines starting with capital letters. The right edge of the page shows a dark vertical band, likely the binding or gutter of a book.

Bölüm 29

YANGIN

“Sen... ne... yapıyorsun?” diye sordu Bay Bloom. Üzerindeki uyuşukluğu hala atamamıştı. Gözlerini kısmış başının üzerinde akıp giden tavana bakıyordu.

Arkasında duran Anita, adamın yattığı sedyeyi, ötekilerle birlikte alt kata götürmek için arşiv odasından çıkarmıştı. Babasının alnına ıslak bir bez koyup gülümsedi. “Doğru olduğuna inandığım şeyi yapmamı söylemiştin, babacığım. Ben de doğru olanın sizinle kalıp iyi olduğunuzdan emin olmak olduğuna karar verdim.”

Anita, biraz önce Rick’in annesine durumu anlatmıştı. İkisi, yanlarına başkalarını da alarak koşar adım üst kata çıkmışlar ve ‘üç uykucuyu’ aşağıdaki bekleme salonuna indirmeye ko-

bulmuşlardı. Anita, büyük ihtimalle Bowen'in onları uyuşturduğu gerçeğini kimselere anlatmak istemiyordu. Ama doktor her an geri dönebilirdi. Arşiv odasında tek başınayken doktora yakalanma düşüncesi yüreğini ağzına getiriyordu. Bu yüzden başkalarını durumdan haberdar etmenin daha doğru olacağına karar vermişti.

Yattığı sedye hareket edince Kara Volkan da uyanır gibi olmuş, inlemeye ve homurdanmaya başlamıştı. Nestor ise bir iki defa gözleri açıp etrafına bakmıştı.

Tüm bu keşmekeşin ortasında Anita, Jason'ı düşünmeye de zaman bulmuştu. Londralı çocuk tam anlamıyla sırra kadem basmıştı: alıp başını kendi macerasını ve gizemini yaşamaya gitmişti. Jason için maceralar ve gizemler her şeyden daha önemliydi. Anita'dan, babasından, tanıdığı, oracıkta yatan ve yardıma ihtiyaç duyan insanlardan daha önemliydi.

Anita, kasabayı sel götürdüğü andan beri Jason'ın bir an olsun annesiyle babasını merak etmediğini fark etti. Onlar için endişelenmemişti. Yaralı olup olmadıklarını bile öğrenmeye çalışmamış, yardıma ihtiyaçları olacağını düşünmemişti.

Hayır, Jason Covenant kuruntulu bir tip değildi. Ama duygusal biri olduğu da söylenemezdi.

O arzuları için yaşayan biriydi. Bir kaşifti ve delidoluydu.

Ama hepsinden öte o bir ahmaktı!

Eğer kendisiyle kalmayı tercih etseydi, her şeyi yapacak vakitleri olacaktı. Babasını ve Nestor'u iyileştirebilecekler ve hep birlikte Argo Villası'na ya da nereye gitmeleri gerekiyorsa oraya

gidebileceklerdi. Zaman Kapıları'nın gizemini çözme arayışına devam edebilirler ve Ölen Ülke'yi kurtarabilirlerdi.

Birbirlerini birkaç defa öpmüşlerdi. Başka öpücükler de olabilirdi.

Eğer Jason ona ihanet etmeseydi.

Ve her şeyi mahvetmeseydi.

Şimdi Jason karşısında olsa, Anita ona *Kapıların gizemini kendi başına çöz Covenant* demek isterdi. *Ben Venedik'e, kedim Mioli'nin yanına geri dönüyorum. Sen tek başına seyahat et. Kim bilir ne kadar sıkıcı olacak!*

Acı acı gülümsedi. Ulysses Moore gibi huysuz biri bile karısını ve dostlarını kaybettikten sonra seyahat etmeyi bırakmıştı. Geri döndüğünde kimseye anlatamayacaksan inanılmaz yerler görmenin ne anlamı vardı? Onları tek başına hayal edeceksen hayali yerler görmenin ne anlamı vardı?

Anita tam da bu nedenlerden ötürü babasıyla, Nestor'la ve Kara Volkan'la birlikte kalmıştı.

Onların iyi olduklarından emin olmak istiyordu. Doktor Bowen, her an onlara yeniden zarar vermek için geri gelebilirdi.

Jason'ın peşinden türlü maceralara sürüklenmekten ve elle-rine hiçbir şey geçmemesinden bıkmış usanmıştı.

Tam bu sırada Bay Bloom gözlerini açtı. Başını çevirip içinde bulunduğu odaya baktı. Anita adamı rahatlatmak için, "Her şey yoluna girecek, babacığım..." dedi. "Az sonra yeniden ayağa kalkabilecek kadar iyi olacaksın. O zaman annemi arayacağız."

"Ağır yaralılar... var mı?" diye sordu babası. Biraz daha akli

başında görünüyordu.

“Ah, hayır, neyse ki şansımız varmış. Çok hafif yaralanmışlar. Bazılarının kırıkları var, o kadar.”

Aynı anda Rick’in annesi Anita’ya seslendi ve Anita da kadına yardım etmek için kalkmaya yeltendi.

Babası Anita’nın ellerine sarıldı. “Beni çok mutlu ettin... tüm bu yaptıkların...”

“Biliyorum, baba. Biliyorum. Ben de çok mutluyum.”

“İşin kötü kısmı bitti, ha?”

“Orası kesin!” Anita gülümsedi.

Bayan Banner’in öteki yaralılarla ilgilenmesine yardım etmek için uzaklaştı. Birkaç dakika sonra yeniden babasının yanına döndü.

Adamın zihni biraz daha açılmıştı. Konuşmak için yanıp tutuşuyordu. “Sana Kara’yla birlikte yaptığım... tren yolculuğunu anlattım mı?”

“Hayır. Anlatmadın.”

“Ah, o kadar... harika bir şeydi ki!” Gecenin köründe kapkara bir lokomotifle yola çıktık. O kadar hızlıydık ki... sanki raylar altımızda yokluğa karışıyorlardı. Hayal görüyorum sanmıştım. Sanki kendimi... bir çocuk filminde buluvermiştim! Hani şu çocukken izlediğin, sonra unuttuğun filmlerden birinde. Ama aslında unutmamışsındır. Onlar hayatın boyunca orada bir yerlerde, hatırlarının arasında durmaya devam ederler.”

“Şair ruhlu olduğumu bilmezdim!” Anita bir kahkaha attı.

“Neden, bankada çalışıyorum diye mi?” diye karşılık verdi

babası gülümseyerek. Sonra yüzü ciddileşti ve kızın gözlerinin içine baktı. “Bir süredir uzak kaldık Anita, bunun farkındayım. Neredeyse kafam hep işle meşgul. Bir de ben Londra’dayım, sen ve annen ise Venedik’te... bu çok saçma bir durum! Gerçekten çok saçma. Bu yüzden o lokomotifine bindiğim ve seni bulmak için buralara geldiğim için çok mutluyum...”

Anita’nın gözleri dolu dolu oldu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Derken aniden yanlarında yatan Nestor büyük bir gürültüyle öksürdü. Sedyede kalkıp oturdu ve uykusunda bağırmağa başladı: “HAYIR! BENİ BEKLE! BENİ BEKLE!”

Etraftaki insanlar korku dolu çığlıklar attılar ve dönüp Nestor’a baktılar.

“Bu halde nereye gideceğimi zannediyorsun?” diye seslendi iki sedye ötede yatan Bayan Biggles.

Anita ihtiyar bahçıvanın yanına yaklaştı. Nestor’un gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama uykunun derinliklerinde bambaşka bir dünyaya bakıyordu. Kız büyük bir sabırla, usul usul adamı yeniden sedyeye uzanmaya ikna etti. Sonra da alınındaki ıslak bezi ters çevirdi.

Tam bu sırada kliniğin dışında biri korkunç bir çığlık attı. İnsanlar neler olduğunu görmek için pencerelere koşular.

Anita da dışarıda neler olduğunu görmek istiyordu ama babasının yanından ayrılmaya cesaret edemiyordu. Kliniğin kapısının önü meraklı insanlarla dolmuştu Göz ucuyla Rick’in annesinin de bakmak için pencereye koştuğunu gördü.

“Bir saniye bekle,” dedi babasına.

Yatakların arasından kayarcasına geçerek çabucak odayı arşınladı ve kasabanın meydanına açılan kapıdan dışarı çıktı. Hararetili hararetili konuşan ve kayalığın tepesini işaret eden insanların arasından geçti.

Aniden durdu.

Gözlerine inanamıyordu.

“Hayır. Hayır. Hayır,” dedi. Sesi büyük bir acıyla dolmuştu.

Kayalığın tepesinde dumanlardan oluşmuş sipsivri bir kule yükseliyordu. Siyah bir yılan gibi döne döne gökyüzündeki gri ve kasvetli bulutlara doğru çıkıyordu.

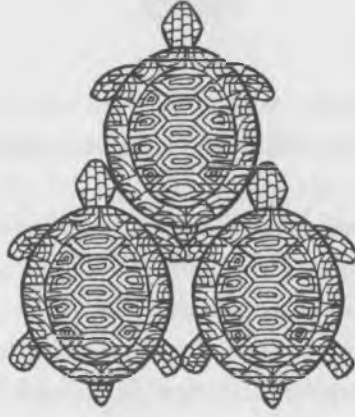
Argo Villası yanıyordu.

Arşiv Odası

Veteriner Kliniği

The image shows a large, mostly blank rectangular area, possibly a faded image or a very light scan of a page. It contains a small, illegible rectangular mark near the bottom center.

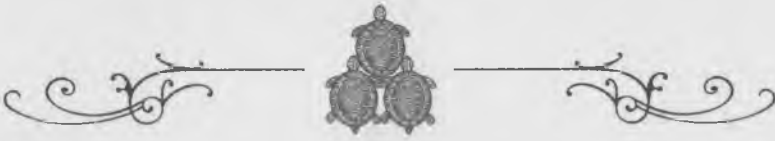
Bölüm 30

KÖPRÜ

Salton Uçurumu'nun karanlık yer altı tünellerinde ilerleyen Rick durdu ve arkasından gelen gruba baktı. Kızıl saçlı oğlan kundakçıların şemsiyesini başının üstüne kaldırmıştı. Arkasını dönmesiyle birlikte şemsiyenin ucundaki lacivert alev, hemen arkasındaki Julia'nın yüzünü maviye boyadı.

Voynich asık suratıyla, kızın hemen arkasından geliyordu. Onu, korkudan ve yorgunluktan perişan düşmüş Makasçı Kardeşler izliyordu. En arkada Tommaso vardı.

Hayvanlı köprüden başlamayı, sonra aşağı inmeyi ve büyük finali Metis'le yapmayı tercih etmişlerdi. Ama daha inişin başlarındayken Rick'in keskin kulaklarına bir ses gelmişti... var olması imkansız bir ses. Argo Villası'ndaki Zaman Kapısı'nın

açılırken çıkardığı ses.

Ama bu imkansızdı: kapı, içinden geçip giden gezginler dönmediği sürece asla açılmazdı.

Yanıldığını düşündü. *Zaman Kapısı ikinci kez açılmaz.*

Bu imkansız.

Rüzgar, bacaklarının arasından esti.

Rick, adımlarını sıklaştırıp yer altı tünellerinde daha hızlı yürümeye başlamıştı ki, ilkinden daha farklı bir ses kulaklarına ulaştı. Ama bu sefer sesi ayırt edebilmişti: karanlığın içinde yankılanan adımlar.

Bu ses kendisinin ya da ötekilerin adımlarından çıkmıyordu.

Buldukları yerin daha yukarısında bir yerden geliyordu.

Birisi onları takip ediyordu.

Julia'ya bakmak için bir kez daha arkasına döndü. Kızın güzel yüzünde kendi içindeki duygunun yansımaları görebiliyordu: Dehşet.

Keşif ekibinin öteki elemanları da ayak seslerini duymuşlardı. Hepsi nefeslerini tutmuş, sessizlik geriye kalan son silahlarıymış gibi bekliyorlardı.

Rick şemsiyeyi salladı ve yokuş aşağı yürümeye devam etti. Son bir dönemecin ardından dünyanın ikiye ayrıldığı yerdeki köprüye vardılar.

“İşte ayrılık çizgisine vardık...” diye açıkladı Malarius Vornich. Huzursuz bakışlarla geldikleri tünelin karanlık ağzına baktı.

Birkaç adım attı ve köprüye çıktı.

Mavi alevin ışığı altında, zaman anahtarlarındaki hayvanları temsil eden hayvanların silüetleri daha da ürkütücü bir görünüme bürünmüşlerdi.

Dikkatlice heykelleri inceleyen kundakçıların şefi, “Olağanüstü bir mühendislik eseri...” diye yorum yaptı.

“Bunları Mooreların ataları yapmış,” diye kısaca açıkladı Julia. “Yarığın iki tarafını birbirine bağlamak için.”

Tommaso, “Bu yarık Kilmore Koyu boyunca uzanıyor!” diye lafa karıştı.

Voynich bu kadar açıklamanın yeterli olduğunu söylemek istercesine başını salladı. “Bu uçurumun dibinde ne var?”

Makasçı Kardeşler hep bir ağızdan, “Altın labirent,” diye cevap verdiler.

“Çok iyi,” diye fısıldadı kundakçıların şefi. “Bir evin altında uzanan derin mi derin bir mağara gördüm, korkunç mu korkunç bir uçurumun üzerine gerilmiş bir köprü gördüm, güzel mi güzel on bir tane heykel gördüm. Ama... sansasyonel şeyler nerede? Büyülü şeyler? Var olması imkansız şeyler?”

Köprünün üzerinde birkaç adım daha attı.

Makasçı Kardeşler her zaman olduğu gibi gene hep bir ağızdan, “Gözlerinizin önünde!” diye bağırıldılar.

Voynich’e Peter Dedalus’un kendilerini Labirent’in derinliklerinden yukarı çıkaran sıcak hava balonunu gösterdiler. Balon, köprünün ortalarında bir yerlerde salınıyordu. Uzun bir iple heykellerden birine bağlanmıştı.

Tam balonun yanma varmışlardı ki, derinlerden gelen bir

ses mağaranın karanlığında gümbürdedi: “DURUN!”

Ve Doktor Bowen’in tıknaz silueti tünelin ağzında belirdi.

“Hadi canım sende...” diye mırıldandı Rick, adamı tanıır tanımaz.

Ama doktor gerçekten de orada, birkaç adım ötelindeydi. Elinde üzerlerine doğrultulmuş bir silah tutuyor ve deli gibi bakışlarla onlara bakıyordu.

“HEPİNİZ OLDUĞUNUZ YERDE KALIN!” diye bağırdı ikinci kez. Köprünün üzerinde yürümeye başladı. “KİMİLDARSANIZ ÖLÜRSÜNÜZ!”

Kimse kımıldamadı.

Ve doktor yanlarına ulaştı.

“Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın Voynich!” diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak. Dedalus’un sıcak hava balonunun önünde durmuş ve başını çevirip heyula gibi araca bir kez bile bakmamıştı. Sanki köprünün üzerinde kendisinden, ona bakan korku dolu gözlerden ve içindeki sonsuz nefretten başka bir şey yoktu.

Voynich ellerini sırtında birleştirip en sevdiği pozisyonu aldı. “Doktor Bowen,” dedi büyük bir ciddiyetle.

“Aynı tarafta olduğumuzu sanıyordum!” diye çemkirdi doktor. Ağzından çıkan tükürükler dört bir yöne fışkırdı. “Kundakçılardan hayal ürünü şeyleri yok etmek gibi bir amacı olduğunu sanıyordum!”

Voynich, hiç istifini bozmadan, “Bunların hayal ürünü olduklarını mı düşünüyorsunuz, Doktor Bowen?” diye sordu.

“Şu çocuklara bak!” diye bağırdı doktor. Silahının ucuyla önce Rick’i, sonra Julia’yı ve son olarak da Tommaso’yu işaret etti. “Onlara bir bak! Kaç yaşında olduklarından haberin var mı?”

“Aslını isterseniz kaç yaşında oldukları hiç umurumda değil, Doktor Bowen. Sadede gelelim: hayallerden bahsediyorduk.”

“Hikayenin sonu size çok inandırıcı gelmedi mi? O halde bir de sizin sevdiğiniz kelimeleri kullanayım: tüm bu abesle iş-tigal... bu mağaralar!” Doktor elleriyle geniş bir çember çizdi. “Her şey... ben... biz... bu çocuklarla aynı yaştayken başladı. Onlar, o günleri ‘Büyük Yaz’ diye anıyorlardı! Elbette bu ismi veren Ulysses’ti! Kasabaya okullar bitmeye yakınken gelmişti. Böylece bizim Bayan Stella’yla birlikte çektiğimiz sınıf fotoğrafımıza bile sızmayı başarmıştı! Sanki aramızdan biriymiş gibi gelip yanımızda durmuştu! Ama aramızdan biri değildi! Nasıl olabilirdi? O Londra’dan gelmişti! Ve her şey onun suçuydu! Her şey!”

“Sınıf fotoğrafı bu kadar mı kötüydü?” diye sordu Voynich, sesinde ince bir alayla.

“HAYIR! Ama o yıl bütün sınıfın parkta buluşmaya başlamaları tamamen onun suçuydu. Mağaraları keşfediyorlardı! Bütün hepsini! Kilmore Koyu’nun altı boydan boya bunun gibi yarıklarla kaplı! Üstelik mağaraların içinde neler var, biliyor musunuz Bay Voynich?”

“Hayır ama herhalde siz söyleyeceksiniz,” diye cevap verdi Voynich, her zamanki soğukkanlılığıyla.

“DÜNYANIN BELASI! Anahtarlar işte bu nedenden ötürü varlar. Kapıları *kapalı* tutmak için! Ah ama Ulysses ve onun büyük ‘dostları’ kapalı bir kapının karşısında duramayacak kadar üstün insanlar! Onlar bütün kapıların... açılmasını istiyorlar! Bakın bu durum şimdi bizi nerelere getirdi! Sizce tüm bu olanlar kimin suçu? Tabii ki büyük ULYSSES MOORE’un! En başından beri her şey onun suçu! Büyük Yaz’ın ilk günlerinden beri!”

“YALANCI!” diye bağırdı Julia. Bu kadar hakaret kızı çileden çıkarmıştı. “Böyle demenin tek sebebi... asla o arkadaş grubunun içine girememiş olman!”

Doktor Bowen sendeledi. “Öyle! Beni aralarına almadılar! Beni aralarına almadılar, çünkü muhteşem Ulysses Moore beni ‘zafer dolu’ keşiflerine katılacak kadar iyi olduğumu düşünmüyordu! Bir şey söyleyeyim mi? Böyle yaparak aslında bana büyük bir ‘iyilik’ etmiş oldu. Bu yüzden ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu sayede ben TEMİZ kalmayı başardım! Kullanılmış bir mendil gibi eskimedim. Ulysses gibi paçavraya dönmedim!”

“Bu dedikleriniz doğru değil!” diye bağırdı Tommaso. Kitaplarda Doktor Bowen hakkında okuduklarını hatırlamıştı. “Siz çocukken ebeveynleriniz evden dışarı adım atmanıza bile izin vermiyorlarmış! Çok istemenize rağmen öteki çocuklarla birlikte oynayamadığınız için sizin içinizi kıskançlık bürümüş!”

“Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm, oğlum...” diye tısladı Doktor Bowen. Sonra da boynundaki zincirin ucunda sallanan anahtarı ortaya çıkardı. “Ne kadar nefret etsem de, maalesef onlarla senin düşündüğünden daha fazla

alakam vardı.”

Rick gözlerine inanamıyordu. “İlk Anahtar... sizde miydi?” diye bağırdı.

“Bu imkansız!” dedi Tommaso, heyecanla başını sallayarak. “Kitaplarda anahtarın Fred’de olduğu yazıyordu.”

“Fred mi? O pişmiş kelle mi?” Doktor Bowen bir kahkaha attı.

“O anahtar benim babama ait...” diye mırıldandı Rick, dişleri sıkarak.

“Baban anahtarı denizin ortasında buldu, evlat...” diye cevap verdi doktor. “Onu tekneye çıkardı. Annen de anahtarı cenazeye getirdi. Onu ilk ben fark ettim. Ve kimse görmeden alıp cebime attım.”

“Sen tam bir alçaksın...” diye fısıldadı Julia. Küçümseyen bakışlarla adama bakıyordu.

“Alçak mı? Ben mi? Kasabadaki öteki insanlara ne demeli peki? Gerçekten kimsenin hiçbir şeyin farkında olmadığını mı sanıyorsunuz? Bunca yıl boyunca trene bakan inek gibi yaşayıp gittiler ha, öyle mi? Kasabada ışıklar, Argo Villası’na tuhaf insanların gelip gitmesiyle yandı... Hepimiz Argo Villası’nda bir dolaplar döndüğünü biliyorduk. Ama gıkımızı çıkarmaya korkuyorduk!”

“Ne korkusundan bahsediyorsun sen!” diye homurdandı Rick. “Neden korkuyordunuz?”

“Kapıların yeniden açılmasından...” diye tısladı Doktor Bowen. “Bugün yaşanan felaketin olmasından!”

Aynı anda Voynich sabrının taşmak üzere olduğunu göstermek için elini salladı. “Lafınızı böldüysem özür dilerim, biliyorum heyecanlı heyecanlı konuşmayı çok seviyorsunuz ama... doktor, galiba ben ipin ucunu kaçırdım. Yanlış anlamadıysam siz kapılarla alakalı tüm bu olayların sizi endişelendirdiğini söylemeye çalışıyorsunuz, öyle değil mi?”

Bowen kararlılıkla başını salladı.

“Bu durumda, karanlıkta kalan bir nokta var...” diye devam etti Bowen. “Az önce bize boynunuzda taşıdığınız özel bir anahtarı gösterdiniz. Merak ediyorum, acaba onu kullanma fırsatını buldunuz mu?”

“Elbette bulmuş!” diye bağırdı Rick. “Eczanesi Papaz Gianni’nin Bahçesi’nde hazırlanmış iksirlerle dolu!”

Doktor tabancasını Rick’e doğrulttu. “Çocuk, sen sus!”

“Soruma cevap verin doktor,” diye bastırdı Voynich. “Bu kapılardan geçip... uzaklara gittiniz mi?”

“Kapalı kalmaları gerekiyordu!” diye cevap verdi Doktor Bowen, inatla. “Ama onlar kapıları açmaya ve yeniden açmaya devam ettiler. Onları durduramadım! Onun ölmesini istedim... Penelope’nin. Çünkü o ölürse kapılar yeniden kapanabilirdi.”

Bu cümle karşısında, karanlıkta asılı duran köprü Rick’le Julia’nın ayaklarının altından çekilir gibi oldu.

Şemsiyenin ucundaki alev yavaş yavaş sönyordu.

“Onu öldürdün... Penelope’yi!” dedi Julia, buz gibi bir sesle.

Kayalıklardaki kan izlerini bulan doktorun ta kendisiydi. Karısının öldüğünü Ulysses Moore’a söyleyen de oydu.

Doktor Bowen.

“Ben kimseyi öldürmedim!” diye bağırdı adam, öfkeyle. Ama yüzündeki ifadeden doğruyu söyleyip söylemediği anlaşılamıyordu.

“Siz kimin için çalışıyorsunuz, Doktor Bowen?” Malarius Voynich bu soruyla hedefi on ikiden vurmuştu. “Moore ailesi-ne ve kapılara karşı beslediğiniz nefretin altında, zorlu geçen bir ergenlikten daha büyük şeyler yatıyormuş gibi geliyor.”

“Ben kimse için çalışmıyorum!”

“Belki birileri sizden anahtarları toplamanızı ve onları kendisine vermenizi istemiştir, olamaz mı? Böyle bir şey için iyi para ödüyorlar mı bari?”

“Tekrar ediyorum: Ben kimse için çalışmıyorum! Ben sadece kapıları ve onlarla alakalı şeyleri *yok etmek* istiyorum!”

“Diyelim ki kapıları yok ettiniz... Ya sonra? Sonra ne yapacaksınız Doktor Bowen?” diye sordu Voynich. Gerçekten merak ediyor gibi görünüyordu.

Doktor Bowen allak bullak olmuş vaziyette adama baktı. “Sonra... her şey bitecek işte. Gidip karımı uyandıracamım ve... bu lanet olası yerden çekip gideceğiz.”

“Başka bir deyişle, bu villayı yaktıktan sonra ne yapacağınız hakkında hiçbir fikriniz yok.”

“Pöh, hayır. Aslına bakarsanız yok.”

“Ve kimse için çalışmıyorsunuz, öyle mi?”

Doktor Bowen bir kez daha kafasını salladı. “Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum.”

“İzin verirseniz bir soru daha sormak istiyorum, Doktor Bowen,” diye baskı yaptı Voynich. Giderek meraklanıyor gibiydi. “Boynunuzda bir anahtar ve önünüzde açılmayı bekleyen bir sürü kapı var. Öteki tarafta neler olduğunu... hiç merak etmiyor musunuz?” Voynich doktorun cevap vermeyeceğini anladığında, konuşmaya devam etti: “Bence merak etmiyorsunuz. Neden biliyor musunuz? Mesela siz reçete dışında hiç yazı yazar mısınız? Resim yapar mısınız? Bir müzik aleti çalar mısınız? Arkadaşlarınız var mı? Evcil hayvan besliyor musunuz? Karınızı seviyor musunuz? Hayır, bunların hiçbirini yapmıyorsunuz, öyle değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Öyleyse söyler misiniz, zamanın nasıl geçtiği sizi ilgilendirmiyorsa bütün Zaman Kapıları'nı açan bir anahtar ne yapasınız?”

“Ah, vaaz vermeyi kes, Voynich!” diye bağırdı Bowen. “Siz de aynı benim gibisiniz!”

“Pek sayılmaz...” diye mırıldandı kundakçılarının şefi. Sonra hızlı bir hareketle Julia'nın sırtındaki zıpkını aldı ve yukarı kaldırdı.

POFF!

Zıpkının sivri ucu Peter Dedalus'un sıcak hava balonuna saplandı ve ortasında, havanın hızla dışarı üflediği bir delik açtı. Kaşla göz arasında sönen balon, neler olduğunu görmek için yukarı bakan doktorun üzerine çöktü.

Bu arada doktor silahını da indirmek zorunda kalmıştı.

Makasçı Kardeşler hep bir ağızdan, “Onu yakalayalım!” diye bağırdılar.

Rick alev püskürten şemsiyeyi köprünün derinliklerine doğru fırlattı.

Her yer karanlığa gömüldü.

Dövüş sesleri ve ardından boğuk bir çığlık duyuldu.

Sonra aniden bir silah patladı. Metalik ses, köprünün derinliklerinde yankılandı. Hepsi oldukları yerde donup kaldılar.

Bir saniye sonra Voynich şemsiyesinin alevini yaktı.

Doktor Bowen geriye doğru sendeledi.

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Az önce duyduğu bir masala inanmayan bir çocuk gibi bakıyordu.

Bir yandan geri geri yürüyor, bir yandan da, "Siz... siz..." diye kekeliyordu.

Yanı başında bir ip sallanıyordu. Doktor ipe sarıldı. İp canlı bir yılan gibi adamın bileklerine sarıldı.

Hemen akabinde sıcak hava balonunun gölgesi gözlerinin önünden kayıp gitti. Balonun sönük ambalajı, kendi sepetinin ağırlığıyla sonsuz derinliklere doğru uzaklaşıyordu.

Malarius Voynich şemsiyesinin alevini söndürdü.

Çocukların gördüğü son şey, Doktor Bowen'in afallamış ifadesi olmuştu. Sonra her yer karardı ve geriye köprünün korkuluğuna çarparak aşağıya sürüklenen bir şeyden çıkan tok bir ses kaldı.

Kundakçıların şefi şemsiyesinin alevini yeniden yaktı.

"Çok iyi," dedi sakince. "Artık şu Metis'i görmeye gitsek nasıl olur?"

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice. This ensures transparency and allows for easy verification of the data. The second part of the document provides a detailed breakdown of the financial data, including a list of all accounts and their respective balances. It also includes a summary of the total assets and liabilities, which shows that the organization is in a financially sound position. The final part of the document contains a list of recommendations for future actions, such as improving internal controls and strengthening the relationship with key stakeholders. These recommendations are based on the findings of the audit and are designed to help the organization achieve its long-term goals.

Bölüm 31

GÜMÜŞ AYNA

Jason'a Agarthi'de eşlik eden bilge ona şehrin meydanındaki bir masada bir kase sıcak ve baharatlı çorba ikram etti.

Ve ona adını söyledi. "Benim adım Mallory."

Ardından kendine gelen oğlanı yanına alıp Bilgeler Şehri'nin, dahice bir sistem sayesinde ısıtılan sokaklarından geçirdi. Ona, yolların olmasının sebebinin taşların altından akan sıcak sular olduğunu anlattı.

Sonra aynı zamanda hem mütevazı hem de görkemli olabilmeyi başarmış kemerli bir yoldan geçtiler. Agarthi sakin, ahenkli, sessiz ve sakin insanların yaşadığı bir şehirdi. Kahkahalar, pazarcıların bağırışları ya da rahatsız edici sesler yoktu. Şehre, durmaksızın akan karların altında kalmış gibi, boğuk bir

atmosfer hakimdi.

Önlerinden ellerinde devasa kitaplar taşıyan akademisyenler, burunlarına altından küpeler takılmış yakların çektiği ve gürültü yapmasınlar diye tekerlekleri kaplanan arabalar gelip geçiyordu. Erkeklerin sakallarının farklı uzunluklarda olması Jason'ın dikkatini çekti. Kadınlar ise püsküllü beyaz şallar takıyorlardı.

İnsanların üzerlerine giydikleri kıyafetler ve kürkler farklı renklerdeydi. Bazıları sandal ağacı, bazıları mimoza, bazıları da kakule kokuyordu. Jason renklerin ve kokuların bir anlamı olabileceğini düşündü ama bu konuda soru sormadı. Gümüş çizgiyi geçtiklerinden beri kendini biraz vurdumduymaz hissetmeye başlamıştı ve kendisine hiç de uygun gelmeyen bir sessizliğe gömülmüştü.

Attığı her adımda kendi kendine adını ve buraya nasıl geldiğini tekrar ediyordu. Her şeyi unutacağı gerçeği onu dehşete düşürmüştü.

Sarmal yollardan yukarı çıktılar. Giderek şehrin kalbine daha fazla yaklaşıyorlardı. Arkasına bakmak için başını çeviren Jason, gördükleri karşısında soluksuz kaldı: yukarıda dünyanın en yüksek dağlarından oluşan bir zincir, aşağıda ise dünyanın en eski buzulunun sırtı görünüyordu. Şehrin sessizliğinde bunun çatır çatır çatırdaması, tatlı bir müzik sesi gibi kulaklarına ulaşıyordu.

Bir süre sonra bilge, "Neredeyse geldik, Jason Covenant," diye haber verdi ve yüzünü Brezilya'daki Sugar Loaf'a benzeyen yu-

varlak bir binaya doğru yürümeye başladı. “Burası Kehanet Evi.”

Jason anladığını belirtmek için başını salladı. Ama soru sormak için içeri girmeyi beklemeye karar verdi.

Kehanet Evi’nin sıcak atmosferine girerken içinden, *Benim adım Jason Covenant. Julia Covenant’ın ikiz kardeşiyim ve Kilmore Koyu’ndan Rick Banner’in en yakın arkadaşıyım. Buraya Ulysses Moore’un ve arkadaşlarının Büyük Yaz sırasında başlarından geçenlere dair sırları çözmeye geldim* diye inatla tekrar etmeyi sürdürdü.

Mallory’nin söylediği gibi girişte ona sırt çantasını boşalttırdılar ve pelerini alıp yerine turuncu renkli bir tunik verdiler.

Jason, yanında getirdiği azıcık eşyasını ve onları ceplerine sokuşturdu. Sonra çıplak ayak Kehanet Evi’nin geniş salonunda yürüdü.

Refakatçisi de kıyafetlerini değiştirmişti. Kapüşonunu çıkardığında Doğulu yüz hatları ortaya çıkmış oldu. Saçları kısacık kesilmişti. Gözleri kısık, beyaz sakalı uzundu.

“Benimle gel...” dedi.

Büyük bir havuzun yanından geçtiler. Havuzun üzeri kapalıydı ve içinden dumanlar tütüyordu. Hemen ardından duvarları inciden yapılmışa benzeyen kavisli bir koridora saptılar. Yavaş adımlarla ilerlerken, Jason devasa bir deniz kabuğunun içinde yürüdüğünü düşünmeden edemedi. Sıcak, nemli ve yapış yapış buharlar burun deliklerini sızlatıyor ve başını döndürüyordu.

Aniden Mallory, koridora açılan binlerce kapıdan birinin

önünde durdu. “Burası senin odan,” dedi.

“Benimle gelmiyor musun?” diye sordu Jason.

“Onlar senin soruların,” dedi bilge, kısaca.

“Cevapları kimden alacağım?”

Bu soru karşısında Mallory hafifçe başını eğdi ve kapının ardındaki beyaz odayı işaret etti.

“Bu yer sorularını gidermek için var. Seni bu şehre getiren cevapları elde ettiğin anda ister onları hatırla, ister hepten unut, ruhun huzur bulmuş olacak.”

Jason yavaşça başını eğdi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Benim adım Jason Covenant. Julia Covenant'ın ikiz kardeşiyim ve Kilmore Koyu'ndan Rick Banner'in en yakın arkadaşıyım. Buraya Ulysses Moore'un ve arkadaşlarının Büyük Yaz sırasında başlarından geçenlere dair sırları çözmeye geldim.

“Son bir şey daha var Jason Covenant,” dedi bilge. Ona bir kese uzattı. İçinde kokulu dal parçaları vardı.

“Bunlar ne işime yarayacak?”

“Hiçbir işine yaramayacak genç gezgin. Çiçekler ve hatıralar aynı şekilde korunurlar...” Bilge gülümsedi. “Kaybolan kokular ve solan renkler gibi.”

Sedef odanın içinde hiçbir şey yoktu.

İçerisi baştan aşağı beyazdı. Oğlanın çıplak ayaklarının altındaki sıcak zemin, sanki taşlar terlemiş gibi hafifçe nemlenmişti. Hava yapış yapıştı ve sanki burnunu bir çiçek buketine sokmuş gibi başını döndürüyordu. Sadece gerekli görülen eşya-

lar koyulmuştu: odanın ortasında basit bir tabure duruyordu. Pencere yerine gümüşten bir dikdörtgen vardı.

Dikdörtgene yaklaşan Jason karşısında kendi yansımasını gördü. Bu bir aynaydı.

Başını kaldırıp bakınca tavanın, farklı şekillerde ve boyutlarda, metalden yapılmış, ışıl ışıl delik ve oyuklarla kaplı olduğunu gördü. *Ne yapmam gerek?* diye düşündü.

Belki de birçok yerde okuduğu manastırlardan birine düşmüştü. Hani şu insanların yıllarca kaldığı, meditasyon öğrenimi gördüğü ve bilgelik seviyesine yükseldiği yerlerden biriydi burası.

Fakat Jason meditasyon yapmak istemiyordu.

Uzun yıllar burada kalamazdı.

Benim adım Jason Covenant. Julia Covenant'ın ikiz kardeşiyim ve Kilmore Koyu'ndan Rick Banner'in en yakın arkadaşım. Buraya... Evet hala hatırlıyordu.

Tabureye oturdu. Ayaklarının tabanı yere değiyordu. Gümüş aynadan yansıyan kendi görüntüsüne baktı.

“Soruları sana mı soracağım?” dedi kendi yansımasına.

Bir defasında saçlarını kestirmek için gittiği berberde otururken keşişin biri hakkında yazılmış bir haber okumuştur. Münzevi bir hayat yaşayan keşiş her birimizin ihtiyaç duyduğu bütün cevaplara sahip olduğunu savunuyordu. O zamanlar bunun saçmalığın dik alası olduğunu düşünmüştü. Şimdi bile tam anlamıyla ikna olmuş sayılmazdı.

Aynadaki aksinde gözlerinden ışıltılar saçıldığını görür gibi

oldu. Sanki onca zaman aradığı cevaplar hep içindeymişler gibi hissetti.

Tavandaki deliklere baktı. Onu dinlemek için açılmış kullara benziyorlardı.

İçinden bir his kalkıp koşarak buradan çıkmasını ve her şeyi ardından bırakmasını söylüyordu.

Buraya kadar gelmişti. En azından bir denemek istiyordu.

“Benim adım Jason Covenant,” dedi aynanın öteki tarafında oturan çocuğa. “Buraya bazı cevaplar bulmaya geldim. İlk sorum şu: Kapıları kim yaptı?”

Jason uzun uzun gümüş dikdörtgenin içindeki kendi yansımaya baktı. Karşısındaki kendi gözleri, kendi dağınık ve buhardan nemlenmiş saçlarıydı. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordu ama ayaklarının altındaki zemin daha da ısınmış ve buhar artmıştı. Oda hamam gibi olmuştu.

Jason gözlerini kapattı. Sonra yeniden açtı.

“Ben...” diye tekrarlayacak oldu ama hemen sustu.

İlk kelimeler tavandan ağır ağır damlamaya başlamışlardı. Yağmur damlaları gibiydiler. Önce hafif hafif damlıyorlardı, sonra hızlarını arttırdılar ve gümbür gümbür üzerine düşmeye başladılar. Aydınlık kelimeler, karanlık kelimeler, soğuk kelimeler, sıcak kelimeler...

Hepsinin ayrı bir sesi ve ayrı bir şekli vardı. Ama kelimeler çevresinde bir biçime girerlerken Jason, onları duyabiliyor ve görebiliyordu.

Kelimeler yukarıdan yağıyor, sırtından akıp gidiyor ve etra-

finda fır dönüyordu. Birbirlerine bağlanıyorlar ve birbirlerinden kopuyorlardı. Cümleler meydana getiriyorlardı.

Jason gözlerini kapattı. Etrafında dans eden kelimelerin arasında hareket edebileceğini düşündü. Onları seçebilir ve bir düzene sokabilirdi.

Ve kendi cevabını meydana getirebilirdi.

“Kapıları yapanlar çok kadim bir halk...” cümlesi döküldü Jason’ın dudaklarından. “Zamanla soyu tükenen... ve tamamen yok olan çok kadim bir halk.”

Ah, evet! Çok kolaydı! Cevaplar zaten orada, parmaklarının ucundaydı. Ama onları kim oluşturuyordu? Ve ne zaman? Ve neden?

Jason binanın içinde bunun gibi yüzlerce oda daha olduğunu düşündü. Şimdi kendisi gibi başkaları da onlarda oturmuş, kendi sorularının cevaplarını dinliyorlardı. Kehanet Evi’nin kulakları ve ağızları sayesinde cevap veriyorlar ya da cevap alıyorlardı.

Öyleyse doğruydı. Mallory dürüst davranmıştı.

Doktor Bowen de bilmeden doğruyu söylemişti.

Ama eğer hepsi doğruysa, buradan çıktığında her şeyi unuttu. Cevapları olduğu gibi soruları da. Onlara ihtiyacı kalmayacaktı.

Artık hiç soru sormayan Nestor’u düşündü. Onun aksine Leonard gerçekleri öğrenmek için hala tırnaklarıyla kuyu kazıyordu. Bilgelik bilgiyi kendinde tutmak ve ötekilerle paylaşmamak demek miydi? Gerçekleri korumalı mıydı? Yoksa onları

yaymalı mıydı? Jason bu soruya cevap verebileceğini hiç sanmıyordu.

Öteki sorulara gelince... Onlarla ne yapacağını çok iyi biliyordu. Son ana kadar kendisini engelleyeceklerinden korkarak bekledi. Yaptığı plan yavaş yavaş bir çocuğun aptalca planı gibi gözükmeye başlamıştı. Ama kimse onu engellemedi.

Belki de bilgiler düşündükleri kadar bilge değillerdi. Veya Jason onlardan daha kurnazdı.

Julia Covenant'ın ikiz kardeşi ve Kilmore Koyu'ndan Rick Banner'ın en yakın arkadaşı Jason Covenant, Morice Moreau'nun defterini dizlerinin üzerine açtı ve parmağını sayfalarındaki resimli çerçevelerin arasında gezdirdi. O anda birilerinin deftere bakmasını ve her şeyi unutmadan önce sesini duymasını umut ediyordu.

“Okumaya başlayın, çocuklar...” diye mırıldandı. “Ama sonra bana da anlatın, olur mu?”

Pirene Dağları'nın eteklerinde gizli, hayali bir yer vardı. Bazı gezginler oraya Arcadia derlerdi. Bu ülkede kimse hastalanmazdı. İşte bu şehrin son sakini o sırada yere çömelmiş ve Morice Moreau'nun defterini önüne açmıştı.

Çok yorgundu. Ve kendini yalnız hissediyordu.

Konuşan sayfaların içinde yeni bir figürle karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Bu karşısındaki yüz, çocuk kılığında bir bilgeye aitti.

Elini sayfanın üzerine koydu ve dinledi.

“Kapıların ustaları...” diyordu çocuk yüzlü bilge, “soyu tükenmiş bir halktı. Onlar tarihin ilk vakitlerinde, zamanın bir mekanizma değil, felsefi bir husus olduğu günlerde yaşamışlardı. Onlar bir deniz kavmiydi. Ama ustalar sadece kapı yapmıyorlardı: onlar hikayeler de anlatıyorlardı. O günlerde başka hayali halklar da vardı. Bazılarına ‘melekler’ deniliyordu, bazılarına ‘periler’. Bazıları günümüze kadar yaşamayı başardı, bazıları başaramadı. Yaşamayı başaranlar hafızalarda yer edendiler. Yaşamayı başaramayanlar ise isimleri hafıza labirentinin en ıssız ve en karanlık tünellerinde yitip gidenlerdi. Labirent her birimizin içinde uzanıyor. Kapıların ustaları bu labirenti iyi tanıyorlardı. Bu yüzden kapıları yapmak ve onları birbirine bağlamak için labirenti kullanmayı uygun görmüşlerdi: hatırladığımız veya başkalarının bizim için hatırladığı şeyler sayesinde bir yerden başka bir yere seyahat etmemiz mümkündü. Bir yerden bir yere sadece hayal gücümüz vasıtasıyla veya başkalarının hayalleri vasıtasıyla yol alabilirdik.”

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Sonuncu molayı nefes almak için kullandı. Dini bir ayine katılmış gibi sessizce çocuk yüzlü bilgeyi dinliyordu.

Defterin sayfalarından konuşan genç bilge, “Geriye hiç kapı ustası kaldı mı?” diye sordu.

Ve kendi kendine cevap verdi: “Hayır. Sonuncular yıllar önce aramızdan ayrıldılar.”

“Onların sırlarını bilen kimse kalmadı mı?”

“Ustalar artlarında ne bir varis, ne bir enstrüman, ne de yazı

biraktılar. Onlardan geriye sadece bölük pörçük bilgiler kaldı. Aslında kapıları yapmak için kullandıkları esas enstrümanlar hikayelerdi. Bu hikayelerde onların kapıları yapmak için üç elementi bir araya getirdikleri anlatılıyordu. İlk element kökleri rüzgarda salınan ve rüzgarla beslenen bir ağacın dallarıydı. İkinci element nadir bulunan ve hafızamızın da ana maddesi olan, *biribir* adında bir metaldi. Bu metal, Gölgeler Labirenti'nin hudutlarındaki kristallerin içinde veya insan beyninde, bir gramın milyonda biri oranında bulunabilir. Üçüncü element ilk kapıdan giren ve ikinci kapıdan çıkan kişidir. O rehberdir ve girmeden önce nereden çıkacağını bilmektedir. Böylece rehber iki yeri birbirine bağlayabilir.”

“Anahtarların yapıldığı metali nerede bulacağımı söylediniz. Ya tahta? Onu nerede bulacağım?” diye sordu oğlan.

Ve kendi kendine cevap verdi: “Tahta, metalden daha nadidedir. Rüzgar ağaçlarından geriye sadece üç tane kaldı. İki tanesi ölümlü insanların ulaşamayacağı yerlerde. Onları koruyan sıra dışı muhafızlar ölümsüzlerin bile yüreklerine korku salıyorlar. Geriye üçüncü bir ağaç daha kalıyor. Üçüncü ağaç, Argo Villası olarak bilinen bir evin özel bahçesinde yetişiyor. Ve herkesçe ‘çınar ağacı’ olarak biliniyor.”

Etraflarında dönüp duran ateş böceklerinin ışığında Metis'in yanına çömelmiş oturan Makasçı Kardeşler, Julia, Rick ve Tommaso can kulağıyla Marius Voynich'in ağzından dökülen kelimeleri dinliyorlardı.

Ateş böcekleri mağaranın içinde dönmeye başladıktan sonra adam iskelenin ucuna gidip oturmuş ve bir daha da kalkmamıştı. Geminin güvertesine çıkmak ve hayali limanlardan birine ulaşmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu ki, aklına Morice Moreau'nun defteri gelmişti. Defteri cebinden çıkarıp sayfalarını karıştırmış ve daha önce hiç görmediği bir resimle karşılaşmıştı: sayfanın içinde çocuk yüzlü bir bilgenin resmi vardı. Kundakçuları şefi hiç düşünmeden elini sayfanın üzerine koymuş ve dinlemeye başlamıştı.

“Zaman Kapıları neden Kilmore Koyu'nda?” diye sordu genç bilge.

“Çünkü hayali halklar Zaman Kapıları'nı sonsuza kadar ortadan kaldırma kararı aldıklarında, bazı ustalar bu karara karşı çıktı. Aralarından birkaçı yüreklere korku salan, kapkara ve sivri uçlu gemilere bindiler ve kapıları kurtarmak için denizleri aştılar. Ötekiler kapıları dipsiz derinliklere gömdüler. Kapılardan sekizi kurtarıldı ve Kilmore Koyu'na getirildi. Orada, gözlerden uzak bu koyda, insanlar onların varlığını unutuncaya dek, uzun yıllar fark edilmeden saklandılar. Ama insanlığın hem en büyük erdemi hem de en kötü huyu olan merak duygusu kapıların insanlar tarafından yeniden bulunup açılmasına yol açtı. Sonra kapıları yeniden kapattılar. Ve yeniden açtılar.”

“Onları neden kapamak gerekiyor? O kadar mı tehlikeliler?”

“Kapılar sadece bir geçit. Asıl tehlike onları kullanan ve öteki tarafa geçen kişiler. Kapılar uzak yerleri yakınlaştırıyorlar ve

insanların birbirleriyle temas kurmasını sağlıyorlar. Hatta başta kapıları istemeyen çoğu insan, bir zaman sonra onların yok edilmiş olmasını büyük bir kayıp olarak görmeye bile başladı. Çünkü bir süre sonra uzak ülkelere ulaşmayı sağlayan yolların bilgisi hafızalardan silinip gitmiş ve bu ülkelerin, unutulmuş halkları ölmek için evlerini terk etmek zorunda kalmışlardı.”

Bunun üzerine çocuk yüzlü bilge, “Kilmore Koyu hayali bir yer mi?” diye sordu.

Ve kendi kendine cevap verdi: “Hayır, daha değil. Bazıları Kilmore Koyu’nun hayali bir yer olduğunu söylese de, burası aslında hayali bir yer olmak için her türlü niteliğe sahip gerçek bir yer. Ancak kasabayı arayan gezginler buraya ulaşmayı başaramazlarsa, Kilmore Koyu hayali bir yere dönüşebilir. Öyleyse şunu söyleyebiliriz: gerçek olan şeyler zamanla hayallere dönüşürler. Ve hayaller unutulmaya yüz tutarlar. Unutulan şeyler ise sonsuza kadar kaybolurlar. Ve onlarla beraber kapılar da yitip gider.”

“Düzen böyle mi işliyor?” diye sordu genç bilge. “Yani ne kadar çok insan Kilmore Koyu’nun sırrını bilirse, o kadar iyi, öyle mi?”

Ve hemen cevap verdi: “Kapı ustalarının eserlerinin yeryüzünden kaybolmamasını istiyorsan, bunun başka yolu yok.”

Anita, babasına Argo Villası’nın yandığını haber vermek için koşarak kasabanın kliniğine girdi ve onu elini Morice Moreau’nun defterine koymuş vaziyette sedyede otururken buldu.

“Konuştuklarını duyabiliyorum,” diye mırıldandı adam gülümseyerek.

Anita babasının yanına oturup “Ne diyorlar?” diye sordu.

“Büyük Yaz’ı beraber geçiren arkadaşlardan buraya gelen oldu mu, diye merak ediyorum...” diye soruyordu Jason.

“Sadece bir tanesi. Geldi ve birçok soru sordu. Fakat geri döndüğünde cevapları unutmuştu.”

“Penelope Moore muydu?” diye sordu oğlan.

Cevap çok netti: “Hayır.”

Jason’ın “Birkaç sorum daha kaldı,” diye sesi duyuldu defterin sayfalarından. “Penelope Moore hayatta mı?”

Cevap da bir o kadar basitti: “Evet.”

“Neden eve dönmüyor.”

“Çünkü geri dönüş yolunu unuttu.”

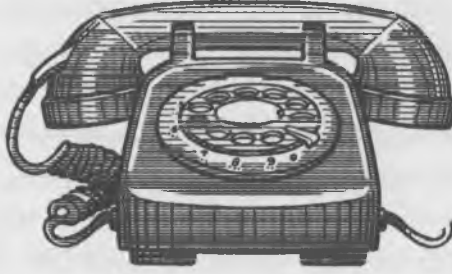
“Öyleyse Kilmore Koyu’nun büyük sırrı ne?” diye sordu Jason büyük bir kararlılıkla.

“Ustaların sırrı çok basitti: hatırlamak. Ama hatırlamak yola koyulduğun anda unuttuğun bir mücadeledir: zaman her şeyi hatırlayamaz. Yanında götüreceğin şeyleri seçersin ve geri kalanları ardında bırakırsın. Hayatta kalman için gereken şeyler vardır, yok etmen gereken şeyler vardır. Bundan fazlasını bil-meyiz. Ama neyi hatırlamak istediğimizi nasıl seçeceğiz? Bunun bir kuralı yok. Şairler güzelliğin, aşkın, duyguların veya acıların hatırlandığını söylerler. Ressamlar renkleri ve geceyi hatırlarlar. Müzisyenler sesleri ve bütün seslerin en güçlüsü olan kalbin

atışlarını hatırlarlar. Belki de asıl sır budur: kalbinin sesini ve onu büyük bir hızla attıran şeyi hatırlamak.”

Son cümlenin ardından Bay Bloom defteri kapattı ve sıkıca kızına sarıldı.

Bölüm 32

ÇEVİRMEN

Telefonun sesi işini yarıda kesmesine neden oldu.

Ulysses Moore günlüklerinin çevirmeni telefonu açmak için çabucak oturduğu yerden kalktı. “Harika,” dedi. “Beni daha mutlu edemezsiniz.” Sonra telefonu kapattı ve salona geri döndü. “Size çok iyi haberlerim var...” dedi Bayan Bloom’a. Kadın, Fred Ayaktauyur’la birlikte divanda oturuyordu.

Kadına konuşmadan önce dinlemesini işaret etti. Bayan Bloom isteksizce de olsa boyun eğdi.

“Görünüşe göre her şey ortaya çıktı. Elbette hepsi değil ama en önemli kısımları. Her şeyden önce, İlk Anahtar’ın kimin elinde olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz. Bir süredir bu konuda ne yapacağımızı bilmez haldeydik.” Çevirmen kuşkuyla kafa-

sını salladı. “Doğrusu bu büyük bir sürpriz oldu. Günlükleri okurken hiç aklıma gelmemişti...” Kendisine şaşkın bir ifadeyle bakan kadını süzdü. Sonra Fred Ayaktauyur’a döndü. Adam elinde bir bardakla kendisine bakıyordu. “İnanabiliyor musun? İlk Anahtar bunca zaman Doktor Bowen’deymiş!”

“Ne diyorsun!” diye bağırdı Fred Ayaktauyur. “Her zaman tuhaf biri olduğunu düşünmüşümdür. Şuna bak: Doktor değil, aşı yapan bir köpek sanki!”

“Ama artık bizim için bir sorun olmaktan çıktı, Fred.” Çevirmen gülümsedi. “Hanımefendi, isterseniz kaldığım yerden anlatmaya devam edeyim... Birkaç dakika daha sabredebilerseniz anlatacaklarımı bitirmek istiyorum. Birkaç sene önce elimde, içinde Ulysses Moore’un günlüklerinin durduğu bir bavul geçti. Fakat ne yazık ki hikayenin en önemli kısmı eksikti: hikayenin sonu, yani İlk Anahtar’ın kimin elinde olduğu sorusu havada kalıyordu. ‘Suç ortaklarım’ dediğim kişilerin buna verecek cevapları yoktu. Sonu olmadığı için günlükler de *işlevlerini yerine getiremiyorlardı*: bir hikayenin sonu, o hikayenin işlevini yerine getirip getirmediğini gösteren en önemli unsurdur. Konunun büyük bölümü İlk Anahtar meselesi etrafında dönüyordu. Ama kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Bu durum benim aklıma bir fikir getirdi: İlk Anahtar’ın uydurma birisinde olduğunu söyleyip gerçeğinin ortaya çıkmasını sağlamayı planladım. Ve düşündüğüm gibi de oldu. Bowen, Ulysses Moore kitaplarında kendi çocukluğunun hikayesini okumuş olmalı. Fakat Fred’in İlk Anahtar’la birlikte Venedik’e kaçtığı

bölümde muhtemelen neye uğradığını şaşırmıştır. Bu şaşkınlık onu araştırmalarına geri dönmeye itti ve sonunda açığa çıkmak zorunda kaldı.

“Söylemeye çalıştığınız şey...” Bayan Bloom zorlukla konuşuyordu, “kızımın bir tür... tuzağın içine düştüğü mü?”

“Onun gibi bir şey, evet.” Çevirmen gülümsedi. “Ama sizi temin ederim bu, başından sonuna kadar ayrıntılı bir biçimde düşünülmüş bir tuzak! Her şey huysuz bir bahçıvanın, onun hayat hikayesini, kasabasını ve seyahatlerini çok iyi bilen arkadaşları tarafından düzenlendi. Bunun sonucunda aralarından kimin onlara ihanet ettiğini ortaya çıkarmak istiyorlar. Çünkü her şey ama her şey olabilecek en iyi şekilde sonuçlanmalı. Ve şu anda ben öyle olacağından adım kadar eminim.”

“Demek istediğiniz şey...” diye fısıldadı kadın, “hikayenin daha bitmediği mi?”

“Bakış açınıza göre değişir. Kanımca, sizin bakış açınıza göre geriye fazla bir şey kalmadı...”

Çevirmen duvardaki saate bir göz attı. O sırada telefon ikinci kez çaldı. “Bana bir dakika izin verin.”

Telefonu açtı, çabucak karşıdaki kişiye selam verdi, sonra yüzünde parlak bir gülümsemeye salona geri döndü. “Anlaşılan Cornwall’daki küçük kasabamızın telefonları yeniden bağlanmış! Telefon size Bayan Bloom: KIZINIZ ve kocanız arıyor.”

The text on this page is extremely faint and illegible. It appears to be a standard page of prose, possibly containing a list or numbered items, but the content cannot be discerned.

Bölüm 33

SON

Küçük Flint her zaman işleri yüzüne gözüne bulaştırırdı zaten. Nestor'un kulübesini yakmayı başarmıştı, tamam ama sıra Argo Villası'nı yakmaya geldiğinde işin görüldüğünden daha zor olduğu ortaya çıkmıştı. İçeride kimse olmadığı için ev eskisinden daha hayaletli ve korkutucu görünüyordu. Bu yüzden oğlan içeri adım atmak istememiş ve bidonda kalan azıcık benzini verandaya dökmekle yetinmişti. Bu da yetmezmiş gibi, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ve aniden bastıran rüzgar azıcık çabasını da sonuçsuz bırakmıştı. Sonunda kendini suçlu hissederek süklüm püklüm bir vaziyette Argo Villası'ndan uzaklaştı. Bir deliğe girip her şey halloluncaya çıkmayacaktı.

Böylece, her şey hesaba katıldığında, Argo Villası, yağmu-

run da yardımıyla tahmin edilenden daha az zarar görmüştü: Nestor'un kulübesi dışında neredeyse hiç hasar görmemişti.

Olanlar karşısında Covenantlar neredeyse küçük dillerini yutacaklardı. Bayan Covenant kocasını, sel felaketini atlarmaya çalışan kasabalılara yardım etmeye çalışırken bulmuş, yüreğine su serpilmişti. Ama villada çıkan yağmur yaşadığı sıkıntılara tuz biber ekti. Kadın o gün Londra'daki eski hayatına geri dönme planları yapmaya ve bu fikrini kocasına açıklamak için uygun bir zaman gözetmeye başladı.

Yangın devam eder ve dumanlar gökyüzüne doğru tırmanırken Argo Villası'ndaki Zaman Kapısı'ndan geçip giden altı kişi de geri döndü. Altısı birden üstlerine Azteklerin kamış eteklerinden giymişlerdi. Metis'i kullanarak kayıp şehir Eldorado'ya gitmişler ve aşağıda geçirdikleri birkaç dakika içinde kıyafetlerini değiştirip başlarına tuhaf şapkalar takmışlardı.

Kulübedeki yangını söndürmeye koşan ilk kişiler, Rick, Julia, Tommaso, Makasçı Kardeşler ve Marius Voynich oldu. Fakat sahil yolundan yukarı çıkan otomobillerin sesini duyar duymaz hepsi saklanacak bir yer aramaya başladılar. Açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyorlardı. Özellikle de kundakçılar.

Parkı çevreleyen duvardaki bir delikten geçip sahil yoluna çıktılar ve patika yollardan Moore Mozolesi'ne doğru tırmandılar. Oraya varduktan sonra da Kaplumbağa Parkı'nın kalbindeki açıklığa doğru yola koyuldular.

Hızlı hızlı yağın yağmurun altında yürüyorlardı. Sonunda

hedefledikleri açıklığa vardılar. Orada onları üç kişi bekliyordu: Bay Bloom, kızı Anita ve Kara Volkan. İhtiyar makinistin gözlerinden uyku akıyordu ama o anı dünyadaki hiçbir şeye değiştirmek istemediği için sedyeden kalkıp Bay Bloom ve Anita'yla birlikte gelmişti. Zaten kasaba parkının ıssız bir köşesindeki bu açıklığa nasıl ulaşılacağını da ötekilere o tarif etmişti.

O ana kadar tanışma fırsatı bulamamış olanlar birbirlerine alalecele takdim edildiler. Zaten bu maceranın kahramanlarının birbirlerine attıkları bakışlar, sözcüklerden daha büyük anlamlar taşıyordu.

Sonra dokuzu birden ıslak çimenlerin üzerine oturdular, yorgun argın ve soğuktan tir tir titreyerek bir şey olmasını beklemeye başladılar.

Ne kadar beklediklerini bilmiyorlardı. Ama sonunda fırtına bulutları dağılmış ve güneş süslenip püslenmiş bir hanım gibi yüzünü göstermişti. Ama hiçbir şey olmuyordu. Sonunda çimenlerin üzerinde oturan dokuz kişinin sabrı taşmaya başladı.

“Daha bekleyecek miyiz?” diye sordu aralarından biri.

“Gerçekten Agarthi'ye gittiğinden emin miyiz?” diye sordu bir başkası.

“Kim bilebilir? Onca şeyi anlattıktan sonra kendi adını bile hatırlamıyordu!” diye cevap verdi üçüncüsü.

Sonra altın yaldızlı bulutlar menekşe rengine bürünmesiyle birlikte heykelin sonuna kadar açılmış ağzındaki kapı açıldı. Kapıdan önce kar taneleri girdi, sonra da yüzü kağıt gibi olmuş bir oğlan. Şaşkın gözlerle etrafına bakınıyordu.

Birkaç saniye süren çekingenliğin ardından oğlan “Hey!” diye bağırdı. “Burada ne işiniz var?”

Oğlanı karşılamaya koşan ilk kişi kız kardeşi oldu. “Jason! Nasılsın? Nasıl hissediyorsun?”

“Turp gibiyim, kardeş. Ya sen?”

“Sana ne yaptılar?”

“Kimden bahsediyorsun?” Jason şaşırılmış görünüyordu. “Aşağıda kimse yoktu. Sadece bir buz kütesinin eteklerinde son bulan bir kanyon vardı. Birileri var mı diye seslenmeyi denedim ama... kimse cevap vermedi. Galiba oraya kadar boşu boşuna gitmişim: aradığım cevapları bulamadım. Doğrusunu isterseniz Agarthi’yi bile bulamadım. Ama... biliyor musunuz? Artık o kadar da umurumda değil.”

Kız kardeşine sarıldı ve anlatmaya devam etti: “Şimdi bana burada ne işiniz olduğunu söyleyin. Bir şey mi oldu?”

Ötekiler de yavaş yavaş oğlanı karşılamak için yaklaşmaya başladılar.

Jason, Kara’yı ve Anita’nın babasını gördüğüne sevinmişti. Nestor’un ve annesiyle babasının nasıl olduklarını sordu. Yeni tanıştığı Tommi’yle şakalaştı.

Makasçı Kardeşler, Voynich ve Bay Bloom ise kenarda duruyorlardı.

Bay Bloom, iki kundakçı kardeşe, “Tanışıyor muyuz?” diye sordu.

“Sadece ismen,” diye cevap verdi kıvrıkcık saçlı kardeş. “Bir ara sizi arabayla takip etmiştik.”

“Ah, memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum,” diye cevap verdi sarışın.

Bu arada Rick de Jason’a yaklaştı ve onu sıkıca sarıldı. Sonra oğlanın kulağına eğilip fısıldadı: “Sana anlatacak bir dolu şeyimiz var.”

“Deme!”

“Evet. Bana güven.”

“Her zaman, eski dostum. Her zaman.”

Aynı anda Kara ağzını sonuna kadar açıp gürültüyle esnedi. Sonra Jason’ın sırtına hafifçe vurdu. “İyi iş çıkardın, evlat! Tam anlamıyla dahiceydi! Kırk yıl düşünsek aklımıza gelmezdi!”

“Efendim? Ne aklınıza gelmezdi?”

Cevap olarak Kara göz kırptı ve kenara çekildi.

Ve adamın arkasında bekleyen Anita ortaya çıktı.

Venedikli kızı karşısında gören Jason’ın gözleri fal taşı gibi açıldı: akşam esintisi kızın kuzguni siyah saçlarını dağıtmış ve günbatımı ışıkları koyu renk gözlerini kehribara dönüştürmüştü. “Ah, selam,” diye geveledi oğlan. Yanakları kıpkırmızı oldu.

“Sakin bir daha böyle bir şey yapayım deme, Covenant,” dedi kız azarlıcasına.

Jason huzursuzca gülümsedi. “Sinirlenmekte yerden göğe kadar haklısın. Ben...”

Anita sağ elinin işaret parmağını oğlanın dudaklarına koydu ve onu susturdu. “Sakin özür dileme,” dedi gülümseyerek.

Çocukların biraz ötesinde duran Bay Bloom neşe içinde kırdadı. Onların ağzından çıkan kelimeleri duyamıyor olabi-

lirdi ama kızının Jason'ın elini eline aldığı ve oğlanı kendine çektiğini görebiliyordu.

Voynich sert sesiyle hemen yanında fısıldamaktaydı: "Kalp söz dinlemez."

Balıkçı kadın heykeli kırılmıştı. Villa'yı kurtarmaya gelen birileri, etrafı kontrol ederken onu düşürmüş olmalıydı. Heykelin kafası bedeninden ayrılmıştı.

Nestor büyük bir özenle kafayı yerden aldı ve kenara koydu.

Bunu yapmak bile nefes nefese kalmasına neden oldu. Evin dışında hala bir dolu insan vardı. Kasaba halkı bu günün ne kadar uzun sürdüğünden bahsediyor ve yakından görme fırsatı elde ettikleri Argo Villası'na akın ediyorlardı.

Kadife Eller'in çekici aracı, Doktor Bowen'in arabasıyla, sahil yolunun birkaç metre aşağısında duran kırmızı Agusta 125'i almaya gelmişti. Adamcağız bir yandan işini yapıyor, öte yandan da bu iki aracın nasıl oldu da aynı anda orada buldukları üzerine teoriler üretiyordu.

Acaba Doktor'a ne olmuştu?

Nestor kasabanın kliniğindeki sedyede uyandığında Anita ona her şeyi anlatmıştı. Samimi olmak gerekirse Nestor, doktor hiç ama hiç umursamıyordu.

Bütün bu olan bitenler, kaybedilen şeyler, hatta doktorun tuzağına düşmesi bile umurunda değildi. Onun kalbinde sadece tek bir şey vardı.

Penelope hala hayattaydı.

Dışarıda bir yerlerde yaşıyordu. Eve nasıl döneceğini unutmuştu.

Bilgelerin söylediği buydu. Morice Moreau'nun defteri sayesinde bu bilgi dünyaları dolaşıp onun kulaklarına kadar gelmişti. Bunlar gerçekten bilgelerin kelimeleri miydi... yoksa Jason hayalleri miydi. Emin olmak imkansızdı.

Aslına bakılırsa her ikisi de doğru olabilirdi: hayaller ve bilgece sözler çoğunlukla kol kola yürürlerdi.

Nestor, balıkçı kadın heykelini yeniden ayakları üzerinde kaldırdı. Tam bu sırada heykel kaidesinin altına yapışmış bir kağıt olduğunu gördü. Üzerinde bir şiirin dört satırı yazıyordu. Hem de Penelope'nin el yazısıyla.

Şiir şöyleydi:

*Zamanın akıp gitmesi değil,
Kemiren hayatı ve sevgiyi.
Ne de sözlerin değişmesi
Söndürebilir...*

Şiir üç nokta işaretiyle son buluyordu.

"... benim kalbimi," diye ezbere okudu Nestor. Zihninin en ıssız köşelerinden şiirin sonunu bulup çıkarmıştı.

Bu şiiri nerede yazmışlardı? Bunu yazmalarına ne vesile olmuştu? Seyahatlerinden hangisindeydiler? Hatırlamıyordu. Karısıyla birlikte böyle küçük şiirler yazdığı günlerin üzerinden çok uzun zaman geçmişti... Bunu düşünmek bile onu yeniden

Penelope'nin yazdığı o mektubun acı dolu hatırasına ve mektubu takip eden olaylara götürdü.

Belki bininci kez kendi kendine karısının şimdi nerede olduğunu sordu. Jason bilgelere bunu sormamıştı. Sorduysa bile, cevap Morice Moreau'nun defterinin sayfaları arasında kaybolmuştu.

Penelope nereye gittiyse gitmişti. Nestor'un emin olduğu tek şey karısının tek başına oradan oraya sürüklenip durmasına izin vermeyeceğiydi. Ondan daha fazla ayrı kalmayacaktı. Bu aldatmaca çok uzun sürmüştü.

Tam bu sırada, "Evine olanlar için çok üzüldüm," dedi bir arkasından gelen ses.

Nestor dönüp arkasına baktı. Konuşan Bayan Covenant'tı.

İhtiyar bahçıvan zorlukla ayağa kalktı. Geçirdiği bir kazanın ardından bacakları bir daha tam olarak iyileşmemişti. Arada sırada ağrıları artardı.

"Endişelenmeyin," dedi kadına. "Orası benim gerçek evim değildi."

"Bir tane daha yaptırabiliriz," diye devam etti kadın. Sesi titriyordu. "Eşyalarını da yenileyebiliriz... çünkü galiba onlar da yandı."

"Ah, içeride önemli sayılabilecek bir şey yoktu," dedi bahçıvan. Oysaki yangın birçok hatırayı ve eşi benzeri olmayan kitabı yakıp kül etmişti. Kitaplar arasında *Hayali Yerler Sözlüğü*, *Var Olmayan Kitaplar Katalogu*, *Var Olmayan Nesnelerin Alfabetik Listesi*, *Unutulmuş Diller Sözlüğü*, *Hayali Bitkiler Rehberi*

ve daha onlarcası vardı. “Her halükarda... mala gelen cana gelmesin demeliyiz. Onlar sadece cansız birer nesneydi. Yenilerini alabiliriz.”

“Haklısın Nestor.”

“Gerçekten, endişelenmeyin.”

Bayan Covenant birisinin kendisine seslendiğini duydu. Aceleyle Nestor’dan özür diledi ve biraz da bu acı dolu konuşmaya devam etmek istemediğinden bahçıvanın yanından ayrıldı.

İhtiyar bahçıvan, elleri arasında tuttuğu balıkçı kadın heykelinin başına baktı. Onu yeniden heykelin boynuna yerleştirmeyi denedi. Birkaç denemenin ardından pes etti ve sövüp sayarak heykelin başını yakındaki bir masanın üzerine bıraktı. Her şeyi yerine yerleştirmeye çalışmanın ve hiçbir şeyin değişmemesini ummanın bir anlamı var mıydı?

Belki de yoktu.

Belki de hiçbir anlamı yoktu.

Nestor sütunlu kapıdan çıktı ve atalarının portrelerinin asılı durduğu merdivene baktı. Büyükbabasının, hala yerde duran resmine basmamaya özen göstererek üst kata çıktı.

Kulenin tepesindeki odanın aynalı kapısını itti ve ışığı açtı.

Kendi pencereleri. Kendi çalışma masası. Kendi gemi modelleri. Kendi küçük seyahat günlükleri... Günlükleri topladı ve hepsini bir sırt çantasına yerleştirdi. Sonra çalışma masasının ahşabını okşadı ve son bir kez daha kulenin pencerelerinden dışarıdaki deniz manzarasına baktı.

Kilmore Koyu eski sükunetine geri kavuşmuş gibi görün-

yordu. Dalgalar sahili yalıyorlardı. Ay gökyüzünde yükseliyordu.

Nestor alt kata indi, kaptan ceketini ve Julia'nın Eldorado'dan döndükten sonra saklaması için kendisine verdiği anahtar kutusunu aldı. Ceketini sırtına geçirdi. Üzerine tam oturmuştu. Hemen ardından dört anahtarı almak için kutuyu açtı ve ötekileri sırt çantasına koydu.

Argo Villası'nın Zaman Kapısı'na yaklaştı. Bu kapı evin en eski duvarına yerleştirilmişti. Kapkaraydı. Sanki bir zamanlar insanlar onu yakmaya çalışmışlardı. Ve üzeri çiziklerle doluydu. Sanki bir zamanlar birileri onu açıp dışarı çıkmak için üzerine tırnaklarıyla kazımıştı.

“Alligatör,” dedi Ulysses Moore ve ilk anahtarı kilide soktu. “Çalığışu. Kirpi. Istakoz.”

Birilerine veda etmek ya da son bir şeyler söylemek istercesine durdu. Ama sadece bir dakika.

Sonra kapının ardından gözden kayboldu. Sanki hiç var olmamıştı.

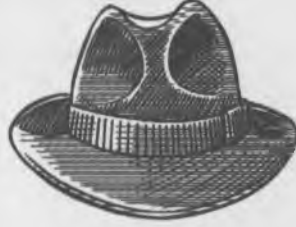

Taş Ağız

Kaplumbağa Parkı

İÇİNDEKİLER

1. <i>Batık</i>	7
2. <i>Rüzgarın Çocukları</i>	13
3. <i>Köstek Olan Kişi</i>	21
4. <i>Bir Çamur Deryası</i>	27
5. <i>Kilmore Koyu'nun Doktoru</i>	35
6. <i>İşverenler.</i>	45
7. <i>Bir Telefon</i>	51
8. <i>Duvarların Ötesinde</i>	57
9. <i>İyiler ve Kötüler.</i>	65
10. <i>Eczacının İlaçları</i>	79
11. <i>Şüphe Uyandıran İlaç</i>	87
12. <i>Kilitteki Anahtar.</i>	99
13. <i>Kilitli Kasa</i>	105

[The text in this section is extremely faint and illegible. It appears to be a list or index of entries, possibly organized in columns or rows. The content is too light to transcribe accurately.]

14. Kayalığın Tepesinde.	113
15. Kadife Eller Tamirhanesi.	119
16. Berabere	129
17. Pamuk Prenses Operasyonu	139
18. Plan	149
19. Kaçış.	155
20. İhanet.	161
21. Yaşayan Ev	169
22. Kadim Yol	175
23. Mahkumlar.	189
24. Argo Villası'nın Hayaleti	195
25. Agarthi	205
26. Bizimkiler Geliyor	213
27. Eşiğin Ötesinde	225
28. Kovalamaca	231
29. Yangın	239
30. Köprü	247
31. Gümüş Ayna	259
32. Çevirmen	273
33. Son.	277

ULYSSES MOORE

**Macerayı, gizemleri ve sırları seven
çocuklar için bir kitap serisi**

1. ZAMAN KAPISI
2. UNUTULMUŞ ESKİ
HARİTALAR DÜKKANI
3. AYNALAR EVİ
4. MASKELER ADASI
5. TAŞLARIN MUHAFIZLARI
6. İLK ANAHTAR
7. SAKLI ŞEHİR
8. YILDIRIMLARIN EFENDİSİ
9. GÖLGELER LABİRENTİ
10. BUZLAR ÜLKESİ

while the a... man in...
the aggregate... present the...
and his pay for faithful service to you

RECEIVED PAYMENT

CARRIER, ROUTE NO.

DATE

191

Phone your Want Ads to the... News
BOTH PHONES 3352

while the a... man in...
the aggregate... resent the...
and his pay for faithful service to you

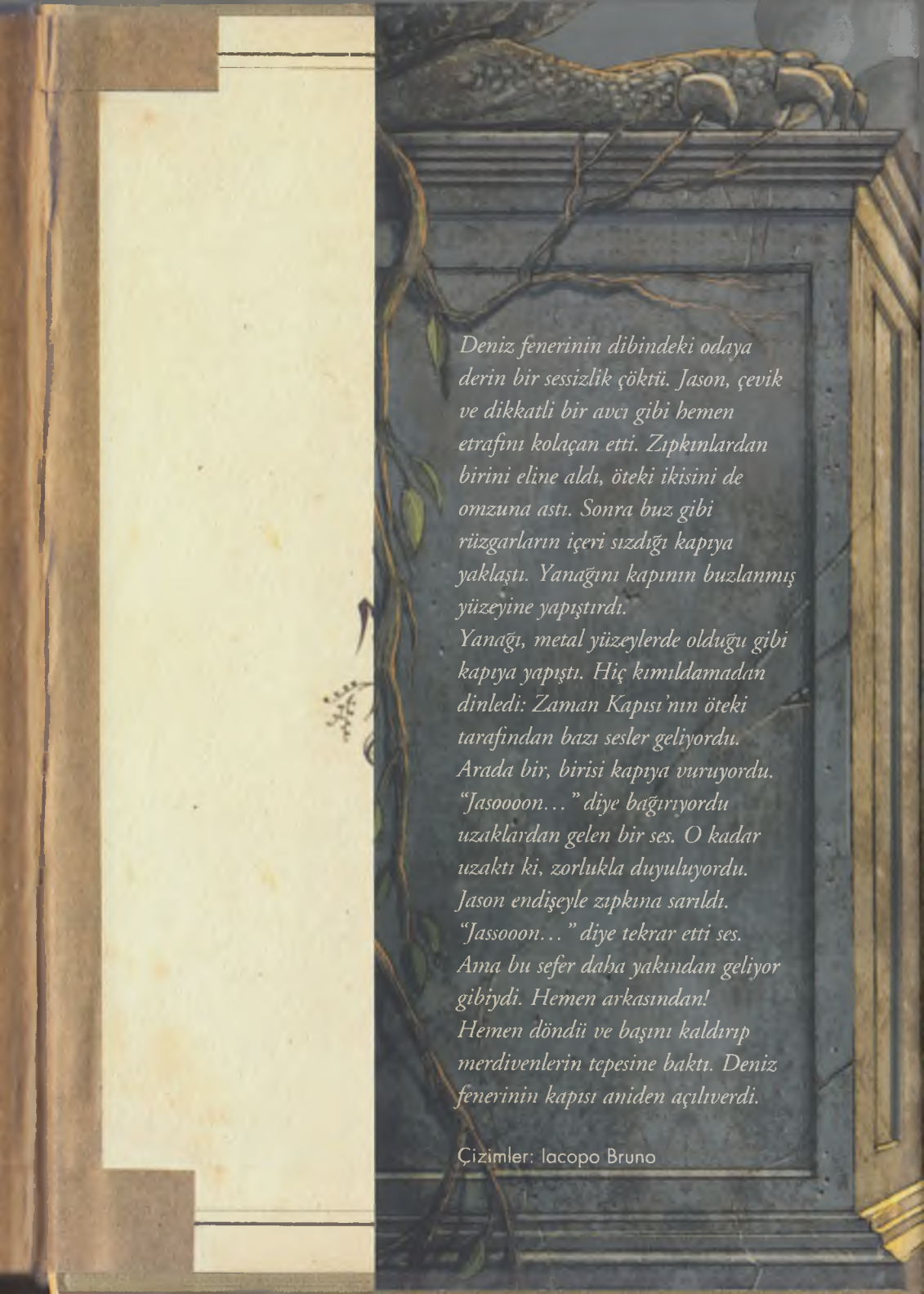
RECEIVED PAYMENT

CARRIER, ROUTE NO.

DATE

191

Phone your Want Ads to the News
BOTH PHONES 3352

Deniz fenerinin dibindeki odaya derin bir sessizlik çöktü. Jason, çevik ve dikkatli bir avcı gibi hemen etrafını kolaçan etti. Zıpkınlardan birini eline aldı, öteki ikisini de omzuna astı. Sonra buz gibi rüzgarların içeri sızdığı kapıya yaklaştı. Yanağını kapının buzlanmış yüzeyine yapıştırdı.

Yanağı, metal yüzeylerde olduğu gibi kapıya yapıştı. Hiç kımıldamadan dinledi: Zaman Kapısı'nın öteki tarafından bazı sesler geliyordu. Arada bir, birisi kapıya vuruyordu. "Jasooooon..." diye bağıırıyordu uzaklardan gelen bir ses. O kadar uzaktı ki, zorlukla duyuluyordu. Jason endişeyle zıpkına sarıldı. "Jasooooon..." diye tekrar etti ses. Ama bu sefer daha yakından geliyor gibiydi. Hemen arkasından! Hemen döndü ve başını kaldırıp merdivenlerin tepesine baktı. Deniz fenerinin kapısı aniden açılıverdi.

Çizimler: Iacopo Bruno